JENNY HAN

YOUNG

ULTIMUL VOLUM DIN SERIA VARA

ACUM O SERIE ORIGINALĂ PE PRIME VIDEO

Ne rămâne pe Veu Vara

Jenny Han

Ne rămâne pe veci vara

Al 3-lea volum din seria *Vara*

Traducere din limba engleză de

Mihaela Doagă

***EDITURA* TREI**

2022

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Autor: Jenny Han

Titlul original: We'll Always Have Summer

Copyright © 2011

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency.

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1563-1

ISBN (epub): 9786064019066

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Lorina Chiţan

Ilustraţie copertă:

© 2011 by Michael Frost

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Duşa Udrea-Boborel

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire

pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Celor două Emily din viaţa mea:

Lui Emily van Beek, ştii să mă pui mereu în lumină.

Lui Emily Thomas Meehan, să rămânem nedespărţite pe veci.

Cu drag,

prietena voastră

*

Când eram mică, în serile de miercuri eu şi mama vizionam filme muzicale vechi. Era ritualul nostru. Uneori apărea şi tata sau Steven ca să stea un pic cu noi în faţa

televizorului, dar aproape invariabil în fiecare miercuri ne găseai pe mine şi pe mama aşezate pe canapea, învelite cu o pătură, cu un castron de floricele cu sare şi caramel. Ne uitam la Omul-orchestră, West Side Story, Meet Me in St. Louis – toate pe gustul meu –, la Cântând în ploaie, care-mi plăcea foarte tare. Dar niciunul nu-mi era la fel de drag ca Bye Bye Birdie. Dintre toate filmele muzicale, Bye Bye Birdie era preferatul meu. Îl revedeam întruna, ori de câte ori mai suporta mama să-l revadă. Ca şi Kim MacAfee[1], îmi doream să mă dau cu rimel, să port pantofi cu toc şi să cunosc „fericirea unei femei în toată firea”, îmi doream să aud băieţii fluierând şi să ştiu că pe mine mă fluieră. Îmi doream să mă fac mare şi să fiu întocmai ca ea, pentru că ea avusese parte de toate astea.

Şi apoi, când se făcea ora de culcare, fredonam „We love you, Conrad, oh yes we do. We love you, Conrad, and we’ll be true”[2] în oglinda de la baie, în timp ce mă spălam pe dinţi. Cântam până nu mai puteam, cu elanul unei puştoaice de opt-nouă-zece ani. Dar nu-i cântam lui Conrad Birdie. Îi cântam lui Conrad al meu. Conrad Beck Fisher, băiatul visurilor mele din preadolescenţă.

Am iubit doar hdoi băieţi în viaţa mea, amândoi purtând numele de familie Fisher. Conrad a fost primul şi l-am iubit aşa cum poţi iubi doar prima dată, de fapt. E genul de iubire care nu ştie altceva şi nici nu-şi doreşte să ştie: o iubire năucă, nesăbuită şi pătimaşă. Genul de iubire pe care o trăieşti o dată în viaţă.

---

[1] Protagonista filmului Bye Bye Birdie, o adolescentă căreia i se oferă ocazia să-şi întâlnească idolul. (N.t.).

[2] Cântec de referinţă din Bye Bye Birdie. În traducere aproximativă: „Te iubim, Conrad, oh, sincer te iubim, / Te iubim, Conrad, credinţă îţi făgăduim”. (N.t.).

Apoi a apărut Jeremiah. Când mă uitam la Jeremiah, vedeam trecutul, prezentul şi viitorul. El nu mă cunoştea doar pe mine cea de odinioară. Mă cunoştea şi pe mine cea de-acum şi mă iubea oricum.

Cele două mari iubiri din viaţa mea. Cred c-am ştiut dintotdeauna că voi deveni Belle Fisher într-o zi. Doar că n-am ştiut că avea să se întâmple astfel.

Capitolul 1

Când eşti în sesiune şi recapitulezi de cinci ore deja, ai nevoie de trei chestii care să te ajute să rezişti până dimineaţa. Un Slurpee cât mai mare cu putinţă: o combinaţie de cola cu sirop de cireşe, în proporţii egale. Pantaloni de pijama, genul care au fost spălaţi de atâtea ori, încât s-au făcut ca foiţa de hârtie. Şi, în sfârşit, pauze de dans. Cât mai multe pauze de dans. Când încep să ţi se închidă ochii şi tot ce vrei e să te bagi în pat, pauzele de dans o să te ajute să rezişti.

Era patru dimineaţa şi studiam pentru ultimul examen din anul I la Finch University. Mă instalasem în biblioteca din clădirea noastră, cu cea mai bună prietenă pe care mi-o făcusem recent, Anika Johnson, şi cea mai bună prietenă a mea de multă vreme, Taylor Jewel. Vacanţa de vară era la doi paşi, aproape că-i simţeam gustul. Încă cinci zile. Începusem numărătoarea inversă în aprilie.

— Întreabă-mă, m-a somat Taylor, răguşită.

Am deschis caietul la întâmplare.

— Defineşte anima şi animus.

Taylor şi-a muşcat buza de jos.

— Dă-mi un indiciu.

— Ăăă... gândeşte-te la limba latină.

— N-am făcut latină! O să avem şi întrebări de latină la examenul ăsta?

— Nu, încercam doar să-ţi dau un indiciu. Pentru că, în limba latină, numele de băieţi se termină în -us şi numele de fete se termină în -a, iar anima este arhetipul feminin şi animus, cel masculin. Ai înţeles?

Ea a oftat din rărunchi.

— Nu. Probabil c-o să pic.

Ridicându-şi nasul din caiet, Anika a comentat:

— Poate, dacă ai lăsa-o mai moale cu mesajele şi te-ai apuca să înveţi, nu s-ar întâmpla asta.

Taylor s-a uitat chiorâş la ea.

— O ajut pe sora mea mai mare să planifice micul-dejun în familie de sfârşit de an, aşa că trebuie să fiu de gardă în seara asta.

— De gardă?

Anika părea amuzată.

— Ca medicii?

— Da, fix ca medicii, s-a zburlit Taylor.

— Deci, ce-o să serviţi, clătite sau gofre?

— Friganele, ca să ştii.

Ne înscriseserăm toate trei la acelaşi curs introductiv de psihologie, iar eu şi Taylor aveam examen a doua zi. Anika urma să dea examenul peste două zile. Anika era prietena mea cea mai apropiată de la facultate, în afară de Taylor. Deoarece Taylor era genul care voia să fie mereu prima, relaţia mea cu Anika îi trezea o doză zdravănă de invidie, nu c-ar fi recunoscut-o vreodată.

Prietenia mea cu Anika era diferită de prietenia cu Taylor. Anika era o fire relaxată, cu care te simţeai în largul tău. Nu se pripea să te judece. Dar, mai ales, îmi îngăduia să fiu altfel. Nu mă cunoştea de-o viaţă, aşa că nu avea aşteptări sau prejudecăţi. Treaba asta îţi dădea o anumită libertate. Şi se deosebea de toţi prietenii mei de-acasă. Era originară din New York, tatăl ei era muzician din sfera jazzului, iar mama ei era scriitoare.

După câteva ore, începea să răsară soarele, scăldând încăperea într-o lumină albăstrie. Taylor era cu capul pe masă, iar Anika se uita în gol, ca un zombi.

Am făcut două ghemotoace din hârtie şi le-am aruncat spre cele două prietene ale mele.

— Pauză de dans, am anunţat, fredonând, în timp ce dădeam drumul la muzică pe computer.

M-am foit un pic în scaun.

Anika s-a uitat chiorâş la mine.

— De ce eşti aşa voioasă?

— Pentru că, am zis, bătând din palme, peste câteva ore vom scăpa.

Examenul începea abia la 13:00, aşa că planul meu era să mă întorc în cameră şi să fur câteva ore de somn, apoi să mă trezesc devreme, ca să am timp să mai repet.

Am dormit până mai târziu, dar tot am mai repetat o oră. N-am mai apucat să merg la cantină să mănânc micul-dejun, aşa că mi-am luat o cola cu cireşe de la automat.

Examenul a fost greu, după cum ne aşteptaserăm, dar eu eram relativ sigură c-o să iau măcar un 9. Taylor era relativ sigură că n-o să-l pice, ceea ce era încurajator. Amândouă eram prea obosite ca să mai sărbătorim după examen, aşa că doar am bătut palma şi fiecare şi-a văzut de treaba ei.

Eu m-am întors în camera de cămin, gata să cad lată măcar până la cină, şi, când am deschis uşa, l-am găsit pe Jeremiah dormind în patul meu. Avea un aer de băieţel când dormea, chiar şi aşa nebărbierit. Era întins peste cuvertură, cu picioarele atârnând peste marginea patului, strângând la piept ursuleţul meu polar de pluş.

M-am descălţat şi m-am strecurat în patul meu extensibil de o persoană, lângă Jeremiah. S-a foit un pic, a deschis ochii şi mi-a zis:

— Bună!

— Bună!

— Cum a fost?

— Binişor.

— Bun.

I-a dat drumul lui Junior Mint şi m-a luat pe mine în braţe.

— Ţi-am adus o jumătate din sendvişul meu de la prânz.

— Eşti drăguţ, i-am zis, cuibărindu-mi faţa în umărul lui.

M-a sărutat pe păr.

— Nu pot să-mi las fata să sară peste mese întruna.

— Am sărit doar peste micul-dejun. Şi prânz, am adăugat, în treacăt.

— Vrei să-ţi dau sendvişul acum? E în ghiozdan.

Acum, că mă gândeam, îmi era foame, dar îmi era şi somn.

— Poate mai târziu un pic, am zis, închizând ochii.

Apoi Jeremiah a adormit la loc şi am adormit şi eu. Când m-am trezit, afară se întunecase, Junior Mint era pe jos, iar Jeremiah mă strângea în braţe. Încă nu se trezise.

Începuserăm să ieşim împreună chiar înainte să trec într-a doişpea. „Să ieşim împreună” nu părea descrierea potrivită. Pur şi simplu ne-am trezit împreună. Totul s-a întâmplat atât de rapid şi firesc, încât părea să fi fost dintotdeauna aşa. Acum eram prieteni, acum ne sărutam şi, până să mă dezmeticesc, îmi depuneam dosarul la

aceeaşi facultate ca el. Mi-am spus şi le-am spus tuturor (inclusiv lui şi, mai ales, mamei) că e o facultate bună, că e doar la câteva ore distanţă de casă şi că era logic să-mi depun dosarul acolo, că nu-mi restrângeam opţiunile. Toate lucrurile astea erau adevărate. Dar adevărul adevărat era că voiam doar să fiu aproape de el. Voiam să-l am alături mereu, nu doar peste vară.

Şi acum iată-ne aici, întinşi unul lângă altul în pat, în camera mea de cămin. El era student în anul II, eu tocmai terminam primul an. Era incredibil cât de departe ajunseserăm. Ne cunoşteam de-o viaţă şi, în unele privinţe, părea o mare surpriză, în altele, părea inevitabil.

Capitolul 2

Organizaţia aşa-zis secretă[3] din care făcea parte Jeremiah găzduia o petrecere de sfârşit de an. În mai puţin de o săptămână, urma să plecăm cu toţii la casele noastre peste vară şi aveam să revenim la Finch abia la sfârşitul lui august. Vara fusese mereu anotimpul meu preferat, dar, acum, că urma să plec în sfârşit acasă, îmi lăsa un gust dulce-amar. Eram obişnuită să mă întâlnesc cu Jeremiah la cantină în fiecare dimineaţă la micul-dejun şi să-mi spăl rufele cu el noaptea târziu la căminul lor. Se pricepea să-mi împăturească tricourile.

Vara asta urma să facă un nou stagiu la compania tatălui său, iar eu aveam să lucrez ca ospătăriţă la Behrs,

[3] Aşa-numitele „fraternities” şi „sororities” sunt organizaţii studenţeşti foarte exclusiviste specifice campusurilor americane, divizate strict pe criterii de gen, care le oferă diverse beneficii membrilor. (N.t.).

restaurantul de familie unde lucrasem şi vara trecută. Plănuiam să ne întâlnim cât mai des cu putinţă la casa de vacanţă din Cousins. Vara trecută nu ajunseserăm nici măcar o dată acolo. Fuseserăm amândoi foarte prinşi cu munca. Eu lucrasem cât mai multe ture ca să adun bani de facultate. În tot acest timp, mă simţisem cumva golită pe dinăuntru, fiindcă era prima vară pe care o petreceam departe de Cousins.

Apăruseră câţiva licurici. De-abia începea să se întunece şi nu era prea cald. Purtam pantofi cu toc, ceea ce fusese o idee neinspirată, pentru că, mânată de un impuls subit, venisem pe jos în loc să iau autobuzul. Mă gândisem pur şi simplu că era ultimul prilej pentru o bună bucată de vreme să străbat campusul la pas într-o seară plăcută ca asta.

Le invitasem pe Anika şi pe prietena noastră Shay să vină cu mine, dar Anika mergea la o petrecere cu gaşca ei de la dans, iar Shay terminase deja sesiunea şi se întorsese acasă, în Texas. Organizaţia din care făcea parte Taylor dădea o petrecere, aşa că n-avea să vină nici ea. Eram doar eu, cu picioarele care mă terminau.

Îi trimisesem un SMS lui Jeremiah să-i spun că sunt pe drum şi vin pe jos, aşa că o să dureze o vreme. Trebuia să mă tot opresc să-mi aranjez pantofii pentru că îmi nenoroceau călcâiele. „Pantofii cu toc sunt o prostie”, mi-am zis.

Pe la jumătatea drumului, l-am zărit stând pe banca noastră preferată. S-a ridicat când m-a văzut.

— Surpriză!

— Nu era nevoie să-mi ieşi înainte, i-am spus, foarte fericită c-o făcuse.

M-am aşezat pe bancă.

— Arăţi sexy.

Chiar şi acum, după doi ani de când eram împreună, tot roşeam un pic când îmi spunea chestii din astea.

— Mersi.

Purtam o rochie de vară pe care o împrumutasem de la Anika. Era albă cu floricele albastre şi avea bretele cu volănaşe.

— Rochia asta îmi aminteşte de Sunetul muzicii, dar la modul sexy.

— Mersi, am repetat.

Oare chiar arătam ca Fräulein Maria în rochia asta? Nu părea să fie de bine. Am netezit un pic bretelele.

Câţiva tipi pe care nu i-am recunoscut s-au oprit şi l-au salutat pe Jeremiah, dar eu am stat cuminte pe bancă să-mi odihnesc picioarele.

Odată ce-au plecat, Jeremiah m-a întrebat:

— Mergem?

Am scos un geamăt.

— Mă dor picioarele în ultimul hal. E o prostie să porţi tocuri.

Jeremiah s-a lăsat jos de tot şi mi-a zis:

— Urcă-te, tu, fată.

Chicotind, m-am urcat în cârca lui. Mereu îmi venea să chicotesc când îmi spunea „tu, fată”. Nu mă puteam abţine. Era nostim.

M-a ridicat, iar eu m-am prins cu braţele de gâtul lui.

— Luni vine tatăl tău? m-a întrebat în timp ce străbăteam pajiştea mare.

— Mda. O să ne ajuţi, da?

— Zău aşa. Acum te duc în spinare prin campus. Trebuie să te ajut şi cu mutatul?

I-am tras una peste cap şi el s-a ferit.

— Bine, bine, a zis, cedând.

Apoi i-am suflat ca pe burtica unui bebeluş în ceafă, iar el a scâncit ca o fetişcană. Am ţinut-o într-un râs tot drumul.

Capitolul 3

La căminul lui Jeremiah, uşile erau larg deschise şi lumea se adunase pe pajiştea din faţă. Luminiţe multicolore de Crăciun erau atârnate alandala peste tot: pe cutia poştală, pe terasa din faţă, chiar şi pe marginea aleii. Aveau trei minipiscine gonflabile instalate, în care lumea se tolănise ca în jacuzzi. Băieţii alergau de colo colo cu pistoale de

apă, împroşcându-şi bere în gură. Câteva fete erau în bikini.

Am sărit din cârca lui Jeremiah şi m-am descălţat în iarbă.

— Ucenicii au făcut treabă bună, a spus Jeremiah, arătând încântat spre minipiscine. Ţi-ai adus costumul de baie?

Am clătinat din cap.

— Vrei să întreb dacă are vreuna dintre fete unul în plus? mi-a propus.

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns imediat.

Îi cunoşteam pe „fraţii” lui Jeremiah din organizaţie de când mai fusesem pe-aici, dar pe fete nu le ştiam prea bine. Majoritatea făceau parte din Zeta Phi, organizaţia pentru fete înfrăţită cu organizaţia lui Jeremiah, ceea ce însemna că aveau serate şi petreceri doar pentru ele şi chestii de genul ăsta. Jeremiah voise să intru imediat în Zeta Phi, dar eu refuzasem. Îi spusesem că nu-mi permiteam taxele şi suma pe care ar fi trebuit s-o plătesc în plus ca să stau la căminul lor, dar mai curând era pentru că speram să mă împrietenesc cu fete de tot felul, nu doar cu cele pe care le-aş fi cunoscut într-o astfel de organizaţie. Îmi doream o experienţă studenţească mai cuprinzătoare, după cum zicea mereu mama. Conform spuselor lui Taylor, Zeta Phi era clubul petrecăreţelor şi paraşutelor, spre deosebire de organizaţia ei, care era, cică, mai rafinată şi mai exclusivistă. Şi mult mai preocupată de activităţile caritabile, adăugase, pentru a bifa şi asta.

Fetele veneau rânduri-rânduri să-l îmbrăţişeze pe Jeremiah. Mă salutau şi pe mine, le răspundeam, apoi am urcat să-mi las geanta în camera lui Jeremiah. Când am coborât, am văzut-o.

Pe Lacie Barone, purtând blugi strâmţi, un maiou diafan şi pantofi roşii de lac, cu toc, care o înălţau la maxim 1,62. Lacie era coordonatoarea de evenimente în cadrul Zeta Phi şi era în anul III, cu un an mai mare decât Jere şi cu doi ani mai mare decât mine. Avea părul şaten-închis, tuns bob, ondulat la vârfuri, şi era minionă. Oricine ar fi confirmat că era sexy. După spusele lui Taylor, îi plăcea de Jeremiah. I-am zis lui Taylor că treaba asta mă lăsa rece şi eram sinceră. De ce mi-ar fi păsat?

Era normal ca fetelor să le placă de Jeremiah. Era genul de băiat pe care-l plac fetele. Dar nici măcar o fată atât de drăguţă ca Lacie nu ne putea pune beţe în roate. Relaţia dintre noi dospise ani buni. Îl cunoşteam mai bine decât oricine, după cum mă cunoştea şi el, şi ştiam că Jere nu s-ar fi uitat în veci la altă fată.

Jeremiah m-a observat atunci şi mi-a făcut semn să mă apropii. Am venit spre ei şi am salutat-o:

— Bună, Lacie!

— Bună!

Trăgându-mă spre el, Jeremiah mi-a zis:

— Lacie o să plece cu o bursă la Paris din toamnă.

Lui Lacie i-a spus:

— Noi vrem să mergem cu rucsacul în spinare prin Europa vara viitoare.

— Tare, a zis Lacie, sorbind din bere. Prin ce ţări?

— O să mergem categoric şi în Franţa, i-a spus Jeremiah. Belly vorbeşte fluent franceza.

— N-o vorbesc, de fapt, i-am zis, stingherită. Doar am făcut franceză în liceu.

— Oh, şi eu sunt dezastru, mi-a răspuns Lacie. De fapt, tot ce vreau e să merg acolo ca să mă îndop cu brânză şi ciocolată.

Avea o voce surprinzător de răguşită pentru o persoană aşa mărunţică. M-am întrebat dacă fuma. Ea mi-a zâmbit şi mi-am zis că Taylor se înşela în privinţa ei, era o fată de treabă.

Când a plecat după câteva minute să-şi ia ceva de băut, i-am spus lui Jeremiah:

— E de treabă.

Jeremiah a ridicat din umeri şi a zis:

— Mda, e de gaşcă. Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

— Sigur.

M-a prins de umeri şi m-a instalat pe canapea.

— Aici să stai. Să nu te mişti. Mă întorc imediat.

L-am urmărit croindu-şi drum prin mulţime, mândră că-l puteam considera al meu. Iubitul meu, Jeremiah al meu. Primul băiat lângă care adormisem vreodată. Primul băiat căruia îi povestisem cum intrasem din greşeală peste ai mei în timp ce şi-o trăgeau, când aveam opt ani. Primul băiat care s-a dus şi mi-a cumpărat No-Spa, pentru că mă durea în ultimul hal burta, primul băiat care mi-a făcut unghiile la picioare, care mi-a ţinut părul ridicat în timp ce vomitam – atunci când m-am îmbătat foarte tare, de faţă cu prietenii lui –, primul băiat care mi-a scris o declaraţie de dragoste pe whiteboard-ul atârnat în dreptul camerei mele de cămin.

NE POTRIVIM CA OREZUL CU LAPTE,

pentru totdeauna.

Cu drag, J.

A fost primul băiat cu care m-am sărutat vreodată. Îmi era cel mai bun prieten. Înţelegeam din ce în ce mai bine. Aşa trebuiau să stea lucrurile. Era alesul. Alesul meu.

Capitolul 4

Era în aceeaşi seară.

Dansam. Mă prinsesem cu braţele de gâtul lui Jeremiah şi muzica vibra în jurul nostru. Mă simţeam îmbujorată şi plină de energie, datorită dansului şi băuturii. Încăperea

era ticsită de lume, dar când Jere se uita la mine nu mai vedeam pe nimeni în jur. Eram doar noi.

Mi-a dat o şuviţă de păr după ureche şi mi-a zis ceva, dar nu l-am auzit.

— Poftim? am zbierat.

— Să nu te tunzi niciodată, bine? mi-a zbierat şi el.

— Trebuie! Aş arăta ca... ca o vrăjitoare.

Jeremiah şi-a dus mâna la ureche şi-a zis:

— Nu te aud!

— Vrăjitoare!

Mi-am lăsat părul să cadă peste faţă ca să-i ilustrez şi am mimat că amestecam într-un cazan, cu un râs malefic.

— Îmi placi în chip de vrăjitoare, mi-a zis la ureche. Ce-ar fi dacă doar ţi-ai tunde vârfurile?

— Promit să nu mă tund scurt dacă tu promiţi să renunţi la visul de a-ţi lăsa barbă, i-am strigat în loc de răspuns.

Vorbea întruna despre a-şi lăsa barbă de când câţiva dintre prietenii lui din liceu se luaseră la întrecere să vadă cui o să-i crească barba mai deasă. Eu îi spusesem că nici nu se pune problema, mi-ar fi amintit prea tare de tata.

— O să mă gândesc, mi-a zis, sărutându-mă.

Avea gust de bere, ca şi mine, probabil.

Apoi unul dintre „fraţii” lui Jeremiah din organizaţie, Tom – căruia i se mai spunea şi Redbird, din motive care-mi scăpau –, ne-a zărit şi s-a pornit spre Jeremiah, ca un taur care atacă. Era îmbrăcat doar în chiloţi şi avea o sticlă de apă în mână. Şi nu purta boxeri, ci chiloţi albi mulaţi.

— Rupeţi rândurile, rupeţi rândurile! ne-a strigat.

Au început să se prostească şi, când Jeremiah i-a prins capul în pliul cotului, toată berea din sticla de apă s-a vărsat pe mine, udându-mi rochia împrumutată de la Anika.

— Scuze, scuze, a mormăit.

Când se făcea mangă, Tom spunea fiecare chestie de două ori.

— Nu-i nimic, am zis, storcând poala rochiei şi încercând să nu-l privesc de la brâu în jos.

M-am dus să-mi curăţ rochia la baie, dar era ditamai coada, aşa c-am luat-o spre bucătărie. Lumea trecuse la shoturi servite de pe corpul altcuiva pe masa din bucătărie: Luke, un alt „frate” de-ai lui Jeremiah, tocmai lingea sarea din buricul unei roşcate.

— Salutare, Isabel, mi-a zis, ridicându-şi privirea.

— Ăă, salutare, Luke, i-am răspuns.

Apoi am zărit o altă fată care dădea la boboci în chiuvetă şi am tulit-o de acolo.

M-am îndreptat spre baia de la etaj. În capul scării, mi-am croit drum pe lângă un tip şi o tipă care se sărutau şi, din greşeală, l-am călcat pe mână.

— Mii de scuze, am zis, dar el nici n-a părut să observe, deoarece îşi strecurase cealaltă mână pe sub bluza fetei.

Când am ajuns în sfârşit la baie, am încuiat uşa în urma mea şi am răsuflat uşurată. Lumea petrecea şi mai abitir decât de obicei. M-am gândit că, acum, că scăpaserăm de sesiune şi se întrezărea vacanţa, toată lumea îşi făcea de cap. Pe undeva, mi-a părut bine că Anika nu putuse să vină. N-ar fi fost în elementul ei – nu că eu eram.

Am dat cu săpun lichid peste dârele de bere, rugându-mă să nu se păteze rochia. Cineva a încercat să deschidă uşa şi i-am strigat:

— Aşteaptă un pic.

Cum stăteam în baie şi îmi ştergeam rochia, le-am auzit pe fetele aflate de cealaltă parte a uşii stând de vorbă. Nu prea eram atentă până când am auzit vocea lui Lacie, spunând:

— Arată sexy în seara asta, nu-i aşa?

— Arată mereu sexy, i-a răspuns o altă voce.

— Oh, da, că bine zici, a încuviinţat Lacie poticnit.

— Sunt foarte geloasă c-ai reuşit să te cuplezi cu el, a comentat cealaltă fată.

— Ce se întâmplă în Cabo rămâne în Cabo, i-a spus Lacie, ca şi cum repeta un refren.

Deodată am simţit că mă ia cu ameţeală. M-am rezemat cu spatele de uşa băii ca să nu cad. Era imposibil să vorbească despre Jeremiah. Imposibil.

Cineva a bătut cu pumnul în uşă şi am tresărit.

Fără să mă gândesc ce fac, am deschis. Lacie a dus mâna la gură când m-a văzut. Expresia de pe chipul ei a fost ca un pumn în plex. Am simţit o durere fizică. Le-am auzit pe celelalte fete icnind, dar totul părea să vină de undeva din depărtare. Parcă eram în transă când am trecut pe lângă ea şi celelalte fete ca să ajung în hol.

Nu-mi venea să cred. Nu putea fi adevărat. Nu Jere al meu.

M-am dus în camera lui şi am încuiat uşa. M-am aşezat pe pat, cu genunchii strânşi la piept, rememorând tot ce se întâmplase. Ce se întâmplă în Cabo rămâne în Cabo. Expresia de pe chipul lui Lacie, exclamaţiile şocate ale celorlalte fete. Scenele mi se derulau în minte, în buclă. Cum îi văzusem stând de vorbă în seara asta. Cum ridicase el din umeri când spusesem că Lacie e de treabă.

Trebuia să ştiu sigur. Trebuia s-o aud direct de la Jeremiah.

Am ieşit din cameră şi am pornit în căutarea lui. În timp ce-l căutam, simţeam că şocul lasă loc furiei. Mi-am croit drum prin mulţime. O fată care se îmbătase mi-a zis îmbleticit „hei!”, când am călcat-o pe picior, dar nu m-am oprit să-i spun „pardon”.

În cele din urmă, l-am găsit afară, bând bere cu „fraţii” lui. Din pragul uşii deschise i-am zis:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Doar o clipă, Bells, mi-a spus.

— Nu. Acum.

Băieţii au început să facă glume şi comentarii de genul „Oooh, cineva a încurcat-o” şi „Fisher e sub papuc”.

Am aşteptat.

Jeremiah probabil că a citit ceva în ochii mei, pentru că a intrat şi a urcat după mine pe scări, până în camera lui. Am închis uşa în urma mea.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat, cu un aer îngrijorat.

Practic, m-am stropşit la el.

— Te-ai cuplat cu Lacie Barone în timpul vacanţei de primăvară?

Jeremiah s-a albit la faţă.

— Poftim?

— Te-ai cuplat cu ea?

— Belly...

— Ştiam eu, am şoptit. Ştiam eu.

Chiar dacă n-o ştiam, nu cu adevărat. Nu ştiam nimic.

— Stai, stai un pic.

— Să stau? am ţipat la el. Oh, Doamne, Jere. Oh, Doamne!

M-am prăbuşit pe podea. Nici măcar nu mă mai ţineam pe picioare.

Jeremiah a îngenuncheat lângă mine şi a încercat să mă ajute să mă ridic, dar i-am tras una peste mână.

— Nu mă atinge!

S-a aşezat lângă mine pe podea, lăsându-şi capul între genunchi.

— Belly, s-a întâmplat când am luat pauza aia. Când eram despărţiţi.

M-am uitat lung la el.

Aşa-zisa noastră despărţire durase o săptămână, nu mai mult. Nici măcar nu fusese o despărţire pe bune, nu din perspectiva mea. Eu presupusesem mereu c-o să ne împăcăm. Plânsesem toată săptămâna, în timp ce el fusese în Cabo şi se sărutase cu Lacie Barone.

— Ştiai că nu suntem despărţiţi cu adevărat! Ştiai că nu e pe bune!

— De unde era să ştiu asta? m-a întrebat, pleoştit.

— Dacă eu o ştiam, ar fi trebuit s-o ştii şi tu!

A înghiţit în sec şi am văzut cum îi juca mărul lui Adam.

— Lacie s-a ţinut după mine toată săptămâna aia. Nu-mi dădea pace. Îţi jur, n-am vrut să mă cuplez cu ea. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Glasul i s-a poticnit.

M-am simţit murdară pe dinăuntru când l-am auzit. Absolut scârbită. Nu voiam să mă gândesc la ei doi, nu voiam să mi-i închipui împreună.

— Taci, i-am zis. Nu vreau să aud.

— A fost o greşeală.

— O greşeală? Asta numeşti tu o greşeală? O greşeală a fost când mi-ai uitat papucii de baie la duş şi au mucegăit şi-a trebuit să-i arunc. Aia se cheamă o greşeală, nemernicule.

M-a podidit plânsul.

El n-a spus nimic. A rămas nemişcat, ascultându-mă fără să crâcnească, cu capul plecat.

— Nici măcar nu te mai recunosc.

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cred c-o să vărs.

Jeremiah mi-a adus coşul de gunoi de lângă pat şi eu am început să vomit, scuturată de spasme şi hohote de plâns. A încercat să mă maseze pe spate, dar m-am ferit de el.

— Nu mă atinge, am mormăit, ştergându-mă la gură cu dosul braţului.

N-avea noimă. Nimic din toată povestea asta n-avea vreo noimă. Ăsta nu era Jeremiah cel pe care-l cunoşteam eu. Jeremiah al meu nu m-ar răni niciodată astfel. Nici măcar nu s-ar uita la altă fată. Jeremiah al meu era loial şi puternic, puteai conta pe el. Nu ştiam cine e omul ăsta.

— Îmi pare rău, mi-a zis. Îmi pare foarte rău.

Începuse şi el să plângă. „Bun, mi-am zis. Să suferi, cum m-ai făcut pe mine să sufăr.”

— Vreau să fiu complet sincer cu tine, Belly. Nu vreau să mai fie secrete între noi.

Şi în momentul ăla a clacat, plângea în hohote.

Am încremenit.

— Am făcut sex.

Până să-mi dau seama ce fac, m-am trezit că-i trag o palmă peste faţă. L-am plesnit cât de tare am putut. Nici măcar nu reflectasem vreo clipă, acţionasem instinctiv. I-am lăsat o urmă presărată de pete roşii pe obrazul drept.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Nu ne venea să credem că-l plesnisem, nici mie, nici lui. De-abia acum începea să i se citească şocul pe chip şi probabil că şi eu aveam aceeaşi expresie. În viaţa mea nu mai lovisem pe cineva.

Frecându-şi obrazul, mi-a zis:

— Îmi pare foarte rău.

Am început să plâng şi mai tare. Îmi imaginasem că se cuplaseră, se sărutaseră un pic. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte c-ar fi făcut sex. Eram chiar bătută în cap.

— N-a însemnat nimic, mi-a zis. Îţi jur, n-a însemnat nimic.

A încercat să-mi atingă braţul şi am tresărit. Ştergându-mi lacrimile, i-am zis:

— Poate că sexul nu înseamnă nimic pentru tine. Dar înseamnă ceva pentru mine şi ştiai treaba asta. Ai distrus totul. N-o să mai am niciodată încredere în tine.

A încercat să mă tragă spre el, dar l-am împins la o parte.

— Îţi jur, chestia cu Lacie n-a însemnat nimic, mi-a spus înverşunat.

— Înseamnă ceva pentru mine. Şi în mod evident a însemnat ceva pentru ea.

— Nu sunt îndrăgostit de ea! a strigat. Sunt îndrăgostit de tine!

Jeremiah a venit târâş spre mine. Mi-a înconjurat genunchii cu braţele.

— Nu mă părăsi, m-a implorat. Te rog, nu mă părăsi.

Am încercat să mă desprind din braţele lui, dar mă strângea cu forţă. Se agăţa de mine de parcă aş fi fost o plută, iar el ar fi fost undeva în larg.

— Te iubesc aşa de tare, mi-a spus, tremurând din tot corpul. Doar tu exişti pentru mine, Belly, dintotdeauna.

Aş fi vrut să ţip în continuare şi să plâng, şi cumva să găsesc o cale de ieşire. Dar nu vedeam nicio cale de ieşire. Privindu-l, parcă aş fi fost împietrită. Nu mă mai dezamăgise niciodată. Faptul că mă dezamăgea acum era cu-atât mai dureros, tocmai pentru că nu mă aşteptasem. Era greu de crezut că trecuseră doar câteva ore de când mă purtase prin campus în cârcă şi eu simţisem că-l iubesc mai mult decât oricând.

— Nu putem să recuperăm ce-a fost, i-am spus, ca să-l rănesc. Ce-a fost între noi s-a dus.

Cu disperare în glas mi-a zis:

— Ba da, putem. Ştiu că putem.

Am clătinat din cap. Îmi dăduseră din nou lacrimile, dar nu voiam să mai plâng, mai ales de faţă cu el. Sau odată cu el. Nu voiam să mă simt tristă. Nu voiam să simt nimic. Mi-am şters din nou lacrimile şi m-am ridicat.

— Plec.

S-a ridicat, clătinându-se pe picioare.

— Stai!

Mi-am croit drum pe lângă el şi mi-am luat geanta de pe pat. Şi-apoi ieşeam pe uşă, coboram în fugă scările şi ţâşneam din clădire. Am ţinut-o tot într-o fugă până în staţia de autobuz, cu geanta lovindu-mi-se de umăr, auzind cum îmi bocăneau tocurile pe asfalt. A fost cât pe-aci să mă împiedic şi să pic în nas, dar am ajuns. Am prins autobuzul chiar când se urca ultimul pasager şi ne-am urnit. Nu m-am uitat în urmă să văd dacă Jeremiah se luase după mine.

Colega mea de cameră, Jillian, plecase în cursul zilei să-şi petreacă vacanţa acasă, aşa că măcar aveam toată camera la dispoziţie şi puteam să plâng în voie. Jeremiah mă tot suna şi-mi trimitea mesaje, aşa că mi-am închis telefonul. Dar, înainte să mă culc, l-am deschis din nou ca să văd ce-mi scrisese.

Mi-e foarte ruşine de ce-am făcut.

Te rog, vorbeşte cu mine.

Te iubesc, te voi iubi mereu.

Am început să plâng şi mai cu foc.

Capitolul 5

Când ne-am despărţit în aprilie, chiar s-a întâmplat din senin. Da, mai avuseserăm vreo ceartă minoră când şi când, dar de-abia dacă se puteau numi certuri.

Gen, la un moment dat Shay organiza o petrecere la vila de la ţară a bunică-sii. A invitat o grămadă de lume şi mi-a zis că pot să vin şi cu Jeremiah. Planul era să ne îmbrăcăm la ţol festiv şi să dansăm toată noaptea sub cerul liber. Aveam să rămânem cu toţii acolo peste weekend, ne-a zis Shay – urma să fie o petrecere pe cinste. Eu m-am bucurat pentru simplul fapt că mă invitase. I-am spus lui Jeremiah de petrecere, iar el a zis că are un meci de fotbal cu echipa de amatori, dar că eu ar trebui să merg, totuşi.

— Nu poţi să lipseşti? Nu e ca şi cum ar fi un meci pe bune, i-am zis.

Am fost cam scârbă că i-am spus asta, dar am spus-o şi vorbeam serios.

Asta a fost prima noastră ceartă. Nu o ceartă în toată regula, nu s-a lăsat cu zbierete sau chestii de genul, dar ne-am supărat amândoi.

Întotdeauna ne petreceam timpul cu prietenii lui. Pe undeva, era logic. El îşi făcuse deja prieteni, eu încă legam prietenii. Dura până te apropiai de oameni şi, dacă eram tot timpul la căminul organizaţiei lui, fetele de pe culoarul meu se împrieteneau fără mine. Aveam sentimentul că sacrificasem ceva fără ca măcar să-mi dau seama. Faptul că Shay m-a invitat şi pe mine era mare lucru pentru mine şi mi-aş fi dorit să însemne ceva şi pentru Jere.

Şi mai erau şi alte lucruri care mă agasau. Lucruri pe care nu le ştiusem până atunci despre Jeremiah, lucruri pe care n-aş fi avut cum să le ştiu când ne vedeam doar vara, la casa de vacanţă. Cum ar fi cât de nesuferit era când fuma iarbă cu colegii lui de apartament şi apoi mâncau pizza cu şuncă şi ananas şi ascultau Gangsta's Paradise a lui Coolio, şi se hlizeau cam o oră întreagă.

Mai erau şi alergiile lui de sezon. Nu mă mai văzusem cu el primăvara până atunci, aşa că nu ştiam că are alergii.

M-a sunat, strănutând întruna, cu nasul înfundat, de ţi se făcea milă să-l auzi.

— Poţi să vii pe-aici şi să stai un pic cu mine? m-a întrebat, suflându-şi nasul. Şi poţi să-mi mai aduci nişte şerveţele? Şi suc de portocale?

Mi-am muşcat limba ca să nu-i spun „Ai alergii, nu gripă porcină".

Fusesem pe la el doar cu o zi în urmă. El şi colegul lui de cameră se jucau pe consolă în timp ce eu îmi făceam temele. Apoi ne-am uitat la un film cu arte marţiale şi am comandat mâncare indiană, deşi mie nu prea-mi plăcea, pentru că mă deranjam la stomac de la ea. Jeremiah zicea că, atunci când alergiile lui o luau razna, mâncarea indiană era singurul lucru care-i mai ridica moralul. Mâncam orez cu naan[4] şi simţeam că mă apucă nervii în timp ce Jeremiah înfuleca pui tikka masala şi se uita la film. Uneori parcă nu observa nimic în jur şi m-am întrebat, fără să vreau, dacă o făcea dinadins.

— Chiar aş vrea să vin, dar am un proiect pe care trebuie să-l predau mâine, am zis, încercând să-i dau impresia c-aş fi în cumpănă. Aşa că ar fi mai bine să nu vin, probabil. Îmi pare rău.

— Păi, cred c-aş putea să vin eu la tine. O să iau o doză zdravănă de Benadryl şi-o să trag un pui de somn cât scrii tu. Apoi poate comandăm din nou mâncare indiană.

— Mda, am încuviinţat, în doi peri. Am putea să facem aşa.

Măcar n-ar mai fi trebuit să iau autobuzul. Dar ar fi cazul să mă duc în baia din hol, ca să iau un sul de hârtie igienică, pentru că Jillian s-ar enerva dacă Jeremiah i-ar consuma din nou toate şerveţelele.

Nu ştiam la momentul acela că toate chestiile astea pregăteau terenul pentru prima noastră ceartă în toată regula. Am avut o ceartă din aia care s-a lăsat cu plânsete şi ţipete, genul de ceartă pe care îmi promisesem că n-o voi avea niciodată. O auzisem pe Jillian având certuri din astea la telefon, le auzisem pe fetele de pe culoarul meu,

[4] Lipie indiană (N.t.).

pe Taylor. Nu-mi închipuisem niciodată c-o să mi se întâmple şi mie. Am crezut că eu şi Jeremiah ne înţelegem prea bine, ne cunoaştem de prea mult timp, ca să avem genul ăsta de ceartă.

O ceartă e ca un foc. Crezi că-l ţii sub control, că-l poţi stinge oricând, dar, până să-ţi dai seama, prinde viaţă şi nu-l mai poţi controla şi eşti nesăbuit să crezi c-ai putea s-o faci.

În ultimul moment, Jeremiah şi „fraţii” lui s-au hotărât să meargă la Cabo în vacanţa intersemestrială. Găsiseră o superofertă pe net.

Eu plănuiam deja să merg acasă în vacanţă. Eu şi mama urma să ieşim în oraş să vedem un spectacol de balet, iar Steven avea să vină şi el acasă. Aşa că voiam să fiu acasă, sincer. Dar, văzându-l pe Jeremiah cum face rezervările, m-am simţit din ce în ce mai frustrată. Ar fi trebuit să meargă şi el acasă. De când Conrad plecase în California, domnul Fisher rămăsese singur, practic. Jeremiah zisese că vrea să se ducă să stea cu el o vreme, poate să meargă împreună la mormântul lui Susannah. Vorbiserăm şi să plecăm câteva zile la Cousins. Jeremiah ştia cât de mult îmi doream să ajung acolo. Ştia cât de mult însemna treaba asta pentru mine. Îmi petrecusem bună parte din copilărie în casa aia, mai mult timp decât în propria casă. Şi acum, că Susannah nu mai era, mi se părea încă şi mai important să ne întoarcem periodic acolo.

Şi acum pleca la Cabo. Fără mine.

— Chiar crezi c-ar trebui să mergi la Cabo? l-am întrebat.

Stătea la birou, încovoiat deasupra computerului, tastând de zor. Eu mă aşezasem pe pat.

S-a uitat la mine, surprins.

— E o ofertă prea bună ca să zic pas. Mai mult, merg toţi „fraţii” mei. Nu pot să ratez ocazia.

— Mda, dar credeam c-o să mergi acasă şi o să stai o vreme cu tatăl tău.

— Pot să fac asta în vacanţa de vară.

— Asta o să fie peste câteva luni.

Mi-am încrucişat braţele la piept, apoi le-am desfăcut.

Jeremiah m-a privit încruntat.

— Care-i treaba, de fapt? Îţi faci griji că plec în vacanţă fără tine?

Am simţit că mă îmbujorez.

— Nu! Poţi să te duci unde vrei, nu-mi pasă. Cred doar că ar fi drăguţ să petreci o vreme cu tatăl tău. Şi au instalat piatra funerară pe mormântul mamei tale. Credeam c-o să vrei s-o vezi.

— Mda, vreau, dar pot să fac toate chestiile astea în vacanţa mare. Poţi să vii şi tu cu mine.

M-a studiat atent.

— Eşti geloasă?

— Nu!

Rânjea de-acum.

— Îţi faci griji din cauza concursurilor cu tricouri ude?

— Nu!

Nu-mi plăcea deloc că o dădea pe glumă. Era exasperant când doar tu te enervai.

— Dacă eşti aşa de îngrijorată, atunci vino cu noi. O să ne distrăm.

N-a zis: „Dacă eşti îngrijorată, n-ai motive”. A spus: „Dacă eşti îngrijorată, atunci vino cu noi”. Ştiam că nu acolo bătea, dar tot m-a deranjat.

— Ştii că nu-mi permit. În plus, nu vreau să merg în Cabo cu tine şi „tovarăşii” tăi. N-am de gând să fiu singura prietenă din grup şi să vă stric petrecerea.

— N-ai fi singura. O să fie şi prietena lui Josh, Alison.

Deci Alison fusese invitată, iar eu nu? M-am îndreptat de spate.

— Alison vine cu voi?

— Nu e ce crezi tu. Alison merge cu fetele din organizaţia ei. O să rezerve câteva camere în aceeaşi staţiune. Aşa am auzit de ofertă. Dar nu e ca şi cum o să stăm tot timpul cu ele. O să facem chestii de băieţi, gen curse off-road prin deşert. O să închiriem nişte ATV-uri, o să facem coborâri în rapel, chestii de-astea.

M-am uitat lung la el.

— Deci în timp ce tu faci curse cu amicii tăi prin deşert, vrei ca eu să-mi pierd vremea cu nişte fete pe care nu le cunosc?

Jeremiah şi-a dat ochii peste cap.

— O cunoşti pe Alison. Aţi jucat beer pong în tandem când am avut campionatul în căminul nostru.

— Cum zici tu. N-am de gând să vin în Cabo. Plec acasă. Mama îmi duce dorul.

Ce n-am spus a fost că şi tatăl lui îi ducea dorul.

Când Jeremiah a dat din umeri, de parcă ar fi spus „N-ai decât”, mi-am zis, ce mama naibii, o să i-o spun:

— Şi tatăl tău îţi duce dorul.

— Oh, Doamne, Belly, recunoaşte că nu e vorba despre tata aici. Eşti paranoică din cauză că plec în vacanţă fără tine.

— De ce nu recunoşti că nici n-ai vrut să vin cu tine, atunci?

A şovăit. L-am văzut că şovăie.

— Bine. Mda, nu m-ar deranja dacă ar fi o excursie doar între noi, băieţii.

Ridicându-mă, i-am zis:

— Păi, s-ar părea c-o să fie destule fete pe-acolo. Distracţie plăcută cu fetele din Zeta!

La faza asta am văzut că începe să i se înroşească ceafa.

— Dacă n-ai ajuns să ai încredere în mine până acum, nu ştiu ce-aş putea să-ţi mai spun. Nu ţi-am dat niciodată motive să te îndoieşti de mine. Şi, Belly, chiar n-am nevoie să-mi faci procese de conştiinţă în privinţa lui taică-meu.

Am început să mă încalţ şi eram aşa nervoasă că-mi tremurau mâinile când am dat să-mi leg şireturile la tenişi.

— Nu-mi vine să cred cât de egoist eşti.

— Eu? Eu sunt cel egoist acum?

A clătinat din cap, strângând din buze. A deschis gura, ca şi cum era gata să spună ceva, dar apoi a închis-o la loc.

— Da, categoric tu eşti cel egoist în relaţia asta. Lumea se învârte în jurul tău, al prietenilor tăi, al organizaţiei tale. Ţi-am zis vreodată că organizaţia ta mi se pare o prostie? Pentru că asta cred.

Cu o voce joasă, m-a întrebat:

— De ce-i o prostie?

— E doar o adunătură de băieţi de bani gata care toacă averea părinţilor, care copiază la examene pentru că au deja răspunsurile şi merg piliţi la cursuri.

— Nu suntem toţi aşa, mi-a zis, cu un aer jignit.

— Nu mă refeream la tine.

— Ba da. Care-i treaba, dacă nu sunt în programul de pre-med[5], asta înseamnă că sunt un pierde-vară?

— Nu mă învinovăţi pe mine pentru complexul tău de inferioritate, i-am zis.

I-am spus-o fără să-mi dau seama. Mai îmi trecuse şi altă dată prin minte treaba asta, dar nu i-o spusesem niciodată cu voce tare. Conrad era cel înscris într-un program de pre-med. Conrad era cel care studia la Stanford, lucrând cu jumătate de normă într-un laborator. Jeremiah era cel care le spunea oamenilor că se specializează în „berologie”.

S-a uitat lung la mine.

— Ce naiba vrei să spui cu asta, care „complex de inferioritate”?

— Las-o baltă, am zis.

Era prea târziu, mi-am dat seama că lucrurile ajunseseră mai departe decât îmi propusesem. Voiam să-mi retrag cuvintele.

— Dacă, după tine, sunt aşa de prost, de egoist sau de risipitor, de ce eşti cu mine, de fapt?

Până să apuc să răspund, până să apuc să-i spun „Nu eşti prost, egoist sau risipitor”, până să apuc să pun capăt certei, Jeremiah mi-a zis:

---

[5] În sistemul american, admiterea la medicină se face doar după obţinerea unei diplome de licenţă într-o specializare conexă sau absolvirea unui program de 4 ani de „pre-med”. (N.t.).

— Las-o aşa, în puii mei. N-o să-ţi mai irosesc timpul. Hai să-i punem punct acum.

Iar eu i-am zis:

— Bine.

Mi-am luat ghiozdanul, dar n-am plecat imediat. Aşteptam să mă oprească. Dar n-a făcut-o.

Am ţinut-o tot într-un plâns până acasă. Nu-mi venea să cred că ne despărţiserăm. Mi se părea ireal. M-am aşteptat ca Jeremiah să mă sune în seara aia. Era vineri. A plecat spre Cabo duminică dimineaţă şi nu m-a sunat nici atunci.

Mi-am petrecut vacanţa de primăvară stând posomorâtă prin casă, mâncând chipsuri şi bocind. Steven mi-a zis:

— Calmează-te. Nu te-a sunat doar din cauză că e prea scump să suni din Mexic. Până săptămâna viitoare vă împăcaţi, garantat.

Eram destul de sigură că are dreptate. Jeremiah avea nevoie doar de un pic de timp. Bun, nu mă deranja. Odată ce se întorcea, aveam să merg la el să-i cer iertare, să dreg lucrurile, şi totul avea să treacă, de parcă n-ar fi fost. Steven a avut dreptate. Într-adevăr, după o săptămână ne-am împăcat. Nu l-am întrebat niciodată dacă s-a întâmplat ceva în Cabo. Nici măcar nu mi-ar fi trecut prin minte să-mi pun întrebarea asta. Vorbeam de un băiat care mă iubise toată viaţa, iar eu eram o fată care avea încredere în acea iubire. În acel băiat.

Jere mi-a adus cadou o brăţară din scoici. Scoici-ghioc mici, albe. Fusesem aşa de încântată de cadou. Pentru că

ştiam că se gândise la mine, că-mi dusese dorul, la fel cum i-l dusesem şi eu. Ştiuse, la fel ca mine, că relaţia noastră nu se sfârşise, că n-avea să se sfârşească niciodată. A rămas toată săptămâna de după vacanţă în camera mea, petrecându-şi timpul cu mine, nu cu „fraţii” lui. Treaba asta a scos-o din fire pe colega mea de cameră, Jillian, dar nu mi-a păsat. Mă simţeam mai apropiată de el decât oricând. Îi duceam dorul chiar şi când era la ore.

Dar acum ştiam adevărul. Îmi cumpărase brăţara aia ridicolă, de duzină, pentru că se simţea vinovat. Iar eu îmi dorisem atât de înverşunat să ne împăcăm, încât nu observasem.

Capitolul 6

Când închideam ochii, îi vedeam pe ei doi împreună, sărutându-se într-un jacuzzi. Pe plajă. În vreun club. Lacie Barone probabil că ştia figuri şi poziţii de care eu nici n-auzisem. Dar era normal.

Eu eram încă virgină.

Nu făcusem niciodată sex, nici cu Jeremiah, nici cu altcineva. Când eram mai mică, îmi imaginam că prima oară avea să fie cu Conrad. Nu era vorba că l-aş mai fi aşteptat pe el. Nu era deloc vorba de asta. Doar că aşteptam momentul ideal. Îmi doream să simt că e ceva special, să simt că e fix cum trebuie.

Îmi închipuisem c-o s-o facem în sfârşit la casa de pe plajă, cu luminile stinse şi cu lumânări de jur împrejur, ca să nu

mă sfiesc. Îmi închipuisem cât de blând, cât de tandru avea să fie Jeremiah. În ultimul timp mă simţeam din ce în ce mai pregătită. Mă gândisem că vara asta, când ne întorceam la Cousins, se va întâmpla, că ăsta va fi momentul.

Era umilitor să mă gândesc la treaba asta acum, la cât de naivă fusesem. Crezusem c-o să mă aştepte oricât de mult până când mă simţeam pregătită. Crezusem sincer lucrul ăsta.

Dar cum mai puteam să fim împreună acum? Când mi-l imaginam cu ea, cu Lacie, care era mai mare şi mai sexy, şi mai sofisticată decât aveam să fiu eu vreodată, cel puţin aşa mi se părea mie – simţeam o durere care-mi tăia respiraţia. Faptul că-l cunoştea într-un mod în care eu încă nu-l cunoşteam, că avusese o experienţă cu el pe care eu nu o avusesem, asta mi se părea trădarea supremă.

Cu o lună în urmă, când se apropia comemorarea morţii mamei lui, eram întinşi în patul lui de o persoană. S-a întors pe o parte şi s-a uitat la mine, iar ochii lui semănau aşa mult cu ochii lui Susannah, încât i-am pus mâna pe faţă, să nu-i mai văd.

— Uneori mă doare când mă uit la tine, i-am spus.

Îmi plăcea atât de mult că puteam să-i mărturisesc aşa ceva, iar el înţelegea exact ce vreau să spun.

— Închide ochii, mi-a zis.

M-am conformat, iar el s-a apropiat de mine, eram faţă în faţă şi-i simţeam răsuflarea caldă pe obraz. Ne-am lăsat

picioarele să se împletească. M-a copleşit o nevoie subită să-l ţin mereu lângă mine.

— Crezi că vom fi mereu aşa? l-am întrebat.

— Cum altfel am putea să fim?

Am adormit aşa. Ca nişte copii. Într-o inocenţă absolută.

Nu mai puteam să revin la starea de atunci. Cum am fi putut? Totul era pângărit de-acum. Tot ce se întâmplase din martie încoace era pângărit.

Capitolul 7

Când m-am trezit a doua zi, aveam ochii aşa umflaţi de plâns, că de-abia puteam să-i deschid. M-am spălat cu apă rece pe faţă, dar n-a avut cine ştie ce efect. M-am spălat pe dinţi. Şi apoi m-am băgat din nou în pat. Mă mai trezeam, auzeam zgomotele celor ocupaţi cu mutatul, apoi adormeam la loc. Ar fi trebuit să-mi strâng lucrurile, dar nu-mi doream decât să dorm. M-am trezit din nou când se întunecase afară, dar n-am aprins lumina. Am rămas întinsă în pat până când m-a luat din nou somnul.

Abia a doua zi, spre seară, m-am sculat într-un final. M-am „sculat” în sensul că m-am „ridicat în capul oaselor”. Îmi era sete. Eram stoarsă după cât bocisem. Asta mi-a dat imboldul să mă ridic efectiv din pat, să fac distanţa de nici doi metri până la minifrigider şi să iau una dintre sticlele de apă rămase de la Jillian.

Când m-am uitat în capătul opus al camerei, la patul ei pustiu şi la pereţii descoperiţi acum, m-am întristat şi mai tare. Cu o seară în urmă, voiam să fiu singură. Astăzi mi se părea c-o s-o iau razna dacă nu vorbesc cu cineva.

M-am dus la Anika, care stătea la câteva camere mai încolo. De cum m-a văzut, m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

M-am aşezat pe patul ei şi i-am strâns perna la piept. Mersesem la ea cu gândul să-i vorbesc, să spun tot ce aveam pe suflet, dar acum nu-mi venea să rostesc cuvintele. Mă simţeam ruşinată. De el şi în numele lui. Toate prietenele mele ţineau la Jeremiah. Îl considerau perfect, practic. Ştiam că, de îndată ce-o să-i spun Anikăi povestea, o să se aleagă praful de imaginea asta. Totul avea să devină o realitate. Nu ştiu de ce, încă-mi doream să-l protejez.

— Iz, ce s-a întâmplat?

Chiar crezusem c-am plâns destul, dar am simţit că-mi dau din nou lacrimile. Mi-am luat inima în dinţi şi am spus-o:

— Jeremiah m-a înşelat.

Anika s-a lăsat să cadă pe pat.

— Închide uşa de la intrare, a murmurat. Când? Cu cine?

— Cu Lacie Barone, fata aia din organizaţia cu care sunt înfrăţiţi. În vacanţa de primăvară. Când eram despărţiţi.

A dat din cap, procesând ce-i spusesem.

— Sunt aşa de furioasă pe el, am continuat. Pentru că s-a cuplat cu o altă fată şi pentru că nu mi-a spus nimic atâta timp. Să nu spui un lucru e totuna cu a minţi. Mă simt ca ultima proastă.

Anika mi-a întins cutia de şerveţele de pe birou.

— Fata mea, nu încerca să-ţi înăbuşi sentimentele, mi-a spus.

Mi-am suflat nasul.

— Am sentimentul că... poate că nu-l cunosc pe-atât de bine pe cât credeam. Am sentimentul că nu mai pot avea vreodată încredere în el.

— Să ascunzi aşa ceva de persoana iubită e, probabil, partea cea mai nasoală.

— Nu crezi că infidelitatea propriu-zisă e partea cea mai nasoală?

— Nu. Adică, mda, e o chestie oribilă. Dar ar fi trebuit să-ţi spună, pur şi simplu. Faptul că a ţinut secret ce s-a întâmplat e ceea ce i-a conferit putere faptei.

N-am zis nimic. Şi eu aveam un secret. Nu i-l spusesem nimănui, nici măcar Anikăi sau lui Taylor. Îmi spusesem că era din cauză că nu conta şi apoi nu mă mai gândisem la asta.

În ultimii ani, rememoram uneori câte o amintire legată de Conrad şi mă uitam la ea, o admiram, cam cum făceam cu colecţia mea de scoici. Simplul gest de a atinge fiecare scoică, de a-i simţi crestăturile, suprafaţa netedă şi răcoroasă îmi trezea o plăcere. Chiar şi după ce eu şi

Jeremiah începuserăm să ieşim împreună, din când în când, la ore sau cât aşteptam autobuzul ori când încercam să adorm, îmi derulam o amintire de demult în minte. Prima dată când câştigasem într-o întrecere de înot cu el. Prima dată când mă învăţase să dansez. Cum îşi uda părul dimineaţa, ca să nu-i mai stea zburlit.

Dar exista o amintire anume, una de care nu-mi îngăduiam să mă ating. Nu aveam voie.

Capitolul 8

Era a doua zi de Crăciun. Mama plecase într-o excursie de o săptămână în Turcia, o excursie pe care trebuise s-o amâne de două ori: o dată când cancerul lui Susannah ieşise din remisiune şi încă o dată după moartea lui Susannah. Tata era cu familia iubitei lui, Linda, la Washington. Steven era plecat la schi cu nişte colegi de şcoală. Jeremiah şi domnul Fisher erau în vizită la rude la New York.

Iar eu? Eu eram acasă, mă uitam la Poveste de Crăciun la televizor, era a treia oară când îl vedeam.

Eram în pijamaua de Crăciun, cea primită cadou de la Susannah cu câţiva ani în urmă – o pijama roşie de flanelă, cu un imprimeu vesel cu crenguţe de vâsc, iar pantaloniimi erau mult prea lungi. Îmi plăcea s-o port pentru că trebuia s-o suflec la mâneci şi la glezne. Tocmai terminasem cina – o pizza congelată cu pepperoni şi ce mai rămăsese din fursecurile pe care i le făcuse o studentă mamei.

Începeam să mă simt precum Kevin în Singur acasă. Ora opt, într-o seară de sâmbătă, iar eu dansam în camera de zi pe Rockin' Around the Christmas Tree, plângându-mi de milă. Notele mele după primul semestru nu erau grozave. Toată familia era plecată. Eu mâncam pizza congelată, de una singură. Şi, de cum m-a văzut Steven în prima zi după ce mă întorsesem, mi-a zis:

— Hopa, şapte kile ca bobocul, este?

Îl pocnisem în braţ, iar el zisese c-a glumit, dar nu era cazul. Luasem aproape cinci kilograme în patru luni. Mi-am zis că asta se întâmplă când mănânci aripioare picante şi tăiţei instant, şi pizza de la Dominos la patru dimineaţa cu băieţii. Dar ce contează? Să iei câteva kile în plus în primul an de facultate era un ritual de trecere.

Am coborât la baia de la parter şi m-am plesnit peste obraji cum face Kevin în film.

— Ce contează? am ţipat.

N-aveam să mă las demoralizată de treaba asta. Deodată mi-a venit o idee. Am dat fuga la etaj şi-am început să-mi îndes chestii în rucsac: romanul pe care mi-l dăruise mama de Crăciun, colanţi, şosete de lână. De ce să fiu singură acasă când puteam fi în locul meu preferat din lume?

La vreun sfert de oră, după ce spălasem vasele rămase de la cină şi stinsesem toate luminile, eram la volanul maşinii lui Steven. Maşina lui era mai fainâ decât a mea şi, dacă nu afla, n-avea cum să se supere. Pe deasupra, şi-o merita, după ce pomenise de „şapte kile ca bobocul".

Eram în drum spre Cousins, ascultând la maximum Please Come Home for Christmas (versiunea Bon Jovi, desigur) şi îndopându-mă cu covrigei în ciocolată presăraţi cu bombonele roşii şi verzi (un alt cadou primit de mama). Ştiam c-am luat o hotărâre inspirată. Aveam să ajung la casa din Cousins cât ai clipi. O să fac focul, o să-mi pregătesc nişte ciocolată caldă să meargă cu covrigeii şi, la trezire, avea să mă aştepte plaja pe care domnea iarna. Sigur că-mi plăcea mai mult cum arăta plaja vara, dar peste iarnă avea un farmec aparte pentru mine. Am decis că n-o să spun nimănui că fusesem acolo. Odată ce toată lumea se întorcea din excursie, avea să fie micul meu secret.

Chiar am ajuns cât ai clipi la Cousins. Autostrada fusese aproape pustie şi practic zburasem până acolo. Am chiuit de bucurie, când am intrat pe alee. Era tare bine să revin. Era prima dată când ajungeam aici după mai bine de un an.

Am găsit cheile de rezervă unde erau întotdeauna: sub o scândură care se desprindea din terasă. Parcă pluteam, când am intrat şi am aprins luminile.

În casă degerai şi a fost mult mai greu să aprind focul decât îmi imaginasem că va fi. M-am dat bătută rapid şi mi-am făcut o ciocolată caldă cât aşteptam să pornească sistemul de încălzire. Apoi am adus câteva pături din dulapul cu lenjerie şi m-am instalat comod pe canapea, învelindu-mă cu ele, cu covrigeii traşi în ciocolată şi cana de ciocolată caldă alături. La televizor era Cum a furat Grinch Crăciunul şi am adormit legănată de vocile localnicilor din Whoville, care cântau Welcome Christmas.

M-au trezit zgomotele pe care le făcea un intrus, încercând să intre în casă. Am auzit bubuituri în uşă, apoi cum umbla cineva la clanţă. Mai întâi am rămas întinsă sub pături, speriată la culme, încercând nici să nu respir prea tare. Îmi tot spuneam: „Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, e fix ca în Singur acasă. Ce-ar face Kevin? Ce-ar face Kevin? Kevin probabil c-ar instala o capcană în dreptul uşii de la intrare”, dar nu aveam timp de aşa ceva.

Şi apoi spărgătorul a strigat:

— Steven? Eşti înăuntru?

„Oh, Doamne, mi-am zis, celălalt hoţ a pătruns în casă deja şi îl cheamă Steven.”

M-am ascuns sub pătură, spunându-mi: „Kevin nu s-ar ascunde sub pătură. El şi-ar apăra casa”.

Am luat vătraiul de alamă din şemineu şi telefonul mobil, apoi m-am furişat până în antreu. Îmi era prea teamă să mă uit pe geam şi nu voiam să mă vadă, aşa că m-am lipit de uşă şi am ciulit urechea, ţinând degetul pe tasta 9 de la telefon.

— Steven, deschide. Eu sunt.

Aproape că mi-a stat inima în loc. Recunoşteam vocea aia. Nu era vocea unui spărgător. Era Conrad.

Am deschis larg uşa. Într-adevăr, el era. M-am uitat lung la el şi m-a privit şi el îndelung. Nu bănuisem că voi reacţiona astfel la vederea lui. Cu sufletul la gură, respirând poticnit. Preţ de câteva secunde, am uitat de orice altceva, nu mai exista decât el.

Purta o haină de iarnă pe care n-o mai văzusem până atunci, crem, şi tocmai sugea dintr-un ciubuc. I-a picat din gură.

— Ce mama naibii? a exclamat, rămânând cu gura căscată.

Când l-am îmbrăţişat, mirosea a mentă şi a mirodenii de Crăciun.

I-am simţit obrazul rece lipit de al meu.

— De ce ai un vătrai în mână?

M-am tras înapoi.

— Te-am luat drept un spărgător.

— Normal.

A intrat după mine până în camera de zi şi s-a aşezat în fotoliul de vizavi de canapea. Încă i se citea şocul pe chip.

— Ce cauţi aici?

Am ridicat din umeri şi am lăsat vătraiul pe măsuţa de cafea. Puseul de adrenalină se risipea rapid şi începeam să mă simt cam caraghioasă.

— Eram complet singură acasă şi am simţit pur şi simplu nevoia să vin. Tu ce cauţi aici? Nici măcar nu ştiam că te întorci.

Conrad era în California acum. Nu-l mai văzusem de când se transferase, cu un an în urmă. Avea un început de barbă, de parcă nu s-ar fi bărbierit de câteva zile. Dar îţi

dădea impresia că obrazul i-ar fi moale la atingere, nu ţepos. Era şi uşor bronzat, ceea ce mi s-a părut bizar în plină iarnă, până când mi-am amintit că făcea facultatea în California, unde era mereu soare.

— Tata mi-a trimis un bilet pe ultima sută de metri. A durat o veşnicie până am aterizat, din cauza ninsorii, aşa c-am ajuns târziu aici. Ştiind că tata şi Jere sunt încă la New York, m-am gândit să vin direct aici.

M-a privit cu ochii mijiţi.

— Ce e? l-am întrebat, simţindu-mă stingherită deodată.

Am încercat să-mi netezesc părul la ceafă: era zburlit din cauza poziţiei în care dormisem. Discret, mi-am atins colţul gurii. Oare îmi curseseră balele?

— Eşti plină de ciocolată pe faţă.

M-am şters la gură cu dosul palmei.

— Ba nu, am minţit. Probabil că e doar jeg.

Amuzat, a ridicat din sprâncene în direcţia cutiei aproape goale de covrigei.

— Ce-ai făcut, ţi-ai băgat capul direct în cutie, ca să nu mai pierzi timpul?

— Mai taci, i-am zis, dar am zâmbit fără să vreau.

Singura lumină din cameră era lumina tremurătoare de la televizor. Era de-a dreptul ireal să fiu cu el aici. O întorsătură de situaţie atât de aleatorie, încât părea să fie

mâna sorţii. M-a trecut un fior şi mi-am strâns păturile mai bine în jurul meu.

Scoţându-şi haina, mi-a zis:

— Vrei să facem focul?

— Da! am încuviinţat imediat. Nu ştiu de ce, n-am reuşit să-l fac.

— Trebuie o îndemânare aparte, mi-a spus, cu aroganţa lui obişnuită.

Ştiam de-acum că era doar de faţadă.

Totul îmi era aşa de familiar. Mai fusesem în situaţia asta, fix aşa, tot de Crăciun, cu doi ani în urmă. Se întâmplaseră atâtea de-atunci. El avea o viaţă cu totul nouă acum, ca şi mine. Şi totuşi, în unele privinţe, părea că timpul stătuse în loc şi nu apăruse nimic care să ne îndepărteze. În unele privinţe, totul părea neschimbat.

Poate că şi lui îi trecea acelaşi gând prin minte, pentru că a zis:

— S-ar putea să fie cam târziu să facem focul. Cred că mă duc să mă arunc în pat.

Dintr-odată, s-a ridicat şi a luat-o spre scară. Apoi s-a întors şi m-a întrebat:

— Tu ai de gând să dormi aici?

— Mda.

Când a ajuns în dreptul scării, Conrad s-a oprit şi apoi mi-a spus:

— Crăciun fericit, Belly! Chiar mă bucur să te văd.

— Şi eu.

A doua zi, de cum m-am trezit, am avut senzaţia bizară că plecase deja. Nu ştiu de ce. Am dat fuga spre scară să verific şi, chiar când dădeam roată balustradei, m-am împiedicat în pantalonii de pijama şi am căzut lată, dând cu capul de podea.

Am rămas întinsă acolo, simţind că-mi dau lacrimile, cu ochii în tavan. Durerea era incredibilă. Şi apoi deasupra mea s-a ivit chipul lui Conrad.

— Eşti bine? m-a întrebat, cu gura plină, probabil că ronţăia cereale.

A dat să mă ajute să mă ridic, dar l-am trimis la plimbare.

— Lasă-mă în pace, am mormăit, clipind mărunt şi sperând că o să mi se usuce lacrimile.

— Te-ai lovit? Poţi să te mişti?

— Credeam c-ai plecat, am zis.

— Nu. Tot aici sunt.

A îngenuncheat lângă mine.

— Lasă-mă să încerc să te ridic.

Am clătinat din cap.

Conrad s-a lăsat lângă mine pe podea şi am rămas amândoi întinşi acolo, de parcă ne pregăteam să desenăm îngeri în zăpadă.

— Cât de tare te doare, pe o scară de la 1 la 10? Ţi se pare că ţi-ai scrântit ceva?

— Pe o scară de la 1 la 10... durerea e de intensitate 11.

— Eşti ca un copil mic, când vine vorba de durere, mi-a zis, dar părea îngrijorat.

— Ba nu.

Eram pe punctul de a-i arăta că are dreptate. Până şi eu îmi auzeam tonul plângăcios.

— Hei, ai tras o căzătură zdravănă. A fost fix cum alunecă animalele, în desene animate, pe o coajă de banană, de exemplu.

Deodată mi-a pierit cheful de plâns.

— Mă faci animal acum? l-am întrebat apăsat, întorcând capul să mă uit la el.

Conrad încerca să pară serios, dar îi tot apărea un zâmbet în colţul gurii. Apoi a întors capul să se uite la mine şi ne-a pufnit pe amândoi râsul. Am râs cu atâta poftă că m-a luat şi mai tare durerea de spate. În toiul hohotelor, m-am oprit şi am zis:

— Au!

S-a ridicat în capul oaselor şi mi-a spus:

— O să te iau în braţe şi o să te duc până la canapea.

— Nu, am protestat cu voce moale. Sunt prea grea pentru tine. O să mă ridic cât de curând, lasă-mă aici deocamdată.

Conrad s-a încruntat şi mi-am dat seama că se simţea jignit.

— Ştiu că nu trag de fiare ca Jere, dar sunt în stare să iau o fată pe sus, Belly.

Am clipit şocată.

— Nu e vorba de asta. Sunt mai grea decât crezi. Ştii tu, şapte kile ca bobocul sau cum e vorba aia.

M-am îmbujorat şi pe moment am uitat cât de tare mă durea spatele sau cât de bizar era că adusese vorba de Jere. Nu mai simţeam decât stinghereală.

— Păi, mie mi se pare că eşti neschimbată, mi-a spus încet.

Apoi, nespus de blând, m-a ridicat în braţe. Eu m-am prins cu o mână de gâtul lui şi i-am zis:

— Sunt mai curând vreo cinci. Cinci kile ca bobocul.

— Nu-ţi face griji. Te ţin bine.

M-a dus până la canapea şi m-a lăsat acolo.

— Îţi aduc nişte Advil. Ar trebui să ajute un pic.

Uitându-mă la el, m-a izbit deodată un gând.

Oh, Doamne. Te iubesc şi acum.

Crezusem că sentimentele mele pentru Conrad erau puse deoparte la loc sigur, ca rolele mele vechi şi ceasul micuţ de aur pe care mi-l dăruise tata când învăţasem să spun cât e ora.

Dar faptul că ai îngropat ceva nu înseamnă că nu mai există. Sentimentele acelea existaseră dintotdeauna. În tot acest timp. Trebuia doar să înfrunt adevărul. Făcea parte din ADN-ul meu. Aveam părul şaten, aveam pistrui şi aveam să-l port mereu pe Conrad în inimă. Avea să ocupe şi mai departe o părticică din inima mea, cea asociată cu fetiţa care mai credea în poveştile din filmele muzicale, dar doar atât. Doar asta îi revenea. Restul i se cuvenea lui Jeremiah: eu cea de-acum şi eu cea din viitor. Asta conta. Nu trecutul.

Poate că aşa se întâmplă cu primele iubiri. Ocupă pe veci o părticică din inima ta. Conrad la doisprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece, şaisprezece, chiar şi şaptesprezece ani. Toată viaţa de-acum înainte aveam să mi-l amintesc cu drag, cum îţi aminteşti de primul tău animăluţ, de prima maşină pe care ai condus-o. Primele experienţe erau importante. Dar eram convinsă că era încă şi mai important cu cine trăiai pentru ultima dată un lucru. Iar Jeremiah avea să fie cel alături de care aveam să trăiesc fiecare experienţă, până la ultima, pentru totdeauna.

Eu şi Conrad ne-am petrecut restul zilei împreună, fără a fi tocmai împreună. El a făcut focul şi apoi a început să

citească la masa din bucătărie, în timp ce eu mă uitam la It’s a Wonderful Life.[6] La prânz am mâncat împreună supă de roşii din conservă şi ce mai rămăsese din covrigeii cu ciocolată. Apoi el a ieşit să alerge pe plajă şi eu m-am instalat să mă uit la Casablanca. Tocmai îmi ştergeam lacrimile cu mânecile de la tricou, când s-a întors.

— Filmul ăsta îmi frânge inima, am zis gâtuit.

Scoţându-şi haina vătuită, Conrad m-a întrebat:

— De ce? A avut un final fericit. Îi e mai bine cu Laszlo.

M-am uitat surprinsă la el.

— Ai văzut Casablanca?

— Desigur. E un film clasic.

— Păi, în mod evident nu l-ai urmărit cu atenţie, pentru că Rick şi Ilsa erau făcuţi unul pentru celălalt.

Conrad a pufnit dispreţuitor.

— Idila lor nu înseamnă nimic în comparaţie cu activitatea lui Laszlo în slujba Rezistenţei.

Suflându-mi nasul cu un şerveţel, i-am spus:

— Eşti mult prea cinic pentru un tip aşa tânăr.

El şi-a dat ochii peste cap.

---

[6] Film clasic de Crăciun semnat de regizorul american Frank Capra, lansat în 1946. (N.t.).

— Iar tu eşti mult prea sentimentală pentru o fată care, cică, s-a maturizat.

— Robotule! am zbierat după el, deşi îmi întorsese spatele. Om de tinichea ce eşti!

L-am auzit râzând în timp ce închidea uşa de la baie.

A doua zi dimineaţă plecase. A plecat exact cum îmi imaginasem c-o să se întâmple. Fără să-şi ia rămas-bun, fără nicio vorbă. A dispărut pur şi simplu, ca o fantomă. Conrad, Fantoma Crăciunurilor Trecute.

Jeremiah m-a sunat în timp ce mă întorceam din Cousins. M-a întrebat ce fac şi i-am spus că sunt pe drum spre casă, dar nu i-am spus de unde veneam. A fost o decizie luată într-o clipită. La momentul respectiv nu ştiam de ce-l mint. Ştiam doar că nu vreau să afle.

Am decis că totuşi Conrad avusese dreptate. Ilsei îi era scris să fie cu Laszlo. Aşa trebuia dintotdeauna să se sfârşească povestea. Rick nu era altceva decât o parte minusculă din trecutul ei, o parte pe care avea s-o preţuiască mereu, dar doar atât, pentru că trecutul e fix asta. Ceva trecut.

Capitolul 9

După ce am ieşit din camera Anikăi, mi-am deschis telefonul. Primisem mai multe SMS-uri şi apeluri de la Jeremiah şi tot mai curgeau. M-am băgat în aşternut şi am citit toate mesajele, rând pe rând. Şi apoi le-am recitit şi,

odată ce terminasem, i-am scris în sfârşit un răspuns: Lasă-mă în pace un pic. El mi-a răspuns OK şi ăla a fost ultimul mesaj pe care mi l-a trimis. Mă tot uitam la telefon să văd dacă am mai primit ceva de la el şi, când vedeam că nu, eram dezamăgită, deşi ştiam că n-am dreptul să fiu. Voiam să mă lase în pace şi voiam să încerce în continuare să dreagă lucrurile. Dar, dacă nici eu nu ştiam ce vreau, el cum ar fi putut să ştie?

Am rămas în camera mea şi mi-am făcut bagajul. Îmi era foame şi mai aveam câteva mese pe cartelă, dar îmi era teamă c-aş putea da nas în nas cu Lacie în campus. Sau, mai rău, cu Jeremiah. Chiar şi-aşa, era plăcut să am ceva de făcut şi să pot da drumul la muzică tare, fără s-o aud pe colega mea de cameră, Jillian, că se plânge.

Când n-am mai putut de foame, am sunat-o pe Taylor şi i-am povestit totul. A ţipat aşa tare c-a trebuit să-mi iau telefonul de la ureche. A venit imediat, cu un burrito cu fasole neagră şi un smoothie de căpşune şi banane. Tot dădea din cap şi zicea:

— Paraşuta aia din Zeta Phi.

— N-a fost doar vina ei, şi el a fost de vină, am zis, printre îmbucături de burrito.

— Oh, ştiu. Stai să vezi. O să-l zgârii pe toată faţa. O să-i las la cicatrice, de n-o să se mai cupleze vreo fată cu el vreodată.

Şi-a studiat unghiile manichiurate de parcă ar fi fost o baterie de artilerie.

— Când mă duc mâine la salon, o s-o rog pe Danielle să mi le ascută.

Am simţit cum creşte inima în mine. Există anumite lucruri pe care ţi le poate spune doar o prietenă care te cunoaşte dintotdeauna şi, imediat, m-am simţit un pic mai bine.

— Nu e nevoie să-i laşi cicatrice.

— Dar vreau.

Şi-a încârligat degetul mic cu al meu.

— Te simţi bine?

Am încuviinţat.

— Mă simt mai bine, acum c-ai venit tu.

În timp ce sorbeam ultimele picături din smoothie, Taylor m-a întrebat:

— Crezi c-o să-l ierţi?

Am fost surprinsă şi sincer uşurată că nu se percepea nicio undă de judecată în glasul ei.

— Tu ce-ai face?

— E decizia ta.

— Ştiu, dar... tu l-ai ierta?

— În mod normal, nu. Dacă un tip m-ar înşela în timp ce suntem despărţiţi temporar, dacă ar îndrăzni chiar şi să se uite la o altă fată, nu. Ar fi pa şi pusi.

A muşcat din pai.

— Dar Jeremy nu e un tip oarecare. Aveţi un trecut care vă leagă.

— Cum rămâne cu promisiunea să-l umpli de cicatrice?

— Nu-mi răstălmăci vorbele, îl urăsc cu spume acum. A dat-o în bară nasol de tot. Dar nu va fi niciodată un tip ca oricare altul pentru tine. Ăsta-i adevărul.

Eu n-am zis nimic. Dar ştiam că are dreptate.

— Aş putea totuşi să-mi adun „surorile” şi să-i tăiem cauciucurile în seara asta.

Taylor şi-a ciocnit umărul de al meu.

— Hm? Ce zici?

Încerca să mă facă să râd. A funcţionat figura. Am început să râd, pentru prima dată după mult timp, parcă.

Capitolul 10

După cearta noastră dinaintea clasei a douăsprezecea, chiar am crezut că eu şi Taylor o să ne împăcăm repede, cum făceam de fiecare dată. Am crezut c-o să ne treacă într-o săptămână, maxim. Pentru că de ce ne supăraserăm de fapt? Sigur, amândouă spuseserăm nişte chestii menite să rănească: eu îi zisesem că se poartă ca un copil, ea zisese că, în calitate de cea mai bună prietenă, mă port

execrabil, dar nu era ca şi cum nu ne mai certaserăm până atunci. Cei mai buni prieteni se ceartă uneori.

Când m-am întors de la Cousins, i-am pus pantofii şi hainele lui Taylor într-o pungă, pregătită să i le duc pe toate la ea acasă când îmi dădea un semn că i-a trecut supărarea. Întotdeauna ea era cea care dădea un semn, ea făcea primul pas spre împăcare.

Am aşteptat, dar n-am primit niciun semn. M-am dus de câteva ori la Macy’s, sperând c-o să dau nas în nas cu ea şi vom fi obligate să stăm de vorbă. În toate acele dăţi când am fost la Macy’s, ea nu a venit. Au trecut săptămâni întregi. Vara era pe sfârşite.

Jeremiah îmi tot repeta ce-mi spusese toată luna iulie şi bună parte din august.

— Nu-ţi face griji, o să vă împăcaţi. De fiecare dată vă împăcaţi.

— Nu înţelegi, acum nu e ca în alte dăţi, i-am zis. N-a vrut nici măcar să se uite la mine.

— Şi doar din cauza unei petreceri, a zis, ceea ce m-a înfuriat.

— Nu e vorba doar de o petrecere.

— Ştiu, ştiu... stai o clipă, Bells.

L-am auzit vorbind cu cineva şi apoi a revenit la telefon.

— Tocmai a venit comanda de aripioare picante. Vrei să te sun după ce termin de mâncat? Pot să mănânc rapid.

— Nu, nu-i nevoie.

— Nu fi supărată!

— Nu sunt, i-am zis.

Şi nici nu eram. Nu tocmai. Cum putea să înţeleagă care era treaba cu mine şi Taylor? Era un tip. Nu pricepea. Nu înţelegea cât de important, cât de vital era ca eu şi Taylor să începem ultimul an de liceu împreună, alături.

Şi atunci de ce nu puteam s-o sun eu? Era parţial din mândrie şi parţial altceva. Eu eram cea care încercase să se îndepărteze de ea în tot acest timp, ea era cea care se agăţase de relaţie. Poate că m-am convins că mă maturizam şi-o lăsam în urmă, poate că era mai bine aşa. Toamna următoare aveam să fim silite să ne luăm rămas-bun, poate că avea să ne fie mai uşor astfel. Poate că avusesem o relaţie de codependenţă, poate că mai curând eu depinsesem de ea, iar acum trebuia să fiu pe picioarele mele. Asta mi-am spus.

Când i-am zis treaba asta lui Jeremiah în seara următoare, a spus:

— Sun-o.

Eram sigură că doar i se luase să mă audă vorbind despre asta, aşa c-am răspuns:

— Poate. O să mă gândesc.

În săptămâna dinainte să înceapă şcoala, săptămâna când mă întorceam de obicei de la Cousins, mergeam întotdeauna să facem cumpărături pentru şcoală

împreună. Întotdeauna. Făceam chestia asta din şcoala primară. Ştia de fiecare dată cel mai potrivit model de blugi. Mergeam la Bath & Body Works şi luam un set din acela la ofertă, „Cumpără trei, primeşti unul gratis”, şi apoi ne întorceam acasă şi împărţeam totul, aşa că fiecare se alegea cu o loţiune, un gel de duş şi un exfoliant. Eram aprovizionate până la Crăciun, cel puţin.

În anul ăla m-am dus cu mama, care ura să meargă la cumpărături. Aşteptam la coadă la casă cu blugii, când Taylor şi maică-sa au intrat în magazin, fiecare cu câteva sacoşe în braţe.

— Luce! a strigat-o mama.

Doamna Jewel i-a făcut cu mâna şi a venit imediat spre noi, urmată agale de Taylor, care purta ochelari de soare şi blugi tăiaţi. Mama a îmbrăţişat-o pe Taylor, iar doamna Jewel m-a îmbrăţişat pe mine şi mi-a zis:

— Nu ne-am mai văzut de mult, scumpo.

Mamei i-a spus:

— Laurel, îţi vine să crezi că fetiţele noastre s-au făcut mari? Doamne, ţin minte vremurile când insistau să facă totul împreună. Făceau baie împreună, mergeau împreună să se tundă, orice.

— Ţin minte, i-a răspuns mama zâmbind.

Am surprins privirea lui Taylor. Mamele noastre stăteau în continuare de vorbă, iar noi stăteam nemişcate, privindu-ne, dar fără să ne privim totuşi.

După un răstimp, Taylor şi-a scos mobilul. Nu voiam să las să-mi scape momentul fără să-i spun ceva.

— Ţi-ai cumpărat ceva fain? am întrebat-o.

A dat din cap. Fiindcă avea ochelari de soare, era greu să-ţi dai seama ce gândeşte. Dar eu o cunoşteam bine. Îi plăcea la nebunie să se laude cu ce chilipiruri găsea.

A şovăit şi apoi mi-a spus:

— Mi-am luat nişte cizme tari, reduse cu 25%. Şi câteva rochii de vară pe care pot să le combin cu colanţi şi pulovere, ca să meargă de iarnă.

Am încuviinţat. Apoi ne-a venit rândul la casă şi i-am spus:

— Păi, ne vedem la şcoală.

— Ne vedem, mi-a răspuns, întorcându-mi spatele.

Mânată de un impuls, i-am întins blugii mamei şi am oprit-o pe Taylor. Dacă nu-i spuneam ceva acum, riscam să fie ultima dată când stăteam de vorbă.

— Aşteaptă. Vrei să vii pe la mine diseară? Mi-am cumpărat o fustă nouă, dar nu ştiu dacă ar trebui să-mi bag bluza în fustă sau...

Şi-a ţuguiat buzele pentru o clipă, apoi a zis:

— Bine. Sună-mă.

Taylor chiar a venit în seara aia. Mi-a arătat cum să port fusta – ce pantofi se potriveau cel mai bine cu ea şi ce bluze. Lucrurile nu reveniseră la normal între noi, nu încă,

poate că n-aveau să mai revină vreodată. Începeam să ne maturizăm. Încă încercam să ne lămurim cum să facem parte una din viaţa celeilalte fără să gravităm una în jurul celeilalte.

Ironia supremă a fost că am sfârşit prin a merge la aceeaşi facultate. Dintre toate facultăţile din lume, am ajuns la aceeaşi. Era mâna destinului. Ne era scris să fim prietene. Ne era scris să fim una în viaţa celeilalte, şi ştiţi ce? Am întâmpinat cu bucurie treaba asta. Nu mai eram împreună tot timpul, ca pe vremuri – ea avea prietenele din organizaţie, eu aveam prietenele din cămin –, dar încă ne aveam una pe cealaltă.

Capitolul 11

A doua zi n-am mai rezistat. L-am sunat pe Jeremiah. I-am zis că trebuie să ne vedem, c-ar trebui să treacă pe la mine şi mi-a tremurat glasul când i-am spus asta. Şi prin telefon mi-am dat seama cât de recunoscător era, cât de dornic să-şi răscumpere greşeala. Am încercat să-mi justific decizia de a-l suna aşa repede spunându-mi că trebuia să-l văd faţă în faţă ca să-l las în urmă. Adevărul era că-i duceam dorul. Îmi doream, la fel de mult ca el, probabil, să găsesc o cale de a uita ce se întâmplase.

Dar, oricât de tare i-aş fi dus dorul, când am deschis uşa şi i-am revăzut chipul, m-a inundat din nou durerea, năvalnic, izbindu-mă în plin. Jeremiah şi-a dat şi el seama de asta. Mai întâi părea optimist, apoi părea absolut devastat. Când a încercat să mă tragă spre el, am vrut să-l

îmbrăţişez, dar n-am putut să-mi îngădui asta. În schimb, am clătinat din cap şi l-am împins la o parte.

Ne-am aşezat pe pat, cu spatele lipit de perete, cu picioarele atârnând peste marginea patului.

— De unde ştiu că n-ai fi capabil să faci din nou treaba asta? l-am întrebat. Cum aş putea să mai am încredere într-o astfel de persoană?

S-a ridicat. Pentru o clipă am crezut c-o să plece şi aproape că mi-a stat inima în loc.

Dar apoi s-a sprijinit pe un genunchi, chiar în faţa mea. Foarte încet, mi-a spus:

— Ai putea să te măriţi cu mine.

Mai întâi n-am fost sigură că-l auzisem bine. Dar apoi a repetat ce spusese, de data asta mai tare.

— Mărită-te cu mine.

A băgat mâna în buzunarul de la blugi şi a scos un inel. Un inel de argint, cu un diamant micuţ în centru.

— Ăsta ar fi doar temporar, până când mi-aş permite să-ţi iau eu un inel – din banii mei, nu din ai tatei.

Nu-mi mai simţeam corpul. El vorbea în continuare, iar eu nici măcar nu-l auzeam. Nu eram în stare decât să mă zgâiesc la inelul din mâna lui.

— Te iubesc aşa mult. Ultimele zile au fost un infern pentru mine, în lipsa ta.

A tras aer în piept.

— Îmi pare foarte rău că te-am rănit, Bells. Ce am făcut a fost de neiertat. Ştiu că am stricat ce e între noi, că va trebui să mă străduiesc din răsputeri să-ţi recâştig încrederea. O să fac orice trebuie să fac, dacă îmi îngădui. Ai... fi dispusă să mă laşi să încerc?

— Nu ştiu, am şoptit.

El a înghiţit în sec şi am văzut cum îi juca mărul lui Adam.

— O să mă străduiesc foarte tare, îţi jur. O să închiriem un apartament în afara campusului, putem să-l aranjăm frumos. Eu o să spăl rufele. O să învăţ să gătesc şi alte chestii în afară de cereale şi tăiţei instant.

— Să pui fulgi de cereale într-un castron nu se cheamă gătit, i-am zis, ferindu-mi privirea, pentru că imaginea pe care mi-o sădea în minte mă copleşea.

Deja îmi imaginam. Cât de plăcut ar fi. Noi doi, pornind-o la drum, în casa noastră.

Jeremiah mi-a prins mâinile într-ale lui, iar eu mi le-am retras.

— Nu înţelegi, Belly? mi-a spus. A fost povestea noastră de la bun început. A mea şi a ta. A nimănui altcuiva.

Am închis ochii, încercând să-mi limpezesc mintea. Când i-am deschis, i-am spus:

— Vrei doar să ştergi ce-ai făcut luându-mă în căsătorie.

— Nu. Nu e vorba despre asta. Ce s-a întâmplat deunăzi – a şovăit – m-a făcut să-mi dau seama de ceva. Nu vreau să fiu despărţit vreodată de tine. Niciodată. Eşti singura fată pentru mine. Am ştiut-o dintotdeauna. În lumea întreagă, nu voi mai iubi vreodată o fată aşa cum te iubesc pe tine.

M-a luat din nou de mână şi de data asta nu mi-am retras-o.

— Mă mai iubeşti? m-a întrebat.

Am înghiţit în sec.

— Da.

— Atunci, te rog, căsătoreşte-te cu mine.

— N-ai voie să mă mai răneşti vreodată astfel.

Era pe jumătate avertisment, pe jumătate rugăminte.

— N-o voi mai face, mi-a spus şi ştiam că e sincer.

M-a privit atât de hotărât, atât de serios. Îi ştiam bine chipul, poate mai bine decât i-l ştia oricine acum. Fiecare trăsătură, fiecare rotunjime. Umflătura micuţă de pe nas – cu care rămăsese după ce şi-l fracturase făcând surfing –, cicatricea aproape estompată de pe frunte de când se luase la trântă cu Conrad în camera de jocuri şi dărâmaseră un ghiveci. Fusesem de faţă la aceste momente. Poate că-i cunoşteam chipul mai bine decât pe-al meu – după orele în care-l privisem cum doarme, urmându-i conturul obrazului cu degetul. Poate că şi el făcuse la fel cu mine.

Nu voiam să văd vreun semn pe chipul lui la un moment dat şi să nu ştiu cum se alesese cu el. Voiam să fiu cu el. Chipul lui era chipul celui pe care-l iubeam.

Fără o vorbă, mi-am desprins mâna stânga dintr-a lui şi expresia i s-a pleoştit. Apoi i-am întins mâna şi i-au scânteiat ochii. Bucuria pe care am simţit-o în clipa aia n-aş putea s-o pun în cuvinte. Îi tremura mâna, când mi-a pus inelul pe deget.

— Isabel Conklin, vrei să fii soţia mea? m-a întrebat, pe un ton mai serios decât mai auzisem vreodată la el.

— Da, vreau, i-am zis.

M-a cuprins în braţe şi am rămas astfel, ţinându-ne strâns ca şi cum am fi fost un refugiu unul pentru celălalt. Singurul meu gând era că, dacă reuşim să trecem de furtuna asta, vom ieşi la liman. Făcuse greşeli, ca şi mine. Dar ne iubeam, şi asta conta.

Am făcut planuri toată noaptea: unde o să locuim, cum le vom da vestea părinţilor noştri. Părea să ne despartă o viaţă întreagă de ultimele câteva zile. În ziua aceea, fără să mai pomenim de asta, ne-am hotărât să lăsăm trecutul în trecut. Destinaţia noastră era viitorul.

Capitolul 12

În noaptea aceea l-am visat pe Conrad. Eu aveam vârsta de acum, dar el era mai mic, să fi avut vreo zece-unsprezece ani. S-ar putea chiar să fi fost îmbrăcat în

salopetă. Ne-am jucat în faţa casei mele până s-a întunecat, alergând de colo colo prin curte. I-am zis:

— Susannah probabil că se întreabă pe unde eşti. Ar trebui să pleci acasă.

— Nu pot, mi-a zis. Nu ştiu drumul. Mă ajuţi, te rog?

Şi apoi m-am întristat, pentru că nici eu nu ştiam drumul. Nu mai eram la mine acasă şi se întunecase foarte tare. Eram în pădure. Ne rătăciserăm.

M-am trezit plângând, iar Jeremiah dormea lângă mine. M-am ridicat în capul oaselor. Era întuneric, singura lumină venea de la ecranul ceasului electronic. Arăta 4:57. M-am întins la loc în pat.

Mi-am şters lacrimile şi apoi am sorbit mirosul lui Jeremiah, chipul lui drag, felul cum i se ridica şi-i cobora pieptul când respira. Îmi era alături. Era o prezenţă solidă, reală, aflată chiar lângă mine, era înghesuit în mine cum se întâmplă când dormi lângă cineva într-un pat de cămin. Aşa de apropiaţi eram acum.

Dimineaţa, când m-am trezit, nu mi-am amintit imediat. Visul era undeva în străfundurile minţii mele, într-un loc unde nu reuşeam să ajung. Deja se risipea, aproape că pierise cu totul, dar nu chiar, nu încă. A trebuit să mă concentrez rapid ca să-l ţin laolaltă, să mă agăţ de amintire.

Am dat să mă ridic, dar Jeremiah m-a tras din nou spre el şi mi-a zis:

— Încă cinci minute.

El mă îmbrăţişa din spate, iar eu eram cuibărită în braţele lui. Am închis ochii, silindu-mă să-mi amintesc visul până nu pierea. Ca acele ultime clipe înainte să apună soarele: dispare, dispare şi gata, s-a dus. Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi sau visul îţi va scăpa printre degete pe veci.

Jeremiah a dat să spună ceva despre micul-dejun, iar eu i-am pus mâna la gură şi i-am spus:

— Sst! Doar o clipă.

Şi apoi mi-am amintit. Mi-am amintit de Conrad şi cât de caraghios arăta în salopeta lui de blugi. Cum ne jucam amândoi afară cu orele. Am oftat. Mă simţeam nespus de uşurată.

— Ce ziceai? l-am întrebat pe Jeremiah.

— De micul-dejun, mi-a spus, lăsându-mi un sărut în podul palmei.

Cuibărindu-mă mai bine în el, am zis:

— Încă cinci minute.

Capitolul 13

Voiam să le dau vestea în persoană, tuturor în acelaşi timp. În chip straniu, lucrurile se potriviseră de minune. Familiile noastre urmau să se reunească la Cousins peste o săptămână. La un adăpost pentru femeile afectate de violenţa domestică, unde Susannah lucrase ca voluntar şi pentru care colectase donaţii, se sădise o grădină în

amintirea ei şi sâmbăta viitoare urma să aibă loc o ceremonie în cerc restrâns. Aveam să participăm cu toţii: eu, Jere, mama, tatăl lui, Steven. Şi Conrad.

Nu-l mai văzusem pe Conrad de la Crăciun. Ar fi trebuit să vină de ziua mamei, când a împlinit cincizeci de ani, dar s-a sustras în ultima clipă.

— Tipic pentru Con, zisese Jeremiah, clătinând din cap.

Se uitase la mine, aşteptând să-i dau dreptate. Eu nu spusesem nimic.

Mama şi Conrad aveau o relaţie specială, aşa fusese dintotdeauna. Se înţelegeau la un nivel care mie îmi scăpa. După moartea lui Susannah, deveniseră şi mai apropiaţi, poate pentru că o jeliseră în acelaşi fel: în izolare. Mama şi Conrad vorbeau des la telefon, nu ştiu despre ce. Aşa că, atunci când el n-a venit, mi-am dat seama cât de dezamăgită era, chiar dacă n-a spus-o. Am vrut să-i zic: „N-ai decât să-l iubeşti cât vrei, dar nu te aştepta la ceva în schimb. Conrad nu e o persoană pe care să te poţi baza”.

I-a trimis un buchet frumos de cârciumărese roşii, ce-i drept.

— Preferatele mele, zisese mama, zâmbind larg.

Ce-avea să spună Conrad odată ce-i dădeam vestea? Nici nu îndrăzneam să ghicesc. Când venea vorba de Conrad, nu eram niciodată sigură de nimic.

Mă frământam şi legat de ce va spune mama. Jeremiah nu se frământa, dar el rareori o făcea.

— Odată ce se lămuresc că avem intenţii serioase, mi-a spus, vor trebui să ne sprijine, pentru că nu ne vor putea opri. Suntem adulţi acum.

Ne întorceam pe jos de la cantină. Jere mi-a dat drumul la mână, a sărit pe o bancă, şi-a lăsat capul pe spate şi a strigat:

— Hei, lume, lume! Belly Conklin o să se mărite cu mine!

Câţiva oameni s-au întors să se uite, dar apoi şi-au văzut de drum.

— Coboară de-acolo, i-am zis, râzând şi ascunzându-mi faţa în hanorac.

El a sărit şi a dat roată băncii în fugă, cu braţele întinse în lateral, de parcă se juca de-a avionul. Apoi a venit glonţ spre mine şi m-a ridicat de subsuori.

— Haide, zboară, m-a îndemnat.

Mi-am dat ochii peste cap şi am dat din mâini.

— Eşti fericit?

— Da, mi-a zis, lăsându-mă jos.

Şi eu eram. Ăsta era Jere cel pe care-l cunoşteam. Băiatul de la casa de vacanţă. Faptul că ne logodiserăm, că ne promiseserăm să fim pe veci unul în viaţa celuilalt mi-a dat sentimentul că, în ciuda tuturor schimbărilor din ultimii ani, el era acelaşi băiat şi eu rămăsesem aceeaşi fată. Acum nimeni nu putea, nu mai putea, să ne răpească asta.

Capitolul 14

Ştiam că trebuia să stau de vorbă cu Taylor şi cu Anika înainte să vină tata să mă ia a doua zi dimineaţă. Am dezbătut dacă să le dau vestea amândurora odată, dar ştiam că Taylor s-ar simţi jignită dacă o puneam pe ea, cea mai veche prietenă a mea, laolaltă cu Anika, pe care o cunoşteam de mai puţin de un an. Trebuia să-i spun mai întâi lui Taylor. Îi datoram măcar atât.

Ştiam c-o să creadă c-am luat-o razna. Faptul că ne împăcaserăm era una, dar să ne căsătorim era cu totul altceva. Spre deosebire de majoritatea „surorilor" ei din organizaţie, Taylor nu voia să se mărite înainte să împlinească cel puţin douăzeci şi opt de ani.

Am sunat-o şi am rugat-o să ne întâlnim la Drip House, cafeneaua unde mergea toată lumea să înveţe. I-am zis că am veşti. A încercat să mă descoasă la telefon, dar am rezistat asaltului, spunându-i:

— E genul de veste pe care trebuie s-o spui în persoană.

Taylor era deja aşezată la masă, cu frappé-ul ei cu lapte degresat în faţă, când am ajuns. Avea ochelarii de soare Ray-Ban la ochi şi trimitea SMS-uri. A lăsat telefonul din mână când m-a văzut.

M-am aşezat în faţa ei, având grijă să-mi ţin mâna în poală.

Scoţându-şi ochelarii, mi-a zis:

— Arăţi mult mai bine azi.

— Mersi, Tay. Mă simt mult mai bine.

— Deci, care-i treaba?

M-a studiat atent.

— V-aţi împăcat? Sau v-aţi despărţit de-a binelea?

Mi-am ridicat mâna stângă, cu un gest ca la teatru. Ea s-a uitat la mâna mea, intrigată. Apoi privirea i s-a concentrat asupra inelarului. A făcut ochii cât cepele.

— Glumeşti, în puii mei. V-aţi logodit?! a zbierat.

Câteva persoane s-au întors să se uite, cu un aer iritat. M-am făcut mai mică în scaun. Prinzându-mă de mână, mi-a zis:

— Oh, Doamne! Arată-mi-l!

Mi-am dat seama că diamantul i se părea prea mic, dar mie nu-mi păsa.

— Oh, Doamne, a repetat, zgâindu-se în continuare la inel.

— Ştiu.

— Dar, Belly... te-a înşelat.

— O luăm de la capăt. Chiar îl iubesc, Tay.

— Da, dar momentul e cam dubios, mi-a spus agale. Vreau să zic, s-a întâmplat foarte subit.

— Da şi nu. Ai zis-o şi tu. Vorbim de Jere. E dragostea vieţii mele.

A rămas uitându-se la mine, cu buzele încremenite în formă de „O”.

— Dar... – s-a bâlbâit –, dar de ce nu puteţi aştepta măcar până terminaţi facultatea?

— Nu vedem ce rost are să aşteptăm, dacă o să ne căsătorim oricum.

Am luat o gură din cafeaua ei.

— O să închiriem un apartament. Poţi să mă ajuţi să aleg draperiile şi chestii de genul.

— Cum zici tu. Dar, stai aşa, mama ta ce-a zis? A făcut ca toate cele?

— O să le dăm vestea maică-mii şi tatălui lui săptămâna viitoare la Cousins. Lui taică-meu o să-i spunem după aceea.

S-a înviorat.

— Stai aşa, deci deocamdată nu ştie nimeni? Doar eu?

Am încuviinţat şi mi-am dat seama că Taylor era încântată. Îi place la nebunie când i se împărtăşeşte un secret – e una dintre chestiile care-i plac cel mai mult pe lume.

— O să fie sfârşitul lumii, a zis, luându-şi cafeaua înapoi. Gen, o să se lase cu cadavre. Gen, străzile vor fi pline de sânge. Şi, când zic de sânge, mă refer la al tău.

— Uf, mulţumesc mult, Tay.

— Eu doar îţi spun adevărul. Laurel e o feministă ca la carte. E un fel de Gloria Steinem,[7] la naiba. N-o să-i placă de nicio culoare chestia asta. O să-i facă fundul arşice. Şi pe-al tău.

— Mama îl iubeşte pe Jeremiah. Ea şi Susannah vorbeau mereu despre cum ar fi să mă mărit cu unul dintre băieţii ei. Poate c-o să fie un vis împlinit pentru ea. De fapt, pun pariu că aşa va fi.

Ştiam că nu era câtuşi de puţin adevărat, chiar în timp ce spuneam asta.

Taylor nu părea nici ea prea convinsă.

— Poate. Deci, când urmează să se întâmple treaba asta?

— Anul ăsta în august.

— Mai e foarte, foarte puţin până atunci. N-avem prea mult timp să planificăm totul.

Muşcând din pai, m-a privit cu coada ochiului.

— Cum rămâne cu domnişoarele de onoare? O să ai măcar o domnişoară de onoare?

— Nu ştiu... Vrem să facem o nuntă în cerc restrâns. O s-o facem la casa din Cousins. Ceva foarte relaxat, gen, n-o să facem mare caz.

— N-o să faceţi mare caz? Te măriţi şi nu vrei să faci mare caz?

---

[7] Ziaristă şi activistă americană, figură emblematică a mişcării feministe de la sfârşitul anilor 1960 şi începutul anilor 1970. (N.t.).

— Nu asta am vrut să zic. Doar că nu-mi pasă de toate chestiile alea. Tot ce-mi doresc e să fiu cu Jeremiah.

— Toate chestiile alea?

— Adică, domnişoare de onoare şi tortul miresei. Genul ăsta de chestii.

— Mincinoaso!

M-a arătat cu degetul.

— Îţi doreai cinci domnişoare de onoare şi un tort de morcov cu patru etaje. Îţi doreai o sculptură de gheaţă în forma unei inimi, în care să fie scrijelite iniţialele voastre. Ceea ce e o scârboşenie, apropo.

— Tay!

A ridicat mâna ca să mă oprească.

— Îţi doreai o formaţie live şi turtiţe cu crab, şi să se lanseze baloane după primul vostru dans. Pe ce melodie voiai să dansaţi?

— Stay, de la Maurice Williams and the Zodiacs, i-am răspuns automat. Dar, Taylor, probabil că aveam în jur de zece ani când am zis toate chestiile astea.

Eram sincer mişcată că îşi amintise, totuşi. Dar bănuiesc că şi eu îmi aminteam tot ce-şi dorea Taylor pe vremea aceea. Porumbei, mănuşi scurte din dantelă, pantofi roz aprins cu toc cui.

— Ar trebui să ai tot ce-ţi doreşti, Belly, mi-a zis Taylor, împingându-şi bărbia înainte în stilul ei îndărătnic, marca Taylor. Doar o dată te măriţi.

— Ştiu, dar n-avem bani de aşa ceva şi, oricum, nu-mi mai pasă de treburile alea, de fapt. Alea erau chestii copilăreşti.

Dar poate că nu era musai să am toate chestiile alea, poate doar o parte dintre ele. Poate că era posibil să am o nuntă ca la carte, dar modestă. Pentru că ar fi drăguţ să mă îmbrac în rochie de mireasă şi să am parte de dansul cu tatăl miresei.

— Credeam că tatăl lui Jeremy are bani cu duiumul. Nu-şi permite să vă ofere o nuntă ca la carte?

— Mama nu l-ar lăsa în niciun caz să plătească. Pe deasupra, după cum ziceam, nu vrem o chestie de fiţe.

— Bine, a cedat. O să renunţăm la sculptura de gheaţă. Dar baloanele sunt ieftine, putem să facem chestia cu baloanele, totuşi. Şi tortul de morcov. Am putea să avem unul obişnuit, doar cu două etaje, mă gândesc. Şi, orice ai spune, o să te îmbraci în rochie de mireasă.

— Sună bine, am încuviinţat, luând o gură din cafeaua ei.

Era tare plăcut să am binecuvântarea lui Taylor. Era ca şi cum mi s-ar fi dat permisiunea de a fi entuziasmată, deşi nu bănuisem că mi-aş fi dorit sau aş fi avut nevoie de aşa ceva.

— Şi o să ai domnişoare de onoare. Sau măcar una.

— O să te am pe tine.

Taylor părea încântată.

— Dar cum rămâne cu Anika? Nu vrei să-ţi fie domnişoară de onoare?

— Hmmm, poate, am zis şi, când s-a pleoştit, doar un pic, am adăugat. Dar vreau ca tu să fii prima domnişoară de onoare. Bine?

Lui Taylor i-au dat lacrimile.

— Sunt nespus de onorată.

Taylor Jewel, cea mai veche prietenă a mea. Trecuserăm prin atâtea împreună, iar acum ştiam că doar printr-o minune dumnezeiască reuşiserăm să ajungem până aici.

Capitolul 15

Anika era următoarea la rând şi aşteptam cu groază discuţia. Ţineam la părerea ei. Nu voiam să scad în ochii ei. Perspectiva de a-mi fi domnişoară de onoare nu avea s-o influenţeze în niciun fel. Nu era genul de chestie de care să-i pese.

Ne hotărâserăm să ne mutăm împreună din toamnă, într-un apartament, cu încă două prietene de-ale noastre, Shay şi Lynn, în căminul nou din capătul opus al campusului. Eu şi Anika urma să cumpărăm nişte ceşti şi farfurii simpatice, planul era ca ea să aducă frigiderul, iar eu, televizorul. Totul era stabilit deja.

Ne reuniserăm în camera ei mai pe seară. Eu îi puneam cărţile într-o ladă mare, iar ea îşi strângea posterele.

Mergea radioul, iar postul de radio din campus tocmai dădea The Power of Good-Bye, melodia Madonnei. Poate că era un semn.

M-am aşezat pe podea, lăsând deoparte ultima carte, încercând să-mi fac curaj să-i spun. Agitată, mi-am umezit buzele.

— Ani, trebuie să-ţi spun ceva.

Ea se chinuia de ceva vreme cu posterul care fusese prins pe uşă, afişul de la un film.

— Ce-i?

There's no greater power than the power of good-bye.[8]

Am înghiţit în sec.

— Mă simt foarte prost că-ţi fac chestia asta.

Anika s-a întors spre mine.

— Ce-mi faci?

— N-o să mai pot să mă mut cu tine semestrul următor.

S-a încruntat.

— Poftim? De ce? S-a întâmplat ceva?

— Jeremiah m-a cerut în căsătorie.

[8] „Nu-i putere mai mare decât puterea de a-ţi lua rămas-bun." (N.t.).

I-a picat faţa.

— Isabel Conklin! Nu mai spune!

Încet, am ridicat mâna să-i arăt.

Anika a scos un fluierat.

— Oau! E incredibil!

— Ştiu.

A deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o la loc.

— Te-ai gândit bine?

— Mda. Cred că da. Chiar îl iubesc.

— Unde o să locuiţi?

— Într-un apartament în afara campusului.

Am şovăit.

— Doar că mă simt prost că te-am dezamăgit. Te-ai supărat?

— Nu m-am supărat, mi-a zis, clătinând din cap. Adică, mda, e naşpa că n-o să mai stăm împreună, dar găsesc eu o soluţie. Aş putea s-o rog pe Trina din echipa de dansuri. Sau vară-mea Brandy s-ar putea să se transfere aici. Ar putea să fie ea a patra persoană.

Deci nu era chiar aşa mare chestie, până la urmă, că n-o să mai locuiesc cu ele. Viaţa merge înainte, mi-am zis. M-am simţit un pic melancolică, închipuindu-mi cum ar fi fost

dacă aş fi rămas totuşi a patra persoană. Shay era foarte talentată la pieptănături, iar lui Lynn îi plăcea la nebunie să facă brioşe. Ne-am fi distrat.

Anika s-a aşezat pe pat.

— O să mă descurc. Doar că sunt... surprinsă.

— Şi eu.

Când n-a mai zis altceva, am întrebat-o:

— Crezi că fac o greşeală monumentală?

— Contează ce cred eu? m-a întrebat, în stilul ei chibzuit.

— Da.

— Nu am eu căderea să judec, Iz.

— Dar eşti prietena mea. Ţin la părerea ta. Nu vreau să-ţi faci o impresie proastă despre mine.

— Îţi pasă prea mult de ce cred alţii.

Mi-a zis-o cu convingere, dar şi cu afecţiune.

Dacă mi-ar fi zis-o oricine altcineva – mama, Taylor, chiar şi Jere –, m-aş fi zburlit. Dar nu când mi-o spunea Anika. Nu puteam să mă supăr cu adevărat, când era vorba despre ea. Pe undeva, era măgulitor că mă citea aşa bine şi totuşi mă simpatiza. Asta este diferenţa la prieteniile din facultate. Petreci atâta timp cu alte persoane, uneori în fiecare zi, la fiecare masă. Nu poţi ascunde cine eşti de prietenii tăi. Eşti expus cu totul. Mai ales în faţa unei persoane ca Anika, cineva atât de sincer, de deschis şi de

perspicace, care-ţi spune exact ce gândeşte. Nu-i scăpa nimic.

— Măcar nu va mai trebui să porţi vreodată şlapi la duş.

— Sau să adun părul lăsat de alţii din gura de scurgere, am adăugat. Jeremiah are părul prea scurt ca să i se agaţe pe-acolo.

— Nu va trebui să-ţi mai ascunzi vreodată mâncarea.

Colega de cameră a Anikăi, Joy, îi fura mereu mâncarea, iar Anika se obişnuise să ascundă batoane de cereale în sertarul cu lenjerie.

— De fapt, s-ar putea să trebuiască. Jere mănâncă o grămadă, am zis, răsucindu-mi inelul pe deget.

Am mai rămas o vreme pe-acolo, ajutând-o să-şi strângă restul posterelor şi adunând ghemotoacele de praf de sub pat cu o şosetă veche pe post de mănuşă. Am vorbit despre internshipul pe care urma să-l facă Anika peste vară la o revistă şi despre posibilitatea s-o vizitez într-un weekend la New York.

Apoi m-am întors în camera mea, la câteva uşi mai încolo. Pentru prima dată în cursul anului, era foarte linişte pe-acolo: nu se auzea niciun föhn, nimeni care să vorbească la telefon în hol, nimeni care să facă floricele la microunde în bucătăria comună. O mulţime de lume plecase deja peste vară. Mâine urma să plec şi eu.

Viaţa de student, aşa cum o ştiam, era pe punctul de a se schimba.

Capitolul 16

Nu-mi propusesem să încep să mă prezint drept Isabel. Pur şi simplu s-a întâmplat. De când mă ştiu, toată lumea îmi spunea Belly şi eu nu prea aveam un cuvânt de spus. Pentru prima dată după mult timp, aveam un cuvânt de spus, dar nu mi-am dat seama de asta până în momentul când stăteam cu toţii – Jeremiah, mama, tata şi cu mine – în faţa uşii de la camera de cămin în ziua când se instalau bobocii. Tata şi Jeremiah se chinuiau cu televizorul, mama avea o valiză, iar eu duceam în braţe un coş de rufe în care aveam toate articolele de toaletă şi fotografiile înrămate. Tatei i se prelingea sudoarea pe spinare şi îi apăruseră trei pete de transpiraţie pe cămaşa maro. Jeremiah începuse şi el să transpire, deoarece încercase să-l impresioneze pe tata toată dimineaţa insistând să care chestiile cele mai grele. Mi-am dat seama că treaba asta îl stingherea pe tata.

— Grăbeşte-te, Belly, mi-a zis tata, gâfâind.

— De-acum e Isabel, i-a spus mama.

Îmi amintesc cum am bâjbâit până am băgat cheia şi cum mi-am ridicat privirea spre uşă, observându-mi numele. ISABEL, scria acolo, din strasuri. Etichetele cu numele meu şi cel al colegei mele de cameră erau făcute din carcase goale de CD-uri. Cea a colegei mele, Jillian Capel, era de la un CD cu Mariah Carey, a mea, de la un CD cu Prince.

Lucrurile lui Jillian erau deja despachetate, în jumătatea din stânga a camerei, mai aproape de uşă. Avea o cuvertură cu model paisley, pe bleumarin şi portocaliu-

închis. Părea nouă-nouţă. Deja îşi pusese posterele: un afiş cu Trainspotting şi o formaţie de care nu auzisem numită Running Water.

Tata s-a aşezat la biroul gol: biroul meu. A scos o batistă şi şi-a şters fruntea. Părea foarte obosit.

— E o cameră bună, a zis. Aveţi lumină de-ajuns.

Jeremiah rămăsese în picioare, neştiind ce să facă, şi a anunţat:

— Cobor la maşină să aduc cutia aia mare.

Tata a dat să se ridice.

— Te ajut şi eu.

— Mă descurc, i-a zis Jeremiah, ţâşnind pe uşă.

Aşezându-se la loc, tata părea uşurat.

— Eu o să fac o pauză, atunci.

Între timp, mama studia camera, deschizând şifonierul, uitându-se prin sertare.

M-am trântit pe pat. Aşadar, aici aveam să-mi petrec următorul an din viaţă. Din camera învecinată se auzea jazz. Ceva mai încolo, am auzit-o pe o fată certându-se cu maică-sa legat de unde să pună coşul de rufe. Liftul părea să ţiuie întruna. Nu mă deranja. Îmi plăcea toată zarva. Era o alinare să ştiu că era lume prin preajmă.

— Vrei să-ţi despachetez hainele? m-a întrebat mama.

— Nu, nu-i nevoie, i-am zis.

Voiam să fac singură treaba asta. Atunci avea să mi se pară într-adevăr că e camera mea.

— Măcar lasă-mă să-ţi pun aşternuturile, atunci.

Când a venit momentul să ne luăm rămas-bun, nu mă simţeam pregătită. Crezusem c-o să fiu, dar nu eram. Tata rămăsese locului, cu mâinile în şolduri. Părul lui părea încărunţit de-a binelea la lumină.

— Păi, ar trebui să ne urnim, dacă vrem să evităm ora de vârf, a zis.

— Ne descurcăm, i-a spus mama, irascibilă.

Văzându-i împreună, aşa, nici n-ai fi zis că sunt divorţaţi, de parcă am fi fost în continuare o familie. M-a năpădit subit un val de recunoştinţă. Nu toate cuplurile divorţate erau ca ei. De dragul meu şi al lui Steven, găsiseră o formulă de compromis şi chiar se străduiau. Încă îi lega o afecţiune sinceră, dar ceva mai mult de-atât: dragostea pentru noi. Asta le permitea să-şi unească forţele în astfel de zile.

L-am îmbrăţişat pe tata şi m-am mirat când am văzut că-i dăduseră lacrimile. El nu plângea niciodată. Mama m-a îmbrăţişat energic, dar ştiam că e pentru că n-ar fi vrut să-mi dea drumul.

— Ai grijă să-ţi speli aşternuturile măcar de două ori pe lună, m-a îndemnat.

— Bine.

— Şi încearcă să-ţi faci patul dimineaţa. Camera o să arate mai frumos aşa.

— Bine, am repetat.

Mama s-a uitat spre celălalt capăt al camerei.

— Aş fi vrut să putem face cunoştinţă cu colega ta de cameră.

Jeremiah stătea aşezat la biroul meu, cu capul plecat, parcurgând ceva pe telefon, cât ne luam noi rămas-bun.

Deodată, tata l-a întrebat:

— Jeremiah, pleci şi tu acum?

Jeremiah şi-a ridicat privirea, şocat.

— Oh, aveam de gând s-o scot pe Belly la cină.

Mama mi-a aruncat o privire şi ştiam ce-i trece prin minte. Cu câteva seri în urmă, îmi ţinuse o prelegere despre cunoştinţe noi şi cum c-ar fi cazul să nu-mi petrec tot timpul cu Jere. Fetele care au iubit, îmi zisese, îşi restrâng opţiunile la un anumit tip de viaţă în campus. Îi promisesem că eu n-o să fiu genul ăla de fată.

— Numai să n-o conduci prea târziu acasă, îi spusese tata, pe tonul lui plin de subînţeles.

Simţeam că-mi iau foc obrajii şi, de data asta, mama i-a aruncat o privire grăitoare tatei care m-a stingherit şi mai tare. Dar Jeremiah i-a răspuns doar:

— Oh, da, desigur – pe tonul lui nonşalant.

Mi-am cunoscut colega de cameră, Jillian, în aceeaşi seară, după cină. Eram în lift, imediat după ce Jeremiah mă condusese până la uşa căminului. Am recunoscut-o imediat, după pozele de pe măsuţa de toaletă. Avea părul şaten, cârlionţat, şi era foarte mărunţică, mai scundă decât părea în poze.

Stăteam încremenită locului, încercând să găsesc ceva de spus. Când celelalte fete din lift au coborât la cinci, am rămas doar noi. Mi-am dres glasul şi am întrebat-o:

— Scuză-mă. Eşti Jillian Capel, cumva?

— Mda, a încuviinţat şi mi-am dat seama că era un pic intrigată.

— Eu sunt Isabel Conklin, m-am prezentat. Colega ta de cameră.

M-am întrebat dacă s-o îmbrăţişez sau să dau mâna cu ea. N-am făcut nici una, nici alta, pentru că rămăsese uitându-se la mine.

— Oh, bună. Ce mai faci?

Fără să aştepte un răspuns, a continuat.

— Eu tocmai am luat cina cu părinţii mei.

Ulterior, aveam să aflu că spunea foarte des „Ce mai faci?”, ca şi cum ar fi fost o chestie pe care o spui în treacăt, nu ceva la care să aştepţi un răspuns.

— Eu sunt bine, am zis. Tocmai ce-am luat şi eu cina.

Şi apoi am ieşit din lift. Simţeam că inima mi-a luat-o la goană de emoţie, ceva gen: oau, ea e colega mea de cameră. E persoana cu care voi locui un an întreg. Mă gândisem mult la ea de când primisem scrisoarea prin care mi se repartiza camera. Jillian Capel din Washington, D.C., nefumătoare. Îmi închipuisem c-o să stăm de vorbă toată noaptea, împărtăşindu-ne secrete, împrumutându-ne pantofii şi mâncând împreună floricele la microunde.

Odată ce-am ajuns în cameră, Jillian s-a aşezat pe patul ei şi m-a întrebat:

— Ai iubit?

— Da, e student tot aici, i-am zis, încercând să-mi stăpânesc entuziasmul.

De-abia aşteptam să ajungem la discuţiile ca între fete şi să ne împrietenim.

— Îl cheamă Jeremiah. E în anul II.

Am dat fuga şi am luat o poză cu noi de pe birou. Era de la absolvire, Jeremiah purta costum şi cravată şi arăta chipeş aşa. I-am întins-o cu sfială.

— E foarte drăguţ, mi-a zis.

— Mersi. Tu ai iubit?

A încuviinţat.

— E la Washington.

— Fain, am comentat, pentru că nu-mi venea altă replică. Cum îl cheamă?

— Simon.

Când n-a mai zis altceva, am întrebat-o:

— Aşadar, ţi se spune vreodată Jill? Sau Jilly? Sau preferi Jillian?

— Jillian. Te culci devreme sau târziu?

— Târziu. Tu?

— Devreme, a zis, muşcându-şi buza de jos. Găsim noi o soluţie. Mă şi trezesc devreme. Tu?

— Ăă, sigur, uneori.

Uram să mă trezesc devreme, era una dintre chestiile pe care le uram cel mai tare pe lume.

— Îţi place să înveţi cu muzică sau fără?

— Fără?

Jillian părea uşurată.

— Oh, bun. Detest zgomotul când învăţ. Am nevoie de linişte completă. Nu c-aş fi maniacă sau ceva, a adăugat.

Am încuviinţat. Pozele ei înrămate erau perfect perpendiculare. Când intrasem, îşi pusese imediat geaca de blugi în şifonier. Eu nu-mi făceam patul decât dacă aveam musafiri. M-am întrebat dacă firea mea dezordonată avea s-o calce pe nervi. Speram că nu.

Mă pregăteam să-i spun treaba asta, când şi-a deschis laptopul. Am dedus că socializaserăm destul pentru o

seară. Acum, că părinţii mei plecaseră şi Jeremiah era în drum spre căminul lui, eram cu adevărat singură. Nu ştiam cum să-mi umplu timpul. Deja îmi desfăcusem bagajul. Sperasem c-o să explorăm împreună căminul, c-o să ne facem cunoştinţe. Dar ea tasta de zor, vorbea cu cineva pe chat. Probabil cu iubitul ei rămas la Washington.

Mi-am scos telefonul din poşetă şi i-am trimis un SMS lui Jeremiah. Te întorci, te rog?

Ştiam c-o să vină.

La întâlnirea de întâmpinare din seara următoare, Kira, monitorul din cămin, ne-a spus să aducem un obiect personal care consideram că ne reprezintă cel mai bine. Eu am optat pentru o pereche de ochelari de înot. Celelalte fete au adus animale de pluş şi fotografii înrămate, iar o fată şi-a adus portofoliul de fotomodel. Jillian şi-a adus laptopul.

Ne aşezaserăm toate în cerc şi Joy stătea în faţa mea. Ţinea un trofeu în poală. Era pentru un campionat de fotbal la nivel de stat, ceea ce mi s-a părut de apreciat. Îmi doream sincer să mă împrietenesc cu Joy. Îmi intrase chestia asta în cap din seara trecută, când stătuserăm de vorbă în baia de pe culoar, amândouă venite cu tot arsenalul de duş. Joy era scundă, cu părul şaten spre blond, tuns bob, şi ochii deschişi la culoare. Nu se machia. Era solidă şi sigură pe ea, cum sunt de obicei fetele care fac sport de performanţă.

— Eu sunt Joy, s-a prezentat. Echipa mea a câştigat campionatul pe stat. Dacă îi place cuiva fotbalul, daţi-mi de veste şi putem să formăm o divizie în cămin.

Când mi-a venit rândul, am zis:

— Eu sunt Isabel. Îmi place să înot, Joy mi-a zâmbit.

Îmi imaginasem mereu că facultatea o să fie Momentul. Gen, un loc unde să te simţi acasă, prieteni cât ai clipi. Nu-mi imaginasem că va fi aşa greu.

Îmi închipuisem c-o să avem parte de petreceri şi serate şi c-o să dăm raite la Waffle House în miez de noapte. Eram la facultate de patru zile deja şi nu făcusem niciuna dintre chestiile astea. Eu şi Jillian mâncaserăm împreună la cantină, dar cam atât. Îşi petrecea aproape tot timpul vorbind la telefon cu iubitul ei sau în faţa calculatorului. Nu se pomenise niciodată de ieşit prin cluburi sau de petrecerile vreunei organizaţii. Aveam o bănuială că Jillian se considera mai presus de aşa ceva.

Eu, nu, şi nici Taylor. Îi făcusem deja o vizită la cămin, iar ea şi colega ei de cameră se potriveau de minune, ca două picături de apă într-o cănuţă cochetă şi asortată. Iubitul colegei de cameră făcea parte dintr-o organizaţie pentru băieţi şi locuia în afara campusului. Taylor îmi zisese c-o să mă sune dacă e vreo petrecere tare în weekendul ăla, dar deocamdată nu mă sunase. Lui Taylor îi pria la facultate, ca unui peştişor într-un acvariu nou-nouţ, mie, nu. Îi spusesem lui Jeremiah c-o să fiu prinsă făcându-mi prieteni şi socializând cu colega mea de cameră, aşa că n-o să ne vedem, probabil, până în weekend. Nu voiam să mă sucesc. Nu voiam să fiu genul ăla de fată.

Joi seară, în acea primă săptămână, câteva fete se strânseseră la o băută în camera lui Joy. Le auzeam la câteva uşi mai încolo. Eu îmi completasem agenda nouă, notându-mi toate cursurile şi chestiile din program. Jillian

era la bibliotecă. Nu avuseserăm decât o zi de cursuri deocamdată, aşa că nu ştiam ce-o fi avut de învăţat. Chiar şi-aşa, mi-aş fi dorit să mă invite să merg cu ea. Jeremiah mă întrebase dacă să vină să mă ia, dar eu refuzasem, în speranţa c-o să fiu invitată pe undeva. Deocamdată, doar agenda îmi ţinea companie.

Dar apoi Joy a băgat capul pe uşă, pe care mă obişnuisem s-o las deschisă, cum făceau şi celelalte fete.

— Isabel, hai şi tu, mi-a zis.

— Sigur! am exclamat, sărind din pat, practic.

Am simţit un val de speranţă şi entuziasm. Poate că asta avea să fie gaşca mea.

Din grup făceau parte Joy, colega ei de cameră, Anika, Molly, care locuia la capătul holului, şi Shay, fata cu portofoliul de fotomodel. Stăteau toate pe jos, cu o sticlă mare de Gatorade în mijloc, doar că nu părea să fie Gatorade în ea. Era un lichid galben-cafeniu-deschis – tequila, am presupus. Nu mai pusesem gura pe tequila de când mă îmbătasem cu aşa ceva în Cousins cu o vară înainte.

— Vino şi aşază-te, mi-a zis Joy, bătând cu palma locul de lângă ea. Ne jucăm „Niciodată”. Ai mai jucat până acum?

— Nu, am zis, aşezându-mă lângă ea.

— Pe scurt, când e rândul tău, zici ceva de genul „Niciodată nu m-am...” – Anika se uita de jur împrejur – „cuplat cu o persoană care mi-e rudă”.

Toată lumea a început să chicotească.

— Şi oricine a făcut chestia asta trebuie să bea, a încheiat Molly, rozându-şi unghia.

— Încep eu, a zis Joy, aplecându-se în faţă. Niciodată... n-am copiat la o lucrare.

Shay a înhăţat sticla şi a tras o duşcă.

— Ce-i? Eram ocupată să fac pe modelul, n-am avut timp să învăţ, a zis şi toată lumea s-a hlizit din nou.

A urmat Molly.

— Niciodată nu mi-am tras-o cu cineva în public!

De data asta a pus Joy mâna pe sticlă.

— Eram într-un parc, a zis. Începea să se întunece. Mă îndoiesc că ne-a văzut cineva.

— Toaleta unui restaurant se pune? a întrebat Shay.

Am simţit că-mi ia faţa foc. Îmi aşteptam cu groază rândul. Eu nu făcusem mai nimic. Probabil că mi-ar fi luat toată noaptea să înşir ce nu făcusem niciodată.

— Niciodată nu m-am cuplat cu Chad de la trei! a zis Molly, începând să chicotească de zor.

Joy a aruncat cu perna în ea.

— Nu-i corect! Ţi-am destăinuit în secret chestia asta.

— Bea! Bea! a scandat toată lumea.

Joy a tras o duşcă. Ştergându-se la gură, a zis:

— E rândul tău, Isabel.

Am simţit deodată că mi se usucă gura.

— Niciodată...

N-am făcut sex.

— Niciodată... n-am mai jucat jocul ăsta, am încheiat jalnic.

Am simţit c-o dezamăgisem pe Joy. Poate că şi ea se gândise c-am putea deveni prietene apropiate, şi acum nu mai era aşa convinsă.

Anika a râs înfundat, doar din politeţe, şi apoi a tras fiecare o duşcă înainte ca Joy s-o ia de la capăt, spunând:

— Niciodată n-am înotat în pielea goală în ocean. Dar am făcut-o într-o piscină!

Nu, nici asta nu făcusem vreodată. Fusese cât pe-aci, la cincisprezece ani, cu Cam Cameron. Dar „cât pe-aci” nu se punea.

Am sfârşit prin a trage o duşcă atunci când Molly a zis:

— Niciodată n-am ieşit cu două persoane din aceeaşi familie.

— Ai ieşit cu doi fraţi? m-a întrebat Joy, părând interesată deodată. Sau un frate şi o soră?

— Doi fraţi, am zis, tuşind un pic.

— Gemeni? a întrebat Shay.

— Cu amândoi în acelaşi timp? m-a iscodit Molly.

— Nu, nu în acelaşi timp. Şi doar fraţi, nu gemeni. E o diferenţă de un an între ei.

— Tare, a comentat Joy, privindu-mă cu un aer de admiraţie.

Şi apoi am trecut la următoarea chestie. Când Shay a zis că nu furase niciodată ceva şi Joy a tras o duşcă, am văzut expresia de pe chipul Anikăi şi a trebuit să-mi muşc obrazul ca să nu pufnesc în râs. Ea a observat şi ne-am privit complice.

Am mai văzut-o pe Joy prin cămin după seara de joi, la baie şi în camera de studiu, dar n-am devenit niciodată prietene bune. Nici cu Jillian nu m-am împrietenit la cataramă, dar până la urmă s-a dovedit o colegă de cameră bunicică.

Până la urmă, dintre toate fetele alea, Anika mi-a devenit prietena cea mai apropiată. Deşi eram de-o vârstă, m-a luat sub aripa ei, ca pe o soră mai mică, şi pentru prima dată nu m-a deranjat să fiu sora mai mică. Anika era prea mişto ca să-mi pese de asta. Mirosea cum îmi închipuiam că miros florile de câmp care cresc din nisip. Ulterior, am aflat că era de la uleiul ei de păr. Anika nu bârfea aproape niciodată, nu consuma carne şi făcea dans. Admiram toate aceste calităţi ale ei.

Îmi părea rău că n-aveam să fim niciodată colege de cameră. De-acum înainte urma să am un singur coleg de cameră, pe viaţă: pe Jeremiah, viitorul meu soţ.

Capitolul 17

M-am trezit devreme a doua zi. Am făcut duş, mi-am aruncat papucii de duş şi m-am dichisit pentru ultima dată în camera mea de cămin. Nu mi-am pus inelul, pentru orice eventualitate. L-am pus în buzunarul cu fermoar de la geantă. Tata nu era cea mai perspicace persoană când venea vorba de accesorii, aşa că era puţin probabil să observe, dar chiar şi-aşa.

La zece, tata era deja la cămin să mă ajute cu mutatul. Jeremiah i-a dat o mână de ajutor. Nici măcar n-a trebuit să-i dau deşteptarea prin telefon, cum îmi propusesem; s-a înfăţişat la uşă la nouă şi jumătate, cu cafea şi gogoşi pentru tata.

Am trecut pe la câteva dintre fete, îmbrăţişându-le de rămas-bun şi urându-le o vară frumoasă. Lorrie mi-a zis:

— Ne vedem în august.

— Trebuie să petrecem mai mult timp împreună la anul, mi-a zis Jules.

Am lăsat-o pe Anika la urmă şi mi-au dat un pic lacrimile. Ea m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Relaxează-te. Ne vedem la nuntă. Spune-i lui Taylor c-o să ne coordonăm pe e-mail legat de rochiile domnişoarelor de onoare.

M-a pufnit râsul. Taylor avea să fie încântată la culme. Din păţi.

După ce-am încărcat totul în maşină, tata ne-a scos la prânz la un restaurant specializat în fripturi. Nu era un loc ultraelegant, dar era drăguţ, un local de familie, cu separeuri din piele şi murături pe masă.

— Comandaţi ce vreţi, ne-a zis tata, strecurându-se în separeu.

Eu şi Jeremiah ne-am aşezat de cealaltă parte a mesei. M-am uitat la meniu şi am ales muşchiul în stil newyorkez, pentru că era cel mai ieftin. Tata nu era sărac, dar categoric nu era nici prea bogat.

Când a venit chelneriţa să ne ia comanda, tata a comandat somonul, eu mi-am luat muşchiul în stil newyorkez, iar Jeremiah a zis:

— Eu vreau antricotul de vită maturat, nici prea rumenit, nici în sânge.

Antricotul era cel mai scump produs din meniu. Costa treizeci şi opt de dolari. Mi-am aruncat privirea la Jeremiah şi mi-am zis că nici nu se uitase la preţ, probabil. Nu trebuise niciodată s-o facă, nu când taică-său îi plătea toate facturile. Lucrurile aveau să se schimbe odată ce ne căsătoream, asta era clar. Gata cu banii aruncaţi pe prostii gen adidaşi Air Jordan vintage sau fripturi scumpe.

— Deci, ce planuri ai vara asta, Jeremiah? l-a întrebat tata.

Jeremiah s-a uitat la mine, apoi din nou la tata, apoi din nou la mine. Am clătinat discret din cap. Mi l-am imaginat cerându-i binecuvântarea tatei şi era complet aiurea. Tata nu putea să afle înaintea mamei.

— O să fac din nou un stagiu la compania tatei, i-a zis Jeremiah.

— Bravo ţie! Asta o să-ţi umple timpul.

— Cu siguranţă.

Tata s-a uitat la mine.

— Şi tu, Belly? O să lucrezi din nou ca ospătăriţă?

Am sorbit sifonul rămas în pahar.

— Mda. O să mă duc să vorbesc cu fosta mea şefă săptămâna viitoare. Mereu au nevoie de oameni peste vară, aşa c-ar trebui să fie OK.

Mai erau doar vreo două luni până la nuntă, aşa că trebuia să lucrez de două – de trei – ori mai mult.

Când a venit nota, l-am văzut pe tata că mijeşte ochii şi se uită mai atent. Speram că Jeremiah n-a observat, dar, când m-am prins că nu observase, aproape că mi-am dorit contrariul.

Întotdeauna mă simţeam mai apropiată decât oricând de tata când stăteam pe locul din dreapta al dubiţei lui, studiindu-l din profil, în timp ce ascultam amândoi CD-ul lui cu Bill Evans. Drumurile cu maşina cu tata erau momentele noastre de relaxare, când puteam vorbi despre câte-n lună şi-n stele.

Până acum domnise liniştea.

Tata fredona în ritm cu CD-ul când i-am zis:

— Tată?

— Hmm?

Voiam aşa tare să-i spun. Voiam să împărtăşesc bucuria cu el, să-i dau vestea în acest moment desăvârşit cât eram încă fetiţa lui, aşezată pe locul din dreapta, iar el era încă la volan. Ar fi un moment doar între noi. Nu-i mai spuneam „tati” de când eram în gimnaziu, dar asta era în sufletul meu – tati, mă mărit.

— Nimic, am zis într-un final.

Nu puteam s-o fac. Nu puteam să-i dau lui vestea înaintea mamei. N-ar fi fost corect.

A început din nou să fredoneze.

Încă un pic, tati.

Capitolul 18

Îmi imaginasem c-o să-mi ia măcar un pic de timp să mă adaptez acasă după ce plecasem la facultate, dar mi-am reluat tabieturile aproape imediat. Până să se termine prima săptămână, deja îmi desfăcusem bagajul, luam micul-dejun în zori cu mama şi mă certam cu fratele meu, Steven, legat de cum arăta baia pe care o împărţeam. Oi fi fost eu dezordonată, dar Steven era din cale-afară. Am presupus că era o trăsătură de familie. Şi am început să lucrez din nou la Behrs, luând cât de multe ture îmi permiteau să iau, uneori două pe zi.

În noaptea dinainte să plecăm cu toţii la Cousins pentru ceremonia de inaugurare a grădinii lui Susannah, eu şi Jere vorbeam la telefon. Vorbeam despre chestii legate de nuntă şi i-am spus câteva dintre ideile lui Taylor. I-au plăcut la nebunie toate, dar a protestat când a auzit de tortul de morcov.

— Eu vreau un tort de ciocolată, a declarat. Cu umplutură de zmeură.

— Eventual, un etaj poate fi cu morcov şi unul cu ciocolată, am propus, ţinând telefonul lipit de umăr. Am auzit că pot face treaba asta.

Eram aşezată pe podea în dormitor, făcând totalul bacşişurilor din seara respectivă. Nici măcar nu mă schimbasem încă de uniforma de la restaurant, chiar dacă avea pete de unsoare pe piept, dar eram prea obosită ca să-mi pese. Doar mi-am slăbit cravata.

— Un tort de ciocolată-zmeură-morcov?

— Cu glazură din cremă de brânză pentru etajul meu, i-am reamintit.

— Mie-mi sună cam complicat sub aspectul aromelor, dar bine. Hai să facem aşa.

Am zâmbit în sinea mea în timp ce-mi împărţeam banii în teancuri de bancnote de un dolar, cinci şi zece dolari. Jeremiah se uita mult la Food Network de când se întorsese acasă.

— Păi, mai întâi trebuie să ne permitem să plătim acest tort de care umblă vorba. Am luat toate turele pe care le-

am putut lua şi până acum n-am strâns decât o sută douăzeci de dolari. Taylor zice că torturile de nuntă sunt foarte scumpe. Poate c-ar trebui s-o rog pe mama ei să ne facă un tort. Doamna Jewel e foarte pricepută la prăjituri. Probabil că n-am putea să-i cerem ceva prea de fiţe, totuşi.

Jeremiah rămăsese tăcut la celălalt capăt al firului. Apoi, într-un final, mi-a zis:

— Nu ştiu dac-ar trebui să lucrezi în continuare la Behrs.

— Ce tot spui? Avem nevoie de bani.

— Mda, dar eu am banii pe care mi i-a lăsat mama. Putem să facem nunta din ei. Nu-mi place că trebuie să lucrezi aşa mult.

— Dar şi tu lucrezi!

— Eu sunt stagiar. E o abureală de slujbă. Nu lucrez nici pe departe la fel de mult ca tine să strâng bani de nuntă. Stau degeaba într-un birou, iar tu te speteşti muncind în două ture la Behrs. Nu mi se pare corect.

— Dacă e din cauză că eu sunt fata şi tu eşti băiatul..., am început.

— Nu-i vorba de asta, măi. Eu zic doar atât: de ce-ar trebui să munceşti aşa mult, când am bani în contul de economii?

— Parcă am zis că ne descurcăm pe cont propriu.

— M-am documentat un pic pe internet şi pare c-o să fie mult mai scump decât crezuserăm. Chiar dacă facem o

nuntă foarte modestă, tot trebuie să acoperim mâncarea, băutura şi florile. Doar o dată în viaţă ne căsătorim, Belly.

— E adevărat.

— Mama ar vrea să contribuie. Nu-i aşa?

— Probabil...

Susannah ar fi vrut să facă mai mult de-atât. Ar fi vrut să-mi fie alături la fiecare pas: alegerea rochiei, deciziile cu privire la aranjamentele florale şi meniu, absolut tot. Ar fi vrut să se ocupe de decorare. Mi-o închipuisem dintotdeauna luând parte la nunta mea, aşezată lângă mama, cu o pălărie elegantă. Era o imagine tare plăcută.

— Deci hai s-o lăsăm să contribuie. Pe deasupra, tu o să fii foarte ocupată să planifici chestiile care ţin de nuntă, împreună cu Taylor. O să te ajut cât de mult pot, dar trebuie totuşi să fiu la lucru între 9 şi 17. Când suni la companiile de catering şi la florării sau la ce-o mai fi, va trebui să faci asta peste zi, iar eu n-o să pot fi acolo.

Eram sincer impresionată că se gândise la toate astea. Îmi plăcea latura asta ascunsă a lui, faptul că gândea în perspectivă, că-şi făcea griji pentru sănătatea mea. Şi tocmai ce mă plânsesem c-am făcut bătături la picioare.

— Hai să vorbim mai mult după ce le dăm vestea părinţilor noştri, i-am zis.

— Încă mai ai emoţii?

Încercasem să nu mă gândesc prea mult la asta. La Behrs, îmi concentram toată energia pe aducerea coşurilor de pâine la mese, reumplerea paharelor şi tăierea feliilor de

cheesecake. Pe undeva, mă bucuram că lucram câte două ture, pentru că aşa aveam o scuză să plec de-acasă şi să mă feresc de privirea ageră a mamei. De când ajunsesem acasă, nu mai purtasem inelul de logodnă. Îl scoteam la vedere doar noaptea, în camera mea.

— Mi-e teamă, i-am zis, dar o să răsuflu uşurată că le-am dezvăluit în sfârşit adevărul. Nu-mi place să ţin secrete faţă de mama.

— Ştiu.

M-am uitat la ceas. Era douăsprezece şi jumătate.

— O să plecăm mâine în zori, aşa că ar fi cazul să mă culc, probabil.

Am şovăit înainte de a-l întreba.

— O să vii cu maşina doar cu tatăl tău? Care-i treaba cu Conrad?

— Habar n-am. N-am vorbit cu el. Cred că vine mâine cu avionul. O să vedem dacă se arată, de fapt.

Nu eram sigură dacă ceea ce simţeam era dezamăgire sau uşurare. Probabil că ambele.

— Nu cred c-o să vină, am zis.

— Nu se ştie niciodată cu Con. Poate c-o să vină, poate nu. Să nu uiţi să-ţi iei inelul, a adăugat.

— Nu uit.

Apoi ne-am urat „noapte bună” şi a durat mult până m-a luat somnul. Cred că-mi era teamă. Teamă c-o să vină şi teamă că n-o să vină.

Capitolul 19

M-am trezit până să sune ceasul – am făcut duş şi m-am îmbrăcat în rochia nouă până să apuce Steven să se trezească. M-am urcat prima în maşină.

Rochia mea era din şifon de mătase lila. Avea un corsaj mulat, bretele subţiri şi o fustă vaporoasă, genul în care să faci piruete, ca fetele din filmele muzicale. Ceva ce-ar fi putut să poarte Kim MacAfee. O văzusem într-o vitrină în februarie, pe vremea când era prea frig s-o porţi fără colanţi. Colanţii ar fi stricat tot efectul. Recursesem la cardul „doar pentru urgenţe” de la tata, cel pe care nu-l mai folosisem niciodată. Rochia rămăsese în şifonier în tot acest timp, încă învelită în husa de plastic.

Când m-a văzut, mama a zâmbit larg şi mi-a zis:

— Arăţi superb. Lui Beck i-ar plăcea la nebunie rochia asta.

— N-arăţi rău, a comentat Steven.

Le-am făcut o reverenţă discretă. Pur şi simplu era genul ăla de rochie.

Mama conducea, iar eu stăteam pe locul din dreapta. Steven dormea pe bancheta din spate, cu gura deschisă. Era îmbrăcat într-o cămaşă şi pantaloni kaki. Mama arăta

şi ea elegant, în compleul ei cu pantaloni bleumarin şi pantofi cu toc bej.

— Conrad vine sigur azi, nu-i aşa, dovlecel? m-a întrebat mama.

— Tu vorbeşti cu el, nu eu, i-am zis.

Îmi întinsesem picioarele goale pe bord. Pantofii mei cu toc zăceau aruncaţi pe podea.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, mama mi-a spus:

— N-am mai vorbit cu Conrad de câteva săptămâni, dar sunt sigură c-o să vină. N-ar rata ceva atât de important.

Când a văzut că nu zic nimic, mi-a aruncat o privire şi m-a întrebat:

— Nu eşti de acord cu mine?

— Îmi pare rău, mamă, dar nu mi-aş face speranţe.

Nu ştiu de ce nu-i puteam da dreptate pur şi simplu. Nu ştiu ce mă oprea.

Pentru că, sincer, credeam c-o să vină. Dacă n-aş fi crezut asta, oare m-aş fi pieptănat cu atâta grijă în dimineaţa aia? La duş, oare m-aş mai ras pe picioare nu o dată, ci de două ori, pentru orice eventualitate? M-aş mai fi îmbrăcat în rochia nouă şi mi-aş fi luat pantofii cu toc care mă terminau, dacă aş fi crezut într-adevăr că n-o să vină?

Nu. În sinea mea, nu doar că o credeam. Ştiam c-o să vină.

— Ai vreo veste de la Conrad, Laurel? a întrebat-o domnul Fisher pe mama.

Eram în parcarea centrului pentru femei – domnul Fisher, Jere, Steven, eu şi mama. Lumea începea să se adune în clădire. Domnul Fisher se uitase deja de două ori înăuntru: Conrad nu era pe-acolo.

Mama a clătinat din cap.

— N-am auzit nimic nou. Când am vorbit cu el luna trecută, zicea că vine.

— Dacă întârzie, putem să-i păstrăm un loc, am propus.

— Eu ar trebui să intru, a zis Jeremiah.

El urma să primească plăcuţa comemorativă în numele lui Susannah.

L-am urmărit din priviri cum intră pentru că nu aveam ce altceva să facem.

— Poate c-ar trebui să intrăm şi noi, a zis domnul Fisher apoi, cu un aer resemnat.

Am observat o zgaibă unde se tăiase când se bărbierise. Bărbia lui părea jupuită.

— Hai să intrăm, a zis mama, îndreptându-se de spate. Belly, ce-ar fi să-l mai aştepţi un minut aici?

— Sigur, am zis. Luaţi-o înainte. Îl aştept eu.

Odată ce intraseră şi ei, m-am aşezat pe bordură. Deja mă dureau picioarele. Am aşteptat încă zece minute şi, când

tot nu apăruse, m-am ridicat. Deci, până la urmă, n-avea să vină.

Capitolul 20

Conrad

Am văzut-o până să mă vadă ea. Era aşezată în primul rând cu tata, Laurel şi Steven. Avea părul dat pe spate, prins cu agrafe în lateral. N-o mai văzusem niciodată cu pieptănătura asta. Purta o rochie lila. Avea un aer matur. Mi-a trecut prin minte că se maturizase până să-mi dau eu seama, că era foarte probabil să se fi schimbat şi să nu mai fie fata pe care o ştiam. Dar, când s-a ridicat să aplaude, i-am observat leucoplastul de la gleznă şi am recunoscut-o. Era Belly. Îşi tot făcea de lucru cu agrafele din păr. Una era gata să cadă.

Avionul meu avusese întârziere şi, deşi o ţinusem într-o viteză până în Cousins, tot nu ajunsesem la timp. Când am intrat, Jeremiah tocmai îşi începea discursul. Era un loc liber în faţă lângă tata, dar am rămas în picioare în spate. Am văzut-o pe Laurel foindu-se în scaun, uitându-se atent prin sală înainte de a se întoarce. Nu m-a observat.

O femeie de la adăpost s-a ridicat şi le-a mulţumit tuturor pentru că veniseră. A vorbit despre ce persoană minunată era mama, cât de mult se dedicase adăpostului, câte donaţii strânsese pentru ei, cât de mult îi promovase în sânul comunităţii. A zis că mama fusese un dar ceresc. Era ciudat, ştiusem că mama colaborase cu adăpostul pentru

femei, dar nu bănuisem cât de mult se dăruise acestui proiect. Am simţit o împunsătură de ruşine când mi-am amintit cum mă rugase s-o ajut să le servească micul-dejun într-o dimineaţă de sâmbătă. O trimisesem la plimbare, îi zisesem că am chestii de făcut.

Apoi Jere s-a ridicat şi s-a îndreptat spre podium.

— Mulţumesc, Mona, a zis. Ziua de azi înseamnă foarte mult pentru familia mea şi ştiu c-ar fi însemnat şi mai mult pentru mama. Adăpostul pentru femei era foarte important pentru ea. Chiar şi când nu eram aici, la Cousins, era cu gândul la voi. Şi iubea florile. Spunea că are nevoie de flori ca de aer. Ar fi nespus de onorată de această grădină.

A fost un discurs bun. Mama ar fi fost mândră să-l vadă pe scenă. Ar fi trebuit să fiu şi eu acolo cu el. I-ar fi plăcut foarte tare treaba asta. I-ar fi plăcut şi trandafirii.

L-am urmărit pe Jere cum se aşază în primul rând, pe locul de lângă Belly. M-am uitat cum o ia de mână. Am simţit o încordare în plex şi m-am tras în spatele unei femei care avea o pălărie cu borul larg.

Era o greşeală. Făcusem o greşeală întorcându-mă aici.

Capitolul 21

Discursurile se terminaseră şi toată lumea ieşise şi începuse să se învârtă prin grădină.

— Ce fel de flori vrei pentru nuntă? m-a întrebat Jeremiah încet.

Am zâmbit şi am ridicat din umeri.

— Unele frumoase?

Ce ştiam eu despre flori? Ce ştiam despre nunţi, de fapt? Nu fusesem la prea multe, doar la nunta verişoarei mele Beth, la care eu le presărasem petale dinainte, şi la nunta vecinului nostru. Dar îmi plăcea jocul ăsta dintre noi. Era un fel de „ce-ar fi dacă”, dar pe bune.

Şi apoi l-am văzut. Mai în spate se afla Conrad, într-un costum gri. M-am uitat lung la el, iar el mi-a făcut cu mâna. Am ridicat şi eu mâna, dar nu m-am urnit. Eram ţintuită locului.

Lângă mine, l-am auzit pe Jeremiah dregându-şi glasul. Am tresărit. Uitasem că e alături de mine. Preţ de câteva secunde, uitasem de orice.

Şi apoi domnul Fisher îşi croia drum pe lângă noi, apropiindu-se cu paşi mari de el. S-au îmbrăţişat. Mama l-a strâns în braţe pe Conrad, apoi fratele meu s-a apropiat din spate şi l-a bătut zdravăn pe spinare. Jeremiah s-a îndreptat şi el într-acolo.

Eu am rămas la urmă. M-am trezit c-o pornesc spre ei.

— Bună, am zis.

Nu ştiam ce să fac cu mâinile. Le-am lăsat pe lângă corp.

— Bună, mi-a răspuns.

Şi apoi şi-a desfăcut larg braţele şi mi-a aruncat o privire care tare aducea a provocare. Şovăind, am păşit în braţele lui. M-a strâns într-o îmbrăţişare ca de urs şi m-a ridicat un pic. Am ţipat şi mi-am ţinut poalele rochiei cu mâinile. Toată lumea a început să râdă. Când m-a lăsat din braţe, m-am tras mai aproape de Jere. El nu râdea.

— Conrad se bucură să-şi revadă surioara, a zis domnul Fisher pe un ton jovial.

M-am întrebat dacă ştia măcar că eu şi Conrad ieşiserăm împreună cândva. Probabil că nu. Durase doar şase luni. Asta era nimica toată în comparaţie cu timpul cât fusesem cu Jeremiah.

— Ce mai faci, surioară? m-a întrebat Conrad.

Avea expresia aia a lui. O combinaţie de ironic şi pus pe şotii. I-o cunoşteam bine – o văzusem de nenumărate ori.

— Foarte bine, am zis, uitându-mă la Jeremiah. Facem foarte bine.

Jeremiah nu s-a uitat la mine. În schimb, şi-a scos telefonul din buzunar şi a zis:

— Sunt lihnit de foame.

Am simţit o gheară în stomac. Oare era supărat pe mine?

— Hai să facem câteva poze cu grădina înainte să plecăm, a propus mama.

Domnul Fisher a bătut din palme şi apoi şi le-a frecat. Înconjurându-i cu braţele pe Jeremiah şi Conrad, a declarat:

— Vreau o poză cu Pescarii![9]

Am râs cu toţii – chiar şi Jeremiah, de data asta. Era una dintre glumele cele mai răsuflate ale domnului Fisher. Oricând se întorcea cu băieţii de la pescuit, ne anunţa zbierând:

— S-au întors Pescarii!

În dreptul grădinii de trandafiri a lui Susannah, am făcut poze cu Jeremiah, domnul Fisher şi Conrad, apoi una şi cu Steven, una cu mine, mama, Steven şi Jeremiah – tot soiul de combinaţii.

— Vreau una doar cu mine şi Belly, a zis Jere, iar eu am răsuflat uşurată.

Ne-am postat în faţa trandafirilor şi, chiar înainte să facă mama poza, Jeremiah m-a sărutat pe obraz.

— Asta e chiar drăguţă, a zis mama. Hai să facem una cu toţi copiii, a adăugat.

Ne-am strâns laolaltă – eu cu Jeremiah, Conrad şi Steven. Conrad ne-a cuprins umerii mie şi lui Jeremiah. Ai fi zis că timpul a stat în loc. Gaşca de peste vară se regăsise.

Am mers în maşină cu Jeremiah până la restaurant. Mama şi Steven au venit într-o altă maşină, iar domnul Fisher şi Conrad au venit fiecare cu maşina lui.

---

[9] Joc de cuvinte intraductibil. Fishermen (pescari) poate fi tradus şi drept „bărbaţii din familia Fisher”. (N.t.).

— Poate că n-ar trebui le dăm vestea azi, am zis brusc. Poate c-ar trebui să mai aşteptăm.

Jeremiah a dat muzica mai încet.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Poate că azi ar trebui să ne concentrăm doar asupra lui Susannah şi asupra familiei. Poate c-ar trebui să aşteptăm.

— Nu vreau să mai trebuiască să aşteptăm. Faptul că noi doi ne căsătorim are legătură cu familia. Are legătură cu familiile noastre care se reunesc. Se contopesc.

Rânjind, mi-a prins mâna într-a lui şi a ridicat-o.

— Vreau să poţi purta inelul, fix acum, să te mândreşti cu el.

— Mă mândresc, am zis.

— Atunci hai să procedăm cum am stabilit.

— Bine.

În timp ce intram în parcarea restaurantului, Jeremiah mi-a zis:

— Să nu te simţi jignită dacă... ştii tu, dacă zice ceva.

Am clipit şocată.

— Cine?

— Tata. Ştii cum e. Să n-o iei personal, bine?

Am încuviinţat.

Am intrat în restaurant ţinându-ne de mână. Toţi ceilalţi ajunseseră deja şi erau aşezaţi la o masă rotundă.

M-am aşezat şi eu, cu Jeremiah în stânga şi fratele meu în dreapta mea. Am înhăţat coşul de pâine şi am luat o chiflă. Am întins nişte unt pe ea înainte să mi-o îndes aproape întreagă în gură.

Steven a clătinat din cap. „Purcico”, mi-a şoptit.

Uitându-mă chiorâş la el, i-am zis:

— N-am mâncat nimic dimineaţă.

— Am comandat nişte aperitive, mi-a spus domnul Fisher.

— Mulţam, domnule Fisher, i-am zis, cu gura pe jumătate plină.

Mi-a zâmbit.

— Belly, suntem cu toţii adulţi aici. Cred c-ar trebui să-mi spui Adam de-acum. Gata cu „domnule Fisher”.

Pe sub masă, Jeremiah mi-a strâns uşurel coapsa. Aproape că m-a pufnit râsul. Şi-apoi mi-a trecut un alt gând prin minte – gen, oare va trebui să-i spun domnului Fisher „tată” după ce ne căsătorim? Va trebui să discut treaba asta cu Jeremiah.

— O să încerc.

Domnul Fisher m-a privit în expectativă şi am adăugat:

— Adam.

— Deci, tu de ce nu mai vii deloc din California? l-a întrebat Steven pe Conrad.

— Sunt aici acum, nu?

— Mda, pentru prima dată de când ai plecat, practic.

Steven i-a tras un cot şi a coborât glasul.

— Ţi-ai găsit vreo fată pe-acolo?

— Nu, i-a zis Conrad. N-am nicio fată.

Apoi a sosit şampania şi, când aveam cu toţii paharele pline, domnul Fisher a bătut uşurel cu un cuţit în pahar.

— Aş vrea să ţin un toast, a anunţat.

Mama şi-a dat un pic ochii peste cap. Domnul Fisher era celebru pentru obiceiul lui de a ţine discursuri, dar astăzi chiar se impunea unul.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit azi aici s-o sărbătorim pe Susannah. E o zi specială şi mă bucur c-o putem împărtăşi cu toţii.

Domnul Fisher a ridicat paharul.

— În cinstea lui Suz!

Înclinând din cap, mama a zis:

— În cinstea lui Beck!

Am ciocnit cu toţii şi am băut din şampanie şi, până să apuc să las paharul din mână, Jeremiah mi-a aruncat o privire de parcă-mi spunea „Pregăteşte-te, a venit momentul”.

Am simţit un gol în stomac. Am mai luat o gură de şampanie şi am dat din cap.

— Am ceva de spus, a anunţat Jeremiah.

Cât aştepta toată lumea să audă ce are de zis, eu am tras cu ochiul la Conrad. Îşi ţinea braţul întins peste scaunul lui Steven şi tocmai se hliziseră, cine ştie de ce. Avea o expresie perfect relaxată.

Am simţit un impuls absurd să-l opresc pe Jeremiah, să-i pun mâna la gură şi să nu-l las să zică nimic. Toată lumea era aşa fericită. Vestea noastră avea să spulbere totul.

— Vă avertizez de acum – e o veste foarte bună.

Jeremiah le-a zâmbit larg tuturor şi m-am pregătit sufleteşte. „Vorbeşte prea nonşalant, mi-am zis. Mamei n-o să-i placă treaba asta.”

— Am cerut-o pe Belly în căsătorie şi a acceptat. A acceptat! Facem nunta în august!

Parcă s-a făcut deodată linişte în tot restaurantul, toate zgomotele şi conversaţiile au dispărut fără urmă. Totul a încremenit. M-am uitat la mama, aşezată de cealaltă parte a mesei. Era pământie la faţă. Steven s-a înecat cu apa pe care tocmai o bea. Tuşind, a întrebat:

— Ce mama...

Iar chipul lui Conrad era complet lipsit de expresie.

A fost ceva ireal.

Şi apoi a apărut chelnerul cu aperitivele: calamari şi creveţi combinaţi şi un morman de stridii.

— Sunteţi gata să comandaţi primul fel? ne-a întrebat, rearanjând vesela ca să încapă totul.

— Cred că mai avem nevoie de câteva minute, i-a zis domnul Fisher pe un ton încordat, aruncându-i o privire mamei.

Mama părea năucită. A deschis şi a închis gura. Apoi s-a uitat ţintă la mine şi m-a întrebat:

— Eşti gravidă?

Am simţit că mă înroşesc. Lângă mine, l-am simţit mai curând decât să-l aud pe Jeremiah cum se îneacă.

Glasul mamei tremura când mi-a spus, pe un ton strident:

— Nu-mi vine să cred. De câte ori am discutat despre mijloacele de contracepţie, Isabel?

Îmi venea să intru în pământ de ruşine. M-am uitat la domnul Fisher, care era roşu ca racul, şi apoi m-am uitat la chelner, care turna apă în pahare la masa alăturată. Privirile ni s-au întâlnit. Eram sigură că-mi fusese coleg la cursul de psihologie.

— Mamă, nu sunt gravidă!

— Laurel, îţi jur că nu e nimic de genul, i-a spus Jeremiah pe un ton serios.

Mama l-a ignorat. Se uita doar la mine.

— Atunci ce se întâmplă aici? Ce v-a venit?

Am simţit deodată că mi se usucă buzele. M-am gândit, în treacăt, la evenimentele care duseseră la cererea lui în căsătorie şi, la fel de repede, gândul mi-a pierit din minte. Nimic din toate astea nu mai conta. Tot ce conta era că ne iubeam.

— Vrem să ne căsătorim, mamă.

— Eşti prea tânără, mi-a spus pe un ton neutru. Amândoi sunteţi mult prea tineri.

Jeremiah a tuşit.

— Laur, ne iubim şi vrem să fim împreună.

— Sunteţi împreună, l-a repezit mama.

Apoi s-a întors spre domnul Fisher, privindu-l circumspect.

— Ştiai despre asta?

— Linişteşte-te, Laurel. Glumesc. Glumiţi, nu-i aşa?

Eu şi Jere ne-am privit şi apoi el i-a răspuns, cu o voce moale:

— Nu, nu glumim.

Mama a golit paharul de şampanie.

— Nu vă căsătoriţi, şi cu asta am încheiat discuţia. Nici n-aţi terminat facultatea, pentru numele lui Dumnezeu. E ridicol!

Dregându-şi glasul, domnul Fisher a zis:

— Eventual, putem să reluăm discuţia după ce absolviţi amândoi.

— La câţiva ani după ce absolviţi, a intervenit mama.

— Exact.

— Tată..., a început Jeremiah.

Chelnerul a apărut din nou în dreptul domnului Fisher până să apuce Jeremiah să termine ce avea de zis. A rămas încremenit acolo o clipă, cu un aer stingherit, înainte să întrebe:

— Aveţi vreo întrebare cu privire la meniu? Sau, ăă, rămân doar aperitivele azi?

— Am vrea doar nota, i-a zis mama, laconic.

Masa era încărcată cu mâncare şi nimeni nu se atingea de ea, nimeni nu spunea nimic. Avusesem dreptate mai devreme. Fusese o greşeală, o eroare tactică monumentală. N-ar fi trebuit în veci să le dăm vestea astfel. Acum erau o echipă, uniţi împotriva noastră. De-abia dacă am apucat să spunem şi noi o vorbă.

Am băgat mâna în geantă şi, pe sub faţa de masă, mi-am pus inelul de logodnă pe deget. A fost singurul lucru care mi-a trecut prin minte. Când am întins mâna spre paharul cu apă, Jeremiah a observat inelul şi mi-a strâns din nou

genunchiul. Mama l-a observat şi ea – cu ochii aruncând văpăi, şi-a ferit privirea.

Domnul Fisher a achitat nota şi, pentru prima dată, mama n-a protestat. Ne-am ridicat cu toţii. Repede, Steven a îndesat câţiva creveţi într-un şervet de pânză. Şi apoi ieşeam, eu după mama, Jeremiah după domnul Fisher. În urma mea, l-am auzit pe Steven şoptindu-i lui Conrad:

— La naiba, frate. Ce nebunie! Tu ştiai de chestia asta?

L-am auzit pe Conrad răspunzând că nu. În faţa restaurantului, a îmbrăţişat-o pe mama de rămas-bun şi apoi s-a urcat în maşină şi a demarat. Nu s-a uitat în urmă, nici măcar o dată.

Când am ajuns la maşină, am întrebat-o foarte încet pe mama:

— Poţi să-mi dai cheile?

— La ce-ţi trebuie?

Mi-am umezit buzele.

— Trebuie să-mi iau ghiozdanul din portbagaj. Eu plec cu Jeremiah, ai uitat?

Mi-am dat seama că se chinuia să nu-şi iasă din fire.

— Nu, nu pleci cu el. Vii acasă cu noi.

— Dar, mamă...

Până să termin ce aveam de zis, deja îi întinsese cheile lui Steven şi se urcase pe locul din dreapta. A închis portiera.

M-am uitat dezarmată la Jeremiah. Domnul Fisher se urcase deja în maşină şi Jeremiah rămăsese în urmă, aşteptând. Mai mult decât orice, mi-am dorit să pot merge cu el. Îmi era foarte teamă să mă urc în maşină cu mama.

O încurcasem, mai rău decât oricând.

— Urcă în maşină, Belly, mi-a zis Steven. Nu agrava situaţia.

— Ar fi mai bine să mergi cu ei, mi-a zis Jeremiah.

Am dat fuga spre el şi l-am strâns tare în braţe.

— Te sun diseară, mi-a şoptit, ascunzându-şi faţa în părul meu.

— Dacă mai trăiesc, i-am zis tot pe şoptite.

Apoi m-am îndepărtat de el şi m-am urcat pe bancheta din spate.

Steven a pornit maşina, ţinând şervetul ca pe o bocceluţă în poală. Mama mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare şi mi-a zis:

— O să înapoiezi inelul ăla, Isabel.

Dacă băteam în retragere acum, totul era pierdut. Trebuia să mă ţin tare.

— Nu-l înapoiez, am declarat.

Capitolul 22

Eu şi mama nu ne-am vorbit o săptămână întreagă. Eu am evitat-o, iar ea m-a ignorat. Am continuat să lucrez la Behrs, mai mult ca să ies din casă. Luam prânzul şi cina acolo. După ce-mi terminam turele, mergeam pe la Taylor şi, când ajungeam acasă, vorbeam cu Jeremiah la telefon. El se ruga de mine măcar să încerc să vorbesc cu mama. Ştiam că-şi face griji că mama îl detestă acum şi am încercat să-l conving că nu pe el era supărată. Cu mine avea ce avea.

Într-o noapte, după ce lucrasem până târziu la restaurant, tocmai mă întorceam în camera mea, când m-am oprit brusc. Am auzit-o pe mama plângând înfundat în spatele uşii închise de la dormitor. Am rămas ţintuită locului, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Stând în dreptul uşii ei, auzind-o cum plânge cu foc, eram gata să renunţ la tot. În momentul ăla aş fi făcut orice, i-aş fi spus orice, ca să-i ostoiesc plânsul. În momentul ăla mă încolţise. Pusesem mâna pe clanţă şi cuvintele îmi stăteau pe limbă – bine, n-o să fac chestia asta.

Dar apoi s-a făcut linişte. Se oprise singură din plâns. Am mai aşteptat un pic şi, când n-am mai auzit altceva, am dat drumul clanţei şi m-am dus în camera mea. Pe întuneric, mi-am scos uniforma, m-am băgat în pat şi am început şi eu să plâng.

M-a trezit mirosul cafelei turceşti pe care o bea tata. Preţ de câteva secunde, intervalul acela dintre somn şi trezie, aveam din nou zece ani şi tata încă mai locuia cu noi, iar grija mea cea mai mare era tema la mate. Începuse să mă ia din nou somnul şi apoi m-am trezit tresărind.

Exista un singur posibil motiv pentru prezenţa tatei. Mama îi spusese. Voisem să-i spun eu, să-i explic. Mi-o luase înainte. Eram supărată, dar în acelaşi timp m-am bucurat. Faptul că-i spusese tatei însemna că, în sfârşit, lua treaba asta în serios.

După ce-am făcut duş, am coborât la parter. Stăteau în camera de zi, bând cafea. Tata era în ţinuta lui de weekend: blugi şi o cămaşă cu mânecă scurtă, în carouri. Şi curea, întotdeauna curea.

— Neaţa, le-am zis.

— Ia loc, mi-a spus mama, lăsându-şi cana pe un suport.

M-am aşezat. Aveam părul încă ud şi încercam să-l descâlcesc cu pieptănul.

Dregându-şi glasul, tata a început:

— Deci, maică-ta mi-a spus ce se întâmplă.

— Tată, am vrut să-ţi dau vestea personal, sincer. Mama mi-a luat-o înainte.

I-am aruncat o privire cu subînţeles, dar mama părea complet impasibilă.

— Nici eu nu sunt de acord cu treaba asta, Belly. Cred că sunteţi prea tineri.

Şi-a dres din nou glasul.

— Am discutat şi, dacă vrei să te muţi cu Jeremiah într-un apartament din toamnă, vă vom da voie. Va trebui să

contribui şi tu, dacă va costa mai mult decât chiria la cămin, dar noi vom plăti cât am plătit până acum.

Nu mă aşteptam la asta. Un compromis. Eram sigură că fusese ideea tatei, dar nu puteam să cad de acord.

— Tată, nu vreau doar să mă mut cu Jeremiah. Nu de-asta ne căsătorim.

— Atunci de ce vă căsătoriţi? m-a întrebat mama.

— Ne iubim. Ne-am gândit bine, sincer.

Mama a arătat spre mâna mea stângă.

— Cine a plătit pentru inelul ăla? Ştiu că Jeremiah nu s-a angajat.

Mi-am lăsat mâna în poală.

— A plătit cu cardul de credit.

— Cardul de credit pe care i-l plăteşte Adam. Dacă Jeremiah nu-şi permite un inel, n-ar trebui să-ţi cumpere unul.

— N-a costat aşa mult.

Habar n-aveam cât costase inelul, dar, la cât de micuţ era diamantul, m-am gândit că era imposibil să fi fost aşa scump.

Oftând, mama s-a uitat la tata şi apoi din nou la mine.

— Poate că n-o să mă crezi, dar, când eu şi taică-tău ne-am căsătorit, eram îndrăgostiţi la culme. Până peste

urechi. Am luat decizia să ne căsătorim cu cele mai bune intenţii. Dar toate astea n-au fost de-ajuns.

Dragostea pe care o simţeau unul pentru celălalt, pentru mine şi Steven, familia noastră – nimic din toate astea nu fusese de-ajuns să le salveze căsnicia. Ştiam toate lucrurile astea deja.

— Îţi regreţi decizia? am întrebat-o.

— Belly, nu e aşa de simplu.

Am întrerupt-o.

— Regreţi că te-ai ales cu familia noastră? Regreţi că ne-ai avut pe mine şi pe Steven?

— Nu, mi-a zis, oftând din rărunchi.

— Tată, tu îţi regreţi decizia?

— Belly, nu. Desigur că nu. Nu asta încearcă maică-ta să spună.

— Eu şi Jeremiah nu suntem tu şi mama. Ne cunoaştem de-o viaţă.

Am încercat să-l conving pe tata.

— Tată, verişoara ta Martha s-a măritat de tânără, iar ea şi Bert sunt căsătoriţi de vreo treizeci de ani, gen! Lucrurile pot să meargă, ştiu. Eu şi Jeremiah o să ne străduim, cum au făcut-o şi ei. Vrem doar să vă bucuraţi pentru noi. Vă rog, bucuraţi-vă pentru noi.

Tata şi-a frecat barba cu un aer pe care i-l cunoşteam bine: avea să-i lase decizia mamei, cum făcea de obicei. Acum-acum, avea să-i arunce o privire întrebătoare. Totul depindea de ea acum. De fapt, dintotdeauna depinsese de ea.

Ne-am uitat amândoi la ea. Mama era cea care dădea sentinţa. Aşa stătea treaba în familia noastră. Ea a închis scurt ochii şi apoi mi-a zis:

— Nu pot să te susţin în decizia asta, Isabel. Dacă mergi mai departe cu nunta asta, eu n-o să te susţin. Nu voi fi prezentă.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Chiar dacă mă aşteptasem la asta, la faptul c-o să protesteze în continuare... chiar şi-aşa. Chiar şi-aşa, crezusem c-o să se lase înduplecată, măcar un pic.

— Mamă, i-am zis, cu un tremur în glas, zău aşa.

— Belly, hai să ne mai gândim, bine? a intervenit tata, cu un aer îndurerat. Toată treaba asta a venit foarte subit pentru noi.

L-am ignorat, uitându-mă doar la mama.

— Mamă? i-am zis, pe un ton rugător. Ştiu că nu vorbeşti serios.

A clătinat din cap.

— Vorbesc foarte serios.

— Mamă, nu se poate să nu vii la nunta mea. E o nebunie.

Am încercat să păstrez un ton calm, ca şi cum n-aş fi fost în pragul unei crize de nervi.

— Nu, o nebunie este ideea să te măriţi în adolescenţă.

A strâns din buze.

— Nu ştiu ce ţi-aş putea spune ca să te fac să înţelegi. Cum te pot face să înţelegi, Isabel?

— Nu poţi.

Mama s-a aplecat în faţă, uitându-se ţintă la mine.

— Nu face asta.

— Hotărârea e deja luată. Mă mărit cu Jeremiah.

M-am ridicat brusc.

— Dacă nu poţi să te bucuri pentru mine, atunci poate... poate că e mai bine să nu vii.

Ajunsesem deja în dreptul scării, când m-a strigat tata.

— Belly, aşteaptă.

M-am oprit şi apoi am auzit-o pe mama zicând:

— Las-o să plece.

Odată ce am ajuns în camera mea, l-am sunat pe Jeremiah. Primul lucru pe care mi l-a zis a fost:

— Vrei să stau eu de vorbă cu ea?

— N-ar folosi la nimic. Îţi spun, s-a hotărât. O cunosc. N-o să cedeze. Cel puţin, nu imediat.

N-a zis nimic.

— Atunci ce vrei să faci?

— Nu ştiu.

Am început să plâng.

— Vrei să amânăm nunta?

— Nu!

— Atunci ce-ar trebui să facem?

Ştergându-mi lacrimile, i-am zis:

— Cred c-ar trebui să mergem înainte cu nunta. Să începem să facem planurile.

De îndată ce i-am închis, mintea a început să mi se limpezească. Trebuia doar să văd lucrurile raţional, trecând peste emoţii. Faptul că refuza să vină la nuntă era asul pe care-l avea în mânecă mama. Era ultimul lucru la care mai putea recurge. Şi era un bluf. Nu se putea să nu fie. Oricât de supărată sau dezamăgită de mine ar fi fost, nu-mi venea să cred că ar lipsi de la nunta singurei ei fiice. Pur şi simplu nu puteam să cred aşa ceva.

Tot ce puteam să fac era să-i dau înainte şi să mă apuc de organizat nunta. Cu sau fără mama alături, nunta urma să aibă loc.

Capitolul 23

Îmi împăturеam rufele, când Steven mi-a bătut la uşă în aceeaşi zi, mai pe seară. Ca de obicei, mi-a lăsat doar câteva secunde înainte să deschidă uşa – niciodată nu aştepta să-i spun „intră”. A intrat în cameră şi a închis uşa în urma lui. A rămas acolo cu un aer stingherit, rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce-i? l-am întrebat, deşi ştiam deja răspunsul.

— Deeeci... tu şi Jere chiar intenţionaţi să faceţi chestia asta?

Mi-am pus câteva tricouri teanc.

— Da.

Steven a străbătut camera şi s-a aşezat la biroul meu, cântărindu-mi răspunsul preţ de un minut. Apoi s-a întors cu faţa la mine, punând scaunul invers şi aşezându-se, şi m-a întrebat:

— Îţi dai seama că e o nebunie, nu? Nu trăim pe coclauri, la poalele munţilor din Virginia de Vest. N-aveţi niciun motiv să vă căsătoriţi aşa devreme.

— Ce ştii tu despre Virginia de Vest? i-am zis, râzând dispreţuitor. Nici măcar n-ai fost vreodată pe-acolo.

— Nu asta e ideea.

— Care e ideea?

— Ideea e că sunteţi mult prea tineri.

— Te-a trimis mama să stai de vorbă cu mine?

— Nu, a zis şi mi-am dat seama că minţea. Îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

L-am înfruntat din priviri.

— Bine, aşa e, ea m-a trimis, a recunoscut. Dar aş fi venit oricum.

— N-o să mă convingi să mă răzgândesc.

— Uite ce e, nimeni nu vă cunoaşte mai bine decât mine.

S-a oprit, chibzuindu-şi vorbele.

— Îl iubesc pe Jere – mi-e ca un frate. Dar tu eşti surioara mea. Tu eşti pe primul loc. Toată ideea asta cu căsătoria – îmi pare rău, dar mi se pare o nerozie. Dacă vă iubiţi aşa mult, puteţi să mai aşteptaţi câţiva ani până veţi fi împreună. Şi, dacă nu puteţi aştepta, cu siguranţă n-ar trebui să vă căsătoriţi.

M-am simţit deopotrivă mişcată şi agasată. Steven nu spunea niciodată chestii de genul „Tu eşti pe primul loc”. Dar apoi mă făcuse neroadă, ceea ce era mai aproape de stilul lui.

— Nu mă aştept să înţelegi, i-am zis.

Am împăturit şi apoi am reîmpăturit încă un tricou.

— Jeremiah vrea ca tu şi Conrad să-i fiţi cavaleri de onoare.

Steven a zâmbit fără să vrea.

— Aşa vrea?

— Mda.

Steven părea foarte încântat, dar apoi mi-a surprins privirea şi şi-a şters zâmbetul de pe chip.

— Nu cred că mama mă va lăsa să mă implic în nuntă.

— Steven, ai douăzeci şi unu de ani. Poţi decide şi singur treaba asta.

S-a încruntat. Mi-am dat seama că-i lezasem orgoliul.

— Păi, tot nu mi se pare ideea cea mai inspirată, mi-a zis.

— Am luat notă. O s-o fac oricum.

— Oh, frate, o să mă omoare mama. Eu trebuia să te conving să nu te mai măriţi, nu să mă trezesc că-mi daţi un rol în cadrul nunţii.

Mi-am ascuns zâmbetul. Asta până când Steven a adăugat:

— Eu şi Con ar trebui să facem deja planuri pentru petrecerea burlacilor.

— Jere nu vrea nimic din toate chestiile astea, am sărit imediat.

Steven şi-a înfoiat pieptul.

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta, Belly. Tu eşti fată. Asta e treabă de bărbaţi.

— Treabă de bărbaţi?

Rânjind, a închis uşa.

Capitolul 24

În ciuda a ceea ce-i spusesem lui Steven, tot mă trezeam aşteptând-o pe mama. Aşteptam să se dea pe brazdă, aşteptam să cedeze. Nu voiam să încep să fac planuri de nuntă înainte ca ea să spună „da”. Dar, când au trecut câteva zile bune şi ea tot refuza să discute despre asta, mi-am dat seama că nu mai pot aştepta.

Noroc cu Taylor.

A venit cu un biblioraft alb cu articole decupate din reviste pentru mirese şi liste de bifat şi tot soiul de chestii.

— Îl ţineam pentru nunta mea, dar putem să-l folosim şi pentru a ta, mi-a zis.

Eu n-aveam decât un carneţel cu pagini liniate de-al mamei. Scrisesem NUNTĂ în capul paginii şi-mi făcusem o listă cu chestiile pe care le aveam de făcut. Lista părea destul de sărăcăcioasă, pe lângă biblioraftul lui Taylor.

Stăteam pe patul meu, cu hârtii şi reviste pentru mirese de jur împrejur. Taylor era pusă pe treabă.

— S-o luăm cu începutul, mi-a zis. Trebuie să-ţi găsim o rochie. Acuşica vine luna august.

— Nu mi se pare că-i chiar acuşica.

— Păi, aşa e, totuşi. Două luni în care să planifici o nuntă înseamnă nimica toată. În limbajul nunţilor, e ca mâine, practic.

— Păi, mă gândesc că, dacă nunta va fi una simplă, şi rochia ar trebui să fie la fel.

Taylor s-a încruntat.

— Cât de simplă?

— Foarte simplă. Pe cât de simplă se poate. Nu înfoiată sau înzorzonată.

A dat din cap.

— Mi-o şi imaginez. Ceva în stilul Cindy Crawford „nuntă pe plajă”, ceva à la Carolyn Bessette.

— Mda, sună bine, am încuviinţat.

Habar n-aveam cum arătaseră rochiile lor de mireasă. Nici măcar nu ştiam cine e Carolyn Bessette. După ce-mi luam rochia, totul avea să mi se pară mai ancorat în real, o să pot vizualiza toată ceremonia. Acum încă mi se părea prea abstract totul.

— Cum rămâne cu pantofii?

I-am aruncat o privire grăitoare.

— S-o crezi tu c-o să port pantofi cu toc pe plajă. De-abia pot să merg pe tocuri pe un teren ca în palmă.

Taylor m-a ignorat.

— Dar rochia mea de domnişoară de onoare?

Am făcut vânt câtorva reviste din pat ca să mă pot tolăni. Mi-am întins picioarele cât de sus ajungeam şi le-am rezemat de perete.

— Mă gândeam la ceva galben-muştar. Poate dintr-un material satinat.

Taylor detesta galbenul-muştar.

— Satin galben-muştar, a repetat Taylor, dând din cap şi încercând să nu-şi trădeze dezgustul.

M-am prins că în ea se dădea o luptă între vanitate şi crezul ei că Mireasa are întotdeauna dreptate.

— Poate că s-ar asorta cu tenul Anikăi. Eu am mai curând un ten primăvăratic, dar, dacă încep să mă bronzez de-acum, poate c-ar merge.

M-a pufnit râsul.

— Glumeam. Poţi să porţi ce vrei tu.

— Caraghioasă mai eşti! a zis, cu o expresie uşurată.

Mi-a tras o palmă peste coapsă.

— Eşti atât de imatură! Nu-mi vine să cred că te măriţi!

— Nici mie.

— Dar cred că e o logică pe undeva, cam ca în Zona Crepusculară. Tu şi Jere vă cunoaşteţi de un grilion de ani. Aşa a fost să fie.

— Cât înseamnă un grilion de ani?

— O veşnicie.

Ne-a trasat iniţialele în aer.

— B.C. + J.F. pe veci.

— Pe veci, am repetat voioasă.

La „pe veci” mă băgam. Şi eu, şi Jere.

Capitolul 25

A doua zi, în drum spre mall, unde urma să mă întâlnesc cu Taylor, am trecut pe la biroul mamei.

— Merg să-mi caut o rochie, i-am zis, oprindu-mă în prag.

A făcut o pauză din tastat şi mi-a aruncat o privire.

— Baftă! mi-a urat.

— Mersi.

Mi-am zis că mi-ar fi putut spune şi chestii mai nasoale decât „baftă”, dar gândul nu m-a consolat.

Magazinul de ţoale festive de la mall era ticsit de fete care-şi căutau rochii pentru banchet împreună cu mamele lor. Nu m-am aşteptat să simt o strângere de inimă când le-am văzut. Se presupunea că fetele merg să-şi caute rochia de mireasă cu mamele lor. Fata trebuia să iasă din cabina de probă fix în rochia potrivită, iar mamei îi dădeau lacrimile şi exclama:

— Asta e!

Eram convinsă că aşa trebuiau să decurgă lucrurile.

— Nu-i un pic cam târziu pentru banchet? am întrebat-o pe Taylor. Al nostru n-a fost în mai, gen?

— Soră-mea mi-a zis c-au trebuit să amâne banchetul anul ăsta din cauza unui scandal cu directorul-adjunct, mi-a explicat. Au dispărut toţi banii strânşi pentru banchet sau aşa ceva. Aşa că acum o să fie o bansolvire. Banchet-absolvire.

Am început să râd.

— Bansolvire.

— De asemenea, şcolile private întotdeauna organizează mai târziu banchetul, mai ţii minte? La Collegiate, la St. Joe’s.

— Eu am mers la un singur banchet în viaţa mea, i-am reamintit.

Unul îmi fusese de-ajuns.

M-am învârtit prin magazin şi am descoperit o rochie care-mi plăcea – era cu umerii goi, de un alb orbitor. Nu-mi

dădusem seama până atunci că există nuanţe de alb – îmi imaginasem că albul e alb. Când am găsit-o pe Taylor, avea o grămadă de rochii pe braţ. A trebuit să stăm la coadă la cabinele de probă.

Fata din faţa mea îi spunea maică-sii:

— O să fac o criză dacă cineva vine cu aceeaşi rochie ca mine.

Eu şi Taylor ne-am dat ochii peste cap, privindu-ne complice. „O să fac o criză”, a schiţat Taylor din vârful buzelor.

Mi s-a părut c-am aşteptat o veşnicie la coada aia.

— Probeaz-o pe-asta mai întâi, m-a somat Taylor, când mi-a venit rândul.

M-am conformat, ascultătoare.

— Ieşi să te văd, mi-a zbierat Taylor de pe scaunul din dreptul oglinzii în triptic.

Se instalase acolo, cu mamele.

— Nu cred că-mi place, i-am strigat. E prea sclipicioasă, arăt ca Glenda, vrăjitoarea cea bună, sau aşa ceva.

— Ieşi odată să te văd!

Am ieşit şi erau deja câteva fete la oglindă, uitându-se să vadă cum le stă din spate. M-am oprit în urma lor.

Şi apoi fata de mai devreme a ieşit, îmbrăcată cu o rochie identică, doar că era de culoarea şampaniei. M-a văzut şi imediat m-a întrebat:

— La ce banchet mergi?

Eu şi Taylor ne-am privit în oglindă. Taylor şi-a pus mâna la gură, chicotind.

— Eu nu merg la banchet, i-am zis.

— Se mărită! a anunţat Taylor.

Fata a rămas cu gura căscată.

— Câţi ani ai? Pari foarte tânără.

— Nu-s chiar aşa de tânără. Am nouăsprezece ani.

Abia în august aveam să fac nouăsprezece ani, dar suna mult mai matur decât optsprezece.

— Oh, a făcut. Am crezut că suntem, gen, de-o vârstă.

M-am uitat la noi amândouă în oglindă, îmbrăcate în rochii identice. Şi eu aş fi zis că părem de-o vârstă. Am văzut-o pe maică-sa că se uită la mine şi-i şopteşte ceva doamnei de lângă ea şi am simţit că mă îmbujorez.

Taylor a observat şi ea şi a zis, cu voce tare:

— Aproape că nici nu se vede că e gravidă în luna a treia.

Femeia a icnit, şocată. A clătinat din cap, privindu-mă dojenitor, iar eu am ridicat din umeri. Şi apoi Taylor m-a

luat de mână şi am fugit amândouă în cabina de probă, râzând.

— Eşti o prietenă bună, i-am zis, în timp ce-mi trăgea fermoarul.

Ne-am privit în oglindă, eu în rochia albă, ea în blugi tăiaţi şi şlapi. Am crezut c-o să-mi dea lacrimile. Dar apoi Taylor a alungat norii – m-a făcut să râd. M-a privit cruciş şi a scos limba, lăsând-o să-i atârne în colţul gurii. Era plăcut să râzi din nou.

După ce-am mai intrat în trei magazine, ne-am instalat în zona cu restaurante, tot fără rochie. Taylor şi-a luat cartofi prăjiţi şi eu mi-am luat iaurt congelat, presărat cu bomboane multicolore. Mă dureau picioarele şi deja voiam să plec acasă. Ziua nu se dovedea pe-atât de distractivă pe cât sperasem că va fi.

Taylor s-a aplecat peste masă şi a înmuiat un cartof deja tăvălit prin ketchup în iaurtul meu congelat. I-am smuls paharul din faţă.

— Taylor! E dezgustător ce faci.

Ea a dat din umeri.

— Asta o zice fata care presară zahăr pudră peste cerealele Cap’n Crunch?

Întinzându-mi un cartof, mi-a zis:

— Numai gustă.

L-am înmuiat în pahar, evitând cu grijă bomboanele, pentru că ar fi fost prea scârbos altfel.

Am băgat cartoful în gură. Nu era rău la gust. Înghiţindu-l, i-am zis:

— Şi dacă nu găsim nicio rochie?

— O să găsim o rochie, m-a liniştit, întinzându-mi încă un cartof. Să n-aud că ţi s-au înecat corăbiile deja.

*

A avut dreptate. Am găsit-o în următorul magazin. A fost chiar ultima pe care am probat-o. Toate celelalte fuseseră ori aşa şi-aşa, ori prea scumpe. Rochia asta era lungă, albă, dintr-un material mătăsos şi o ţinută potrivită şi pe plajă. Nu era chiar aşa de scumpă, ceea ce conta. Dar, mai ales, când m-am uitat în oglindă, m-am văzut măritându-mă în ea.

Emoţionată, am ieşit, netezindu-mi rochia peste coaste. M-am uitat la Taylor.

— Ce părere ai?

Îi luceau ochii.

— E perfectă. Absolut perfectă.

— Crezi?

— Vino să te vezi în oglindă şi spune-mi tu, băi.

Chicotind, m-am urcat pe suport şi m-am studiat în oglinda în triptic. Asta era. Rochia pe care o căutam.

Capitolul 26

În seara aia am probat din nou rochia şi l-am sunat pe Jeremiah.

— Mi-am găsit rochia, i-am zis. Sunt îmbrăcată cu ea chiar acum.

— Cum arată?

— E surpriză. Dar, pe cuvânt, e foarte frumoasă. Eu şi Taylor am găsit-o într-al cincilea magazin la care am fost. Nici măcar n-a costat aşa mult.

Mi-am lăsat mâna să alunece peste materialul mătăsos.

— Îmi vine perfect, aşa că nu va trebui s-o modific sau ceva.

— Şi atunci de ce pari aşa abătută?

M-am aşezat pe jos, strângându-mi genunchii la piept.

— Nu ştiu. Poate din cauză că mama n-a fost cu mine să mă ajute s-o aleg... Credeam că să cumperi o rochie de mireasă e o chestie specială, pe care o faci împreună cu mama ta, iar ea nu mi-a fost alături. A fost drăguţ cu Taylor, dar mi-aş fi dorit să fi fost şi mama cu mine.

Jeremiah a rămas tăcut o clipă. Apoi mi-a zis:

— Ai rugat-o să meargă cu tine?

— Nu, nu chiar. Dar ştia că voiam să vină. Detest faptul că nu vrea să se implice în treaba asta.

Lăsasem uşa de la dormitor deschisă, sperând că mama ar putea trece întâmplător pe hol şi s-ar opri, dacă mă vedea îmbrăcată cu rochia. Până acum nu trecuse.

— O să se dea ea pe brazdă.

— Sper. Nu ştiu dacă mă văd măritându-mă fără să fie şi mama de faţă, ştii?

L-am auzit pe Jere oftând înfundat.

— Mda, nici eu, a zis şi mi-am dat seama că se gândea la Susannah.

A doua zi dimineaţă, eu şi mama luam micul-dejun, mama era cu iaurtul ei cu müsli, eu cu gofrele congelate, când a sunat cineva la uşă.

Mama şi-a ridicat nasul din ziar.

— Aştepţi pe cineva?

Am clătinat din cap şi m-am ridicat să văd cine e. Am deschis uşa, gândindu-mă c-o fi Taylor, cu alte reviste pentru mirese. În schimb, era Jeremiah. Avea un buchet de crini în mână şi-şi pusese o cămaşă elegantă, albă cu bleu, în carouri.

Mi-am dus mâinile la gură, entuziasmată.

— Ce cauţi aici? am ţipat, fără să-mi iau mâinile de la gură.

M-a strâns la piept. Am simţit mirosul cafelei de la McDonald’s. Probabil că se trezise foarte devreme ca să ajungă aici. Lui Jeremiah îi plăcea la nebunie micul-dejun de la McDonald’s, dar niciodată nu reuşea să se trezească îndeajuns de devreme să-l prindă.

— Nu te entuziasma prea tare, mi-a zis. Florile nu-s pentru tine. Laurel e acasă?

Am simţit că mă ia cu ameţeală.

— Ia micul-dejun. Intră.

I-am deschis uşa şi el s-a ţinut după mine până în bucătărie.

— Mamă, uite cine a venit! am anunţat voioasă.

Mama părea consternată, rămăsese cu lingura în mână.

— Jeremiah!

Jeremiah s-a îndreptat spre ea, cu florile în mână.

— Trebuia să vin şi să-mi salut viitoarea soacră cum se cuvine, i-a zis, cu zâmbetul lui poznaş.

A sărutat-o pe obraz şi a lăsat florile lângă bolul ei cu iaurt.

Eu îi urmăream atent. Dacă exista cineva care s-o poată fermeca pe mama, persoana în cauză era Jeremiah. Deja simţeam cum se risipeşte tensiunea care domnise în casă.

Mama a schiţat un zâmbet care părea firav, dar un zâmbet, totuşi. S-a ridicat.

— Mă bucur că ai venit, i-a zis. Voiam să stau de vorbă cu voi amândoi.

Jeremiah şi-a frecat palmele.

— Bun aşa. Hai s-o facem. Belly, treci încoace. Mai întâi o îmbrăţişare colectivă.

Mama a încercat să-şi stăpânească râsul, când Jeremiah a strâns-o într-o îmbrăţişare ca de urs. El mi-a făcut semn să vin şi eu şi m-am apropiat de mama din spate, înconjurându-i mijlocul. Mama nu s-a putut abţine – i-a scăpat un hohot de râs.

— Bine, bine. Hai să trecem în camera de zi. Jere, ai mâncat?

Am răspuns eu în locul lui.

— McMuffin cu ou, nu-i aşa, Jere?

El mi-a făcut cu ochiul.

— Mă cunoşti foarte bine.

Mama trecuse deja în camera de zi, cu spatele la noi.

— Îţi miroase gura a McDonald’s, i-am zis în surdină.

Jeremiah şi-a pus mâna la gură, părând să fie stingherit, ceea ce nu i se întâmpla prea des.

— Miroase naşpa? m-a întrebat.

Am simţit o tandreţe nemăsurată faţă de el în momentul ăla.

— Nu, i-am spus. Deloc.

Ne-am aşezat toţi trei în camera de zi, eu şi Jeremiah pe canapea, mama pe un fotoliu cu faţa la noi. Totul mergea de minune. O făcuse pe mama să râdă. N-o mai văzusem râzând sau zâmbind de când îi dăduserăm vestea. Am simţit o rază de speranţă, că poate-poate avea să-i iasă figura.

Primul lucru pe care i l-a zis mama a fost:

— Jeremiah, ştii că te iubesc. Îmi doresc ce e mai bun pentru voi. Din acest motiv nu vă pot sprijini în treaba asta.

Jeremiah s-a aplecat spre ea.

— Laur...

Mama a ridicat o mână să-l oprească.

— Pur şi simplu eşti prea tânăr. E valabil pentru amândoi. Amândoi dospiţi încă, vă transformaţi treptat în persoanele care veţi fi cândva. Sunteţi copii încă. Nu sunteţi pregătiţi să vă luaţi un astfel de angajament. Vorbesc de o viaţă întreagă, Jeremiah.

— Laurel, vreau să fiu cu Belly o viaţă întreagă, i-a răspuns el înflăcărat. Pot să-mi iau cu uşurinţă angajamentul ăsta.

Mama a clătinat din cap.

— Şi de-aici îmi dau seama că nu eşti pregătit, Jeremiah. Iei lucrurile prea în glumă. Ăsta nu e genul de lucru pe care să-l faci dintr-un capriciu. E o treabă serioasă.

Tonul ei condescendent chiar m-a scos din fire. Aveam optsprezece ani, nu opt, iar Jeremiah avea nouăsprezece. Amândoi eram destul de mari să ştim că o căsnicie e o treabă serioasă. Îi văzusem pe părinţii noştri dând-o în bară în propriile căsnicii. N-aveam de gând să facem aceleaşi greşeli. Dar n-am zis nimic. Ştiam că, dacă m-aş fi înfuriat sau încercam s-o contrazic, i-aş fi demonstrat că are dreptate. Aşa c-am rămas locului, în tăcere.

— Vreau să aşteptaţi. Vreau ca Belly să termine facultatea. Odată ce-a absolvit, dacă încă mai doriţi asta, n-aveţi decât s-o faceţi atunci. Dar doar după ce a absolvit. Dacă Beck ar fi aici, mi-ar da dreptate.

— Cred că ar fi foarte fericită pentru noi, i-a zis Jeremiah.

Până să apuce mama să-l contrazică, el a adăugat:

— Chiar şi-aşa Belly va termina facultatea la timp, îţi promit. O să am mare grijă de ea. Doar dă-ne binecuvântarea.

S-a întins să-i atingă mâna, scuturându-i-o poznaş.

— Haide, Laur. Ştii că ţi-ai dorit dintotdeauna să mă ai ca ginere.

Mama părea îndurerată.

— Nu aşa, dragule. Îmi pare rău.

S-a lăsat o tăcere prelungită, stingherită. Cum stăteam acolo toţi trei, am simţit că-mi dau lacrimile. Jeremiah m-a cuprins cu o mână şi mi-a strâns umărul, apoi mi-a dat drumul.

— Asta înseamnă că n-o să vii la nuntă? am întrebat-o.

Clătinând din cap, m-a întrebat:

— Care nuntă, Isabel? N-aveţi bani de nuntă.

— Asta e problema noastră, nu a ta. Eu doar atât vreau să ştiu: vii?

— Ţi-am dat deja răspunsul. Nu, n-o să vin.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

Am oftat, încercând să-mi menţin calmul.

— Eşti supărată doar din cauză că n-ai un cuvânt de spus în treaba asta. N-ai un cuvânt de spus legat de ce se întâmplă şi te termină.

— Da, mă termină! s-a zburlit mama. Mă termină când te văd că iei o decizie aşa de imbecilă.

M-a ţintuit cu privirea, iar eu mi-am întors capul, simţind că-mi tremură genunchii. Nu mai eram în stare s-o ascult. Ne otrăvea vestea bună cu toate îndoielile şi tot negativismul ei. Schimonosea totul.

M-am ridicat.

— Atunci eu plec. Nu va mai trebui să mă vezi.

Jeremiah părea şocat.

— Zău aşa, Bells, aşază-te.

— Nu pot să rămân aici, am zis.

Mama n-a scos o vorbă. Stătea nemişcată, cu spatele complet drept.

Am ieşit din camera de zi şi am luat-o pe scări în sus.

De-ndată ce am ajuns în camera mea, mi-am făcut rapid bagajul, aruncând un teanc de tricouri şi lenjerie de corp într-o valiză. Tocmai îmi trânteam geanta cu cosmetice deasupra, când a intrat Jeremiah în cameră. A închis uşa în urma lui.

S-a aşezat pe pat.

— Ce s-a întâmplat adineaori? m-a întrebat, părând în continuare năucit.

Mi-am văzut de treabă, fără să-i răspund.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac?

— Bine, dar ai un plan?

Am tras fermoarul valizei.

— Da, am un plan. O să stau la casa din Cousins până la nuntă. Nu pot să mai interacţionez cu ea.

Jeremiah a icnit şocat.

— Vorbeşti serios?

— Ai auzit-o. N-o să se răzgândească. Asta vrea ea.

L-am văzut că şovăie.

— Nu ştiu... Cum rămâne cu slujba ta?

— Doar tu mi-ai zis să-mi dau demisia. E mai bine aşa. Pot să planific nunta mai eficient din Cousins decât de-aici.

Deja transpiram, când am ridicat opintit valiza.

— Dacă nu poate să se implice în treaba asta, ghinion. Pentru că o s-o facem oricum.

Jeremiah a dat să-mi ia valiza din mână, dar i-am spus să nu se obosească. Am târât-o pe scări şi până la maşină fără să-i spun vreo vorbă mamei sau să aud vreo vorbă de la ea. Nu ne-a întrebat unde mergem, nici când mă întorc.

Am făcut un popas la Behrs, în drumul spre ieşirea din oraş. Jere m-a aşteptat în maşina lui cât am intrat eu în restaurant. Dacă nu m-aş fi certat cu mama, n-aş fi avut în veci tupeul să-mi dau demisia aşa. Chiar dacă era un du-te-vino continuu la Behrs, mai ales în rândul studenţilor... totuşi. M-am dus glonţ în bucătărie s-o caut pe şefa mea, Stacey, şi să-i spun că-mi pare rău, dar, ce să vezi, urmează să mă mărit în două luni şi nu mai pot lucra aici. Stacey s-a uitat la burta mea, apoi la inelul de pe deget, şi mi-a zis:

— Felicitări, Isabel. Ca să ştii, întotdeauna se va găsi un loc pentru tine la Behrs.

Singură în maşină din nou, am început să plâng tare, în hohote sfâşietoare. Am plâns până a început să mă doară în gât. Eram furioasă pe mama, dar mai presus de orice simţeam o tristeţe profundă, apăsătoare. Eram îndeajuns de matură să fac diverse lucruri pe cont propriu, fără

ajutorul ei. Puteam să mă mărit. Puteam să-mi dau demisia. Mă făcusem mare. Nu mai trebuia să-i cer voie. Mama nu mai era atotputernică. O parte din mine şi-ar fi dorit să mai fie.

Capitolul 27

Eram la vreo jumătate de oră de Cousins, când m-a sunat Jeremiah şi m-a anunţat:

— Conrad a rămas la Cousins.

M-am încordat toată. Opriserăm la semafor şi maşina lui Jeremiah era înaintea mea.

— De când?

— De săptămâna trecută. A rămas după toată povestea de la restaurant. S-a întors o singură dată să-şi ia lucrurile, dar cred c-o să rămână acolo toată vara.

— Oh, am făcut. Crezi c-o să se supere că stau şi eu acolo?

L-am auzit că şovăie.

— Nu, nu cred c-o să se supere. Mi-aş dori numai să pot sta şi eu cu voi. Dacă n-ar fi fost stagiul ăsta nenorocit, aş fi putut. Poate c-ar trebui să-mi dau demisia.

— Nu poţi face asta. Taică-tău te-ar omorî.

— Mda, ştiu.

L-am auzit că ezită din nou, apoi mi-a zis:

— Nu sunt împăcat cu felul în care s-a încheiat discuţia cu mama ta. Poate c-ar trebui să te întorci acasă, Bells.

— N-o să ajute la nimic. O să ne certăm din nou.

S-a făcut verde la semafor.

— Ştii, cred sincer că asta s-ar putea dovedi cea mai bună soluţie. O să ne lase amândurora un răgaz.

— Dacă spui tu, s-a resemnat Jeremiah, dar mi-am dat seama că nu era întru totul de acord.

— Hai să discutăm mai mult când ajungem acasă, i-am zis şi, cu asta, am închis.

Vestea despre şederea lui Conrad la Cousins mă tulburase. Poate că nu era soluţia ideală să rămân la casa de vacanţă.

Dar apoi, când am intrat pe aleea pustie, am simţit o uşurare nemăsurată că revenisem. Acasă, mă întorsesem acasă.

Casa părea neschimbată, impunătoare, în tonuri de gri şi alb. Mi-a trezit acelaşi sentiment. De parcă eram fix unde-mi era locul. De parcă aveam din nou aer.

Stăteam în poala lui Jeremiah, pe un şezlong, când am auzit o maşină pe alee. Era Conrad, tocmai cobora din maşină cu o pungă de cumpărături. A părut şocat când a dat cu ochii de noi pe terasă. M-am ridicat şi i-am făcut cu mâna.

Jeremiah s-a întins, cu mâinile îndoite la ceafă, şi s-a rezemat de şezlong.

— Hei, Con!

— Care-i treaba? ne-a întrebat, venind spre noi. Ce căutaţi aici?

A lăsat punga din mână şi s-a aşezat lângă şezlongul lui Jeremiah, iar eu am rămas oarecum stingherită în picioare, pe lângă ei.

— Chestii legate de nuntă, i-a răspuns Jeremiah vag.

— Chestii legate de nuntă, a repetat Conrad. Deci chiar faceţi nunta?

— Oh, să fii convins c-o facem.

Jeremiah m-a tras din nou în poală.

— Nu-i aşa, nevestică?

— Nu-mi spune „nevestică”, am protestat, strâmbând din nas. E scârbos.

Conrad m-a ignorat.

— Asta înseamnă că Laurel s-a răzgândit? l-a întrebat pe Jere.

— Nu încă, dar o să se răzgândească, i-a răspuns Jere, iar eu nu l-am contrazis.

Am mai rămas cocoţată acolo vreo douăzeci de secunde, apoi m-am smuls din braţele lui şi m-am ridicat din nou.

— Sunt lihnită de foame, am zis, aplecându-mă şi scotocind prin punga de cumpărături cu care venise Conrad. Ai luat ceva bun?

Lui Conrad i-a apărut zâmbetul cunoscut, parcă mirat, în colţul gurii.

— N-am adus Cheetos sau vreo pizza congelată pentru tine. Îmi pare rău. Dar am luat provizii pentru cină. O să gătesc ceva.

S-a ridicat, a luat punga de cumpărături şi a intrat în casă.

La cină, Conrad ne-a făcut o salată de roşii cu busuioc şi avocado şi piept de pui la grătar. Am mâncat afară pe terasă.

Cu gura plină de pui, Jeremiah a comentat:

— Oau, m-ai dat pe spate. De când eşti tu cu gătitul?

— De când sunt pe cont propriu. Practic, doar asta mănânc. Pui. În fiecare zi.

Conrad a împins salata spre mine, fără să-şi ridice privirea.

— Ai luat destul?

— Da. Mersi, Conrad. Sunt foarte bune toate.

— Foarte bune, a repetat Jeremiah.

Conrad doar a ridicat din umeri, dar i se înroşiseră urechile şi mi-am dat seama că era încântat.

L-am împuns pe Jeremiah cu furculiţa în braţ.

— Ai putea să înveţi şi tu câte ceva.

M-a împuns la rândul lui.

— Şi tu.

A luat o îmbucătură zdravănă din salată înainte să anunţe:

— Belly o să rămână aici până la nuntă. Te deranjează, Con?

Mi-am dat seama că vestea îl luase prin surprindere pe Conrad, pentru că n-a răspuns imediat.

— N-o să te încurc, l-am liniştit. Doar o să mă ocup de chestii legate de nuntă.

— Nu-i nimic. Mie mi-e indiferent, a răspuns.

Mi-am lăsat nasul în farfurie.

— Mulţam, am zis.

Deci îmi făcusem griji degeaba. Lui Conrad nu-i păsa dacă eram pe-aici sau nu. Nu era ca şi cum era musai să ne petrecem timpul împreună. El o să-şi vadă de treaba lui – ca de obicei –, eu o să fiu ocupată cu pregătirile de nuntă, iar Jeremiah o să vină în fiecare vineri cu maşina să mă ajute. Totul avea să fie bine.

După ce-am terminat cina, Jeremiah a propus să mergem cu toţii să mâncăm o îngheţată ca desert. Conrad a refuzat, zicând că el rămâne să strângă.

— Bucătarul n-ar trebui să şi strângă masa, am protestat, dar el a zis că nu-l deranjează.

Eu şi Jere am ieşit în oraş, doar noi doi. Eu mi-am luat o cupă cu aromă de frişcă şi fursecuri şi una cu aluat de prăjituri, cu bombonele deasupra, la cornet. Jeremiah şi-a luat şerbet în trei culori.

— Ţi-a mai trecut? m-a întrebat în timp ce ne plimbam pe faleză. Legat de faza cu mama ta?

— Nu chiar. Aş prefera să nu mă mai gândesc la asta azi.

Jeremiah a încuviinţat.

— Cum vrei tu.

Am schimbat vorba.

— Te-ai gândit câte persoane vrei să inviţi?

— Mda.

A început să mi-i enumere pe degete.

— Josh, Redbird, Gabe, Alex, Sanchez, Peterson...

— Nu poţi să inviţi toţi băieţii din organizaţie.

— Îmi sunt ca fraţii, a zis, cu un aer jignit.

— Parcă ziceam c-o să fie în cerc foarte restrâns.

— Deci o să-i invit doar pe câţiva dintre ei, atunci. Bine?

— Bine. Mai avem să decidem meniul, am zis, lingând de jur împrejurul cornetului ca să nu se prelingă îngheţata.

— Am putea oricând să-l rugăm pe Con să ne facă pui la grătar, a propus Jeremiah râzând.

— El o să-ţi fie cavaler de onoare. Nu poţi să-l pui să asude la grătar.

— Glumeam.

— L-ai întrebat deja? Dacă vrea să-ţi fie cavaler de onoare?

— Nu încă. Dar o să-l întreb.

S-a aplecat şi-a luat o gură din îngheţata mea. I-a rămas un pic deasupra buzei, ca o mustăcioară de lapte.

Mi-am muşcat obrazul ca să-mi reţin zâmbetul.

— Ce-i aşa nostim?

— Nimic.

Când ne-am întors acasă, Conrad se uita la televizor în camera de zi. Când ne-am aşezat pe canapea, s-a ridicat.

— Eu mă bag la somn, a zis, întinzându-şi braţele deasupra capului.

— E zece, gen. Rămâi să te uiţi la un film cu noi, l-a îmbiat Jeremiah.

— Neah, mă trezesc devreme mâine să fac surfing. Vrei să vii şi tu?

Jeremiah mi-a aruncat o privire înainte să răspundă.

— Mda, sună bine.

— Credeam c-o să ne ocupăm de lista de invitaţi dimineaţă, am zis.

— Mă întorc până să te trezeşti tu. Nu-ţi face griji.

Lui Conrad i-a spus:

— Bate-mi la uşă când te-ai trezit.

Conrad a şovăit.

— Nu vreau s-o trezesc pe Belly.

Am simţit că roşesc.

— Nu mă deranjează, am zis.

De când eram împreună eu şi Jeremiah, fuseserăm o singură dată împreună la casa de vacanţă. Atunci, dormiserăm în aceeaşi cameră. Ne-am uitat la televizor până când l-a luat somnul, pentru că-i plăcea să doarmă cu televizorul pornit în fundal. Eu nu puteam să adorm cu zgomot, aşa c-am aşteptat să adoarmă şi apoi l-am stins. Mi se părea cumva straniu să dorm în patul lui, când al meu era la doar câteva uşi mai încolo.

La cămin dormeam tot timpul în acelaşi pat şi mi se părea normal. Dar aici, la casa de vacanţă, nu-mi doream decât să dorm în camera mea, în patul meu. Îmi era familiar. Îmi dădea sentimentul că încă mai sunt o fetiţă în vacanţă cu toată familia. Revedeam aşternuturile subţiri ca foiţa, cu imprimeul decolorat cu boboci de trandafiri galbeni,

măsuţa de toaletă şi dulapul din lemn de cireş. Cândva erau două paturi albe de o persoană în cameră, dar Susannah s-a debarasat de el şi mi-a instalat un „pat pentru o fetiţă mare”, cum îi spunea ea. Îmi plăcea la nebunie patul ăla.

Conrad a urcat la etaj şi am aşteptat să aud că închide uşa de la dormitor înainte să spun:

— Poate c-ar fi mai bine să dorm în camera mea în noaptea asta.

— De ce? m-a întrebat Jeremiah. Promit că n-o să fac zgomot când mă scol.

— Mirele şi mireasa n-ar trebui să doarmă în paturi separate înainte de nuntă? l-am întrebat, cu grijă.

— Mda, dar asta e valabil pentru noaptea dinaintea nunţii. Nu pentru toate nopţile dinaintea nunţii.

Pentru o clipă a părut ofensat şi apoi mi-a zis pe tonul lui glumeţ:

— Haide, doar ştii că n-o să mă ating de tine.

Deşi ştiam că glumeşte, tot m-a deranjat un pic.

— Nu-i vorba de asta. Dacă dorm în camera mea, o să mi se pară... normal. E... e altfel decât la facultate. Acolo, mi se pare normal să dorm cu tine în pat. Dar aici îmi amintesc cum era pe vremuri.

I-am studiat chipul să văd dacă mai părea jignit.

— Are vreo noimă ce zic?

— Probabil.

Jeremiah nu părea prea convins şi am început să regret că deschisesem discuţia.

M-am tras mai aproape de el şi mi-am întins picioarele în poala lui.

— O să mă ai lângă tine în fiecare noapte, toată viaţa de-acum înainte.

— Mda, presupun c-o să-mi fie de-ajuns.

— Hei! am exclamat, făcându-mă că-i trag un picior.

Jeremiah doar a zâmbit şi mi-a tras o pernă peste picioare. Apoi a schimbat canalul şi ne-am uitat la televizor fără să mai pomenim de asta. Când s-a făcut ora de culcare, el a urcat în camera lui şi eu într-a mea.

Am dormit mai bine decât dormisem de săptămâni bune.

Capitolul 28

Conrad

L-am întrebat pe Jeremiah dacă voia să facă surfing, pentru că voiam să vorbesc cu el între patru ochi şi să aflu ce naiba se întâmplă. Nu mai vorbisem cu el de când ne dăduse vestea cea mare la restaurant. Dar acum, că eram doar noi, nu ştiam ce să-i spun.

Ne legănam pe plăcile de surf, aşteptând următorul val. Nu prea avuseserăm parte de valuri deocamdată.

Mi-am dres glasul.

— Deci, cât de supărată e Laurel?

— Supărată foc, a zis Jere, strâmbându-se. Ea şi Belly au avut o ceartă de zile mari ieri.

— De faţă cu tine?

— Mda.

— Drace!

Nu m-am mirat, însă. Nici nu se punea problema ca reacţia lui Laurel să fi fost ceva, gen, sigur că da, o să-i fac acum-acum nunta fiicei mele adolescente.

— Mda, cam aşa.

— Tata ce părere are de treaba asta?

Mi-a aruncat o privire intrigată.

— De când îţi pasă ţie de ce zice tata?

M-am uitat spre casă. Am şovăit, înainte să-i răspund.

— Nu ştiu. Dacă Laurel e împotrivă şi tata e împotrivă, poate că n-ar trebui să faceţi chestia asta. Vreau să zic, sunteţi încă la facultate. Tu nici măcar n-ai un loc de muncă. Dacă stai şi te gândeşti, e absurd, pe undeva.

M-am întrerupt brusc. Ochii lui Jere aruncau văpăi.

— Nu te băga, Conrad, m-a avertizat, aproape stropşindu-se.

— Bine. Îmi pare rău, n-am vrut să... Scuze.

— Nu ţi-am cerut niciodată părerea. Chestia asta ne priveşte doar pe mine şi pe Belly.

— Ai dreptate, i-am spus. Uită c-am zis ceva.

Jeremiah nu mi-a răspuns. S-a uitat peste umăr, apoi a început să înoate în direcţie opusă. Odată ce valul s-a înălţat, a ţâşnit şi l-a lăsat să-l poarte spre ţărm.

Am tras un pumn în apă. Îmi venea să-i tăbăcesc fundul. Chestia asta ne priveşte doar pe mine şi pe Belly. Puţoi plin de el.

Urma să se însoare cu fata pe care o iubeam, iar eu nu puteam face nimic în privinţa asta. Eram silit să-l urmăresc cu mâinile în sân, pentru că era fratele meu, pentru că făcusem o promisiune. Ai grijă de el, Connie. Mă bizui pe tine.

Capitolul 29

Când m-am trezit a doua zi, băieţii erau încă la surfing, aşa că m-am instalat pe terasă cu biblioraftul şi carneţelul.

Conform listei cu paşii pe care o făcuse Taylor, înainte de a ne apuca de orice altceva trebuia să finalizăm lista de invitaţi. Avea o logică. Altfel cum puteam şti de câtă mâncare o să avem nevoie şi toate cele?

Deocamdată, lista mea era scurtă. Taylor, mama ei, câteva dintre fetele cu care copilărisem – Marcy, Blair şi poate şi Katie –, Anika, tata, Steven şi mama. Şi nici măcar nu ştiam dacă mama o să vină. Tata urma să vină – ştiam. Indiferent ce spunea mama, el avea să participe. Mi-aş fi dorit să vină şi bunica, dar ea se mutase din casa ei din Florida într-un azil cu un an în urmă. Nu-i plăcuse niciodată să călătorească, iar acum nu mai putea. Am decis că în invitaţia pentru ea o să includ un mesaj cu promisiunea s-o vizitez împreună cu Jeremiah în vacanţa din toamnă.

Şi cam asta era lista mea. Mai aveam câţiva veri din partea tatei, dar niciunul de care să fiu foarte apropiată.

Lista lui Jeremiah îi includea pe Conrad, trei dintre „fraţii” lui din campus, cum conveniserăm, colegul lui de cameră din anul întâi şi taică-său. În ajun îmi spusese că taică-său dădea semne că s-ar da pe brazdă. Mi-a zis că domnul Fisher îl întrebase cine o să oficieze ceremonia şi cât ne propunem să cheltuim pe această aşa-zisă nuntă. Jere îi spusese bugetul. O mie de dolari. Domnul Fisher pufnise dispreţuitor. Pentru mine, o mie de dolari era o avere. Anul trecut, îmi luase o vară întreagă să strâng atâţia bani lucrând la Behrs.

Lista noastră de invitaţi nu avea să depăşească douăzeci de persoane. Cu doar douăzeci de invitaţi, puteam să facem un picnic pe plajă şi să-i hrănim pe toţi, fără probleme. Puteam să luăm câteva butoaie de bere şi şampanie ieftină. Dat fiind că urma să facem nunta pe plajă, nici măcar n-aveam nevoie de decoraţiuni. Doar nişte aranjamente florale, pentru măsuţele de picnic, sau scoici. Flori şi scoici. Eram în vervă cu planurile de nuntă. Taylor avea să fie mândră de mine.

Tocmai îmi notam ideile, când Jeremiah s-a ivit pe scări. Soarele îi bătea dogoritor din spate, strălucind aşa tare, că mă dureau ochii.

— Neaţa, i-am zis, mijind ochii. Unde-i Con?

— E încă în larg.

Jeremiah s-a aşezat lângă mine. Rânjind, m-a întrebat:

— Oh, ai făcut toată treaba fără mine?

Şiroia apa de pe el. Un strop de apă sărată s-a prelins pe carneţel.

— Ai vrea tu.

Am şters dâra de apă.

— Hei, cum îţi sună o petrecere stil picnic?

— Îmi place un picnic ca la carte, a încuviinţat.

— De câte butoaie de bere crezi că avem nevoie pentru douăzeci de persoane?

— Dacă vin Peterson şi Gomez, deja s-au dus două.

Am arătat cu pixul spre el.

— Am zis trei dintre „fraţi” şi cu asta, basta. Bine?

A dat din cap şi apoi s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. Buzele lui aveau gust de sare şi pielea lui era răcoroasă când mi-a atins faţa încălzită de soare.

Mi-am frecat nasul de obrazul lui şi apoi m-am desprins.

— Dacă-i uzi biblioraftul lui Taylor, e în stare să te omoare, l-am avertizat, trăgând dosarul la spate.

Jeremiah a făcut o mutră abătută şi apoi mi-a prins braţele şi le-a pus în jurul gâtului lui, de parcă dansam un blues.

— De-abia aştept să mă mărit cu tine, a murmurat, cu faţa pe gâtul meu.

Am chicotit. Mă gâdilam foarte tare pe gât, iar el o ştia. Ştia aproape totul despre mine şi mă iubea oricum.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine?

Mi-a suflat peste gât şi m-a pufnit râsul. Am încercat să mă desprind din braţele lui, dar nu mi-a dat drumul.

— Bine, de-abia aştept şi eu să mă mărit cu tine, i-am zis, chicotind în continuare.

Jere a plecat în după-amiaza aceea. L-am condus până la maşină. Maşina lui Conrad nu era pe alee – nu ştiam unde plecase.

— Sună-mă când ajungi acasă ca să ştiu c-ai ajuns cu bine, l-am rugat.

A încuviinţat. Era cam tăcut, ceea ce nu-i stătea în fire. Am presupus că era trist pentru că trebuia să plece aşa curând. Mi-am dorit să mai fi putut sta. Sincer mi-am dorit asta.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am strâns în braţe.

— Ne vedem peste cinci zile, i-am zis.

— Ne vedem peste cinci zile, a repetat.

L-am urmărit cum o lua din loc, cu degetele petrecute prin găicile blugilor mei tăiaţi. Când nu i-am mai văzut maşina, m-am întors în casă.

Capitolul 30

În prima săptămână petrecută la Cousins, m-am ţinut departe de Conrad. Nu mă simţeam în stare să fac faţă încă unei persoane care să-mi spună că fac o greşeală, mai ales lui Conrad, care se pripea să te judece. Nici măcar nu trebuia să ţi-o spună prin viu grai, îi citeai în ochi că te judecă. Aşa că mă trezeam mai devreme decât el şi mâncam înaintea lui. Iar când se uita la televizor în camera de zi, eu rămâneam la etaj, în camera mea, scriind destinatarii pe invitaţii şi uitându-mă pe bloguri despre nunţi pe care mi le salvase Taylor.

Mă îndoiesc că a observat, de fapt. Era destul de ocupat şi el. Făcea surfing, se vedea cu prietenii lui, meşterea prin casă. Nici măcar n-aş fi ştiut că le are cu meşteritul, dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei: Conrad căţărat pe o scară, verificând gurile de aerisire, Conrad vopsind din nou cutia poştală. L-am văzut în toate aceste ipostaze de la fereastra camerei mele.

Tocmai mâncam un biscuit Pop-Tart cu căpşune pe terasă, când a urcat în fugă scările. Fusese plecat toată

dimineaţa. Avea părul ud de transpiraţie şi purta un tricou vechi de pe vremea când juca fotbal în liceu, cu un şort bleumarin.

— Hei, i-am zis. De unde vii?

— De la sală, mi-a răspuns, trecând pe lângă mine.

Şi apoi s-a oprit brusc.

— Asta mănânci la micul-dejun?

Ronţăiam porţiunea de biscuit de pe margine, de jur împrejur.

— Mda, dar ăsta e ultimul. Scuze.

El m-a ignorat.

— Ţi-am lăsat cereale pe bufet. Ai şi fructe în fructieră.

Am ridicat din umeri.

— Am crezut că sunt ale tale. N-am vrut să-ţi mănânc proviziile fără să-ţi cer voie.

— Atunci de ce nu mi-ai cerut? m-a întrebat iritat.

M-a şocat reacţia.

— Cum puteam să-ţi cer, când de-abia dacă ne-am văzut?

Ne-am privit chiorâş cam vreo trei secunde şi apoi am observat că-i apare un zâmbet în colţul gurii.

— Aşa e, a cedat şi deja îi pierise zâmbetul de-abia înfiripat.

A dat să deschidă uşa de sticlă şi apoi s-a întors şi mi-a zis:

— Poţi să mănânci orice cumpăr eu.

— Şi viceversa.

Iar unda de zâmbet.

— Poţi să-ţi păstrezi biscuiţii Pop-Tart şi snackurile Funyuns şi macaroanele cu brânză de la Kraft.

— Hei, mai mănânc şi alte chestii în afară de porcării, am protestat.

— Sigur că da, a comentat şi apoi a intrat în casă.

A doua zi, cutia cu cereale era lăsată din nou pe bufet. De data asta, m-am servit din cereale şi laptele lui degresat, ba chiar mi-am tăiat şi o banană să pun deasupra. N-a fost rău deloc.

Conrad se dovedea un colocatar bunicel. Lăsa întotdeauna colacul de la toaletă, îşi spăla vasele imediat după masă, ba chiar a mai cumpărat o rolă de şerveţele când le-am terminat. Dar nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. Conrad fusese mereu ordonat. Era la polul opus faţă de Jeremiah în privinţa asta. Jeremiah nu schimba niciodată sulul de hârtie igienică. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să cumpere o rolă de şerveţele sau să lase o tigaie unsuroasă la înmuiat cu apă fierbinte şi detergent de vase.

În ziua aia m-am dus la băcănie şi am cumpărat provizii pentru cină. Paste, sos, salată verde şi roşii, să fac o

salată. Le-am pregătit în jur de ora 19, spunându-mi „ha! O să vadă cât de sănătos pot să mănânc”. Am sfârşit prin a fierbe prea mult pastele şi n-am clătit suficient de bine salata, dar au fost gustoase oricum.

Însă Conrad n-a ajuns acasă în seara aia, aşa c-am mâncat singură în faţa televizorului. I-am pus totuşi pe o farfurie ce mai rămăsese şi i-am lăsat-o pe bufet înainte să mă culc.

A doua zi, mâncarea nu mai era şi farfuria fusese spălată.

Capitolul 31

Următoarea conversaţie pe care am avut-o cu Conrad a avut loc într-o zi în jurul prânzului, iar eu mă instalasem la masa din bucătărie cu biblioraftul cu planuri de nuntă. Acum, că aveam lista de invitaţi, următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să trimit invitaţiile prin poştă. Părea aproape caraghios să ne obosim cu invitaţiile, când urma să avem aşa puţini oaspeţi, dar şi un e-mail colectiv mi se părea cam aiurea. Primisem invitaţiile de la David’s Bridal. Erau albe cu un chenar din scoici turcoaz-deschis şi nu trebuia decât să le scot la imprimantă. Şi, abracadabra, aveam invitaţiile de nuntă.

Conrad a deschis uşa glisantă şi a intrat în bucătărie. Tricoul lui gri era îmbibat de transpiraţie, aşa c-am dedus că ieşise să alerge.

— Ai avut o repriză bună de alergat? l-am întrebat.

— Mda, mi-a zis, părând surprins.

S-a uitat la teancul de plicuri şi m-a întrebat:

— Invitaţiile de nuntă?

— Mda. Mai trebuie doar să mă duc să cumpăr timbre.

Turnându-şi apă într-un pahar, mi-a zis:

— Trebuie să mă duc în oraş să iau o bormaşină nouă de la magazinul de scule. Poşta e în drumul meu. Pot să-ţi iau şi timbre.

A fost rândul meu să mă arăt surprinsă.

— Mersi, am zis, dar vreau să merg să văd ce fel de timbre cu iubire au.

A dat apa pe gât.

— Ştii ce-i ăla un timbru cu iubire?

N-am aşteptat răspunsul.

— E un timbru pe care scrie „iubire”. Lumea le foloseşte la nunţi. Eu ştiu doar pentru că mi-a zis Taylor că trebuie să iau aşa ceva.

Conrad a schiţat un zâmbet.

— Putem să mergem cu maşina mea, dacă vrei. Ca să te scutesc de un drum.

— Sigur.

— Fug să fac un duş. Aşteaptă-mă zece minute, mi-a spus şi-apoi a urcat în fugă scările.

S-a întors în zece minute, întocmai cum spusese. Şi-a luat cheile de pe bufet, eu mi-am îndesat invitaţiile în geantă şi apoi am ieşit pe alee.

— Putem să luăm maşina mea, am propus.

— Nu mă deranjează.

Mi se părea cumva ciudat să mă aflu din nou în maşina lui Conrad, pe locul din dreapta.

— Nu mai ţin minte când m-am urcat ultima dată în maşina ta, i-am zis, dând drumul la radio.

Fără vreo ezitare, mi-a spus:

— Când am mers cu tine la banchet.

Oh, Doamne!

Banchetul. Locul unde ne despărţiserăm – cearta noastră din parcare, prin ploaie. Era stânjenitor să-mi amintesc de momentul acela acum. Cum plânsesem, cum mă rugasem de el să nu plece. Nu fusese unul dintre momentele mele de glorie.

S-a lăsat o tăcere stingherită între noi şi am avut sentimentul că retrăiam amândoi momentul. Ca să rup tăcerea am zis, pe un ton vesel:

— Doamne, a trecut o veşnicie de-atunci, este?

De data asta nu mi-a răspuns.

Conrad m-a lăsat în faţa poştei şi a zis c-o să treacă să mă ia în câteva minute. Am sărit din maşină şi am dat fuga înăuntru.

A mers repede şi, când mi-a venit rândul, am zis:

— Puteţi să-mi arătaţi ce model de timbru cu iubire aveţi, vă rog?

Femeia a scotocit prin sertar şi a împins o coală de timbre peste tejghea. Aveau o ilustraţie cu clopote de nuntă, iar pe panglica legată în jurul clopotelor era scris cuvântul IUBIRE.

Am pus teancul de invitaţii pe tejghea şi le-am numărat în grabă.

— O coală, vă rog, am decis.

Măsurându-mă din priviri, m-a întrebat:

— Sunt invitaţii de nuntă?

— Da.

— Vreţi să le anulăm manual?

— Poftim?

— Vreţi să le anulăm manual? a repetat şi de data asta părea iritată.

Am intrat în panică. Ce însemna „a anula manual”? Voiam să-i trimit SMS lui Taylor s-o întreb, dar se făcuse coadă în urma mea, aşa că i-am răspuns grăbită:

— Nu, mulţumesc.

După ce-am plătit timbrele, am ieşit, m-am aşezat pe bordură şi am lipit timbre pe toate invitaţiile, inclusiv una pentru mama. Pentru orice eventualitate. Încă mai putea să se răzgândească. Mai exista o şansă. Conrad a tras lângă mine chiar când le strecuram în cutia poştală din faţa poştei. Chiar avea să se întâmple chestia asta. Chiar mă măritam. Nu mai exista cale de întoarcere, nu că mi-aş fi dorit asta.

Urcându-mă în maşină, l-am întrebat:

— Ţi-ai luat bormaşina nouă?

— Mda. Ai găsit timbrele cu iubire?

— Mda. Auzi, ce înseamnă să anulezi manual o scrisoare?

— Anularea înseamnă că poşta pune un semn pe timbru, ca să nu poată fi refolosit. Presupun că anularea manuală e când o face o persoană în loc să se facă automat.

— De unde ai ştiut chestia asta? l-am întrebat, impresionată.

— Am colecţionat timbre cândva.

Aşa era. Colecţionase timbre. Uitasem. Le ţinea într-un album de fotografii pe care i-l dăruise tatăl lui.

— Am uitat complet. Măiculiţă, luaseşi treaba asta foarte în serios. Nici măcar nu ne lăsai să punem mâna pe album fără să-ţi cerem voie. Mai ţii minte când Jeremiah ţi-a furat un timbru şi a trimis o vedere cu el, iar tu te-ai supărat aşa tare c-ai început să plângi?

— Hei, era timbrul meu cu Abraham Lincoln pe care mi-l dăruise bunicul, mi-a zis Conrad pe un ton defensiv. Era un timbru rar.

Am început să râd şi apoi a râs şi el. Era plăcut să-l aud. Oare când râseserăm ultima dată aşa?

— Eram un mic tocilar, mi-a zis, clătinând din cap.

— Ba nu erai!

Conrad mi-a aruncat o privire.

— Colecţionam timbre. Aveam o trusă de chimie. Eram obsedat de enciclopedii.

— Mda, dar toate chestiile astea păreau cool când le făceai tu.

În amintirea mea, Conrad nu era deloc tocilar. Era mai matur, mai inteligent, interesat de chestii de oameni mari.

— Erai uşor de păcălit, mi-a zis.

Şi apoi a continuat:

— Când erai foarte mică, nu-ţi plăceau morcovii. Nu voiai să te atingi de ei. Dar apoi ţi-am zis că, dacă mănânci morcovi, o să vezi prin obiecte. Şi m-ai crezut. Credeai orice îţi spuneam.

Aşa era. Chiar îl credeam.

L-am crezut când mi-a zis că morcovii o să mă ajute să văd prin obiecte. L-am crezut când mi-a zis că nu i-a păsat niciodată de mine. Şi apoi, în aceeaşi noapte, când a

încercat să-şi retragă cuvintele, presupun că l-am crezut din nou. Acum nu ştiam ce să mai cred. Ştiam doar că nu mai am încredere în el.

Am schimbat subiectul.

— O să rămâi în California după absolvire? l-am întrebat din senin.

— Depinde unde intru la medicină.

— Eşti... ai iubită?

L-am văzut că tresare. L-am văzut că şovăie.

— Nu, mi-a zis.

Capitolul 32

Conrad

O chema Agnes. Multă lume îi spunea Aggie, dar eu nu i-am zis niciodată altfel decât Agnes. Eram colegi la cursul de chimie. Dacă ar fi fost o fată ca oricare alta, un nume ca Agnes nu i s-ar fi potrivit. Era un nume de bătrânică. Agnes avea părul blond cu reflexii şaten, era ondulat şi şi-l tunsese până la bărbie. Uneori purta ochelari, iar tenul ei era alb ca laptele. Într-o zi, în timp ce aşteptam să se deschidă laboratorul, m-a invitat în oraş. Am fost aşa surprins, că am acceptat.

Am început să petrecem mult timp împreună. Îmi plăcea să fiu în preajma ei. Era inteligentă şi părul ei îşi păstra mirosul de şampon nu doar imediat ce ieşea de la duş, ci o zi întreagă. Ne petreceam aproape tot timpul împreună studiind. Uneori ieşeam să mâncăm clătite sau burgeri după aceea, uneori ne făceam de cap în camera ei într-o pauză de la studiu, când colega ei de cameră lipsea. Dar relaţia noastră gravita în jurul faptului că eram amândoi într-un program de pre-med. Nu e ca şi cum aş fi rămas peste noapte în camera ei sau aş fi invitat-o să rămână vreodată peste noapte la mine. Nu ieşeam cu ea şi prietenii ei şi nici nu i-am întâlnit părinţii, deşi locuiau pe-aproape.

Într-o zi studiam la bibliotecă. Semestrul era pe sfârşite. Ieşeam împreună de două, aproape trei luni.

Din senin, m-a întrebat:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Agnes nu numai că era foarte bună la chimie, dar se pricepea de minune să mă ia prin surprindere. M-am uitat în jur să văd dacă trăgea cineva cu urechea.

— Dar tu?

— Eu te-am întrebat prima.

— Atunci da.

— De câte ori?

— O dată.

Agnes a procesat răspunsul muşcându-şi creionul.

— Pe o scară de la 1 la 10, cât de îndrăgostit ai fost?

— Nu poţi evalua dragostea cantitativ, am zis. Ori eşti îndrăgostit, ori nu eşti.

— Dar dacă ar trebui să spui.

Am început să-mi răsfoiesc notiţele. Fără să mă uit la ea, i-am zis:

— 10.

— Oau! Cum o chema?

— Agnes, zău aşa... Avem examen vineri.

Agnes s-a bosumflat şi mi-a tras una pe sub masă.

— Dacă nu-mi spui, n-o să reuşesc să mă concentrez. Te rog? Fă-mi hatârul ăsta.

Am oftat.

— Belly. Adică, Isabel. Eşti mulţumită?

Clătinând din cap, mi-a zis:

— Nţ. Acum spune-mi cum v-aţi cunoscut.

— Agnes...

— Jur că mă opresc dacă-mi răspunzi – am urmărit-o cum socotea în minte – la încă trei întrebări. Trei şi gata.

N-am spus nici da, nici nu. Doar m-am uitat la ea, în expectativă.

— Deci, cum v-aţi cunoscut?

— Nu se poate spune că ne-am cunoscut la un moment dat. Pur şi simplu o ştiu dintotdeauna.

— Când ţi-ai dat seama că eşti îndrăgostit?

Nu aveam un răspuns la întrebarea asta. Nu existase un moment anume. A fost ca atunci când te trezeşti treptat. Treci de la somn la starea dintre visare şi trezie şi apoi devii lucid. E un proces lent, dar, odată ce te-ai trezit, ţi-e limpede ca bună ziua. Era limpede ca bună ziua că fusese vorba despre dragoste.

Dar n-aveam de gând să-i spun treaba asta lui Agnes.

— Nu ştiu, pur şi simplu s-a întâmplat.

S-a uitat la mine, aşteptând să mai spun ceva.

— Mai ai dreptul la o întrebare, i-am zis.

— Eşti îndrăgostit de mine?

După cum spuneam, fata asta se pricepea de minune să mă ia prin surprindere. N-am ştiut ce să-i spun. Pentru că răspunsul era nu.

— Ăă...

Expresia i s-a pleoştit şi apoi, încercând să pară veselă, mi-a zis:

— Deci nu, hm?

— Păi, tu eşti îndrăgostită de mine?

— Aş putea să fiu. Dacă mi-aş îngădui, cred c-aş putea să mă îndrăgostesc.

— Oh.

M-am simţit ca ultimul om.

— Îmi place sincer de tine, Agnes.

— Ştiu. Simt că e adevărat ce spui. Eşti un tip sincer, Conrad. Dar ţii oamenii la distanţă. E imposibil să se apropie cineva de tine.

A încercat să-şi prindă părul într-o coadă de cal, dar şuviţele din faţă se tot desfăceau, pentru că avea părul aşa scurt. Apoi şi-a lăsat părul să-i cadă despletit şi mi-a zis:

— Cred că s-ar putea s-o mai iubeşti pe cealaltă fată, măcar un pic. Am dreptate?

— Nu, i-am spus lui Belly.

— Nu te cred, mi-a zis, lăsându-şi capul într-o parte. Dacă n-ar fi o fată la mijloc, a continuat, tachinându-mă, de ce nu te-ai întoarce atâta timp? Trebuie să fie.

Chiar era o fată la mijloc.

Mă ţinusem departe doi ani. Trebuisem s-o fac. Ştiam că n-ar trebui nici măcar să vin la casa de vacanţă, pentru că, dacă eram aici, dacă eram în preajma ei, aveam să-mi doresc ceea ce nu puteam avea. Era periculos. Era singura persoană care mă putea face să-mi pierd controlul. În ziua în care a apărut cu Jere, l-am sunat pe prietenul meu

Danny să văd dacă aş putea rămâne o vreme la el şi-mi zisese că da. Dar nu mă îndurasem s-o fac. Nu puteam să plec.

Ştiam că trebuie să fiu atent. Trebuia să păstrez distanţa. Dacă afla cât de mult îmi păsa chiar şi-acum, totul era pierdut. N-aş mai fi fost în stare să plec încă o dată. De-abia reuşisem s-o fac prima oară.

Promisiunile pe care i le faci mamei tale când e pe patul de moarte sunt promisiuni absolute – garantate pe viaţă. Sunt imposibil de încălcat. I-am promis mamei c-o să am grijă de fratele meu. C-o să-l păzesc. Mi-am ţinut cuvântul. Am făcut-o cum am putut mai bine. Plecând.

Oi fi fost eu un neisprăvit, un ratat şi o dezamăgire, dar nu eram un mincinos.

Am minţit-o pe Belly, însă. O singură dată, în motelul ăla ordinar. Am minţit-o ca s-o protejez. Asta îmi tot spuneam. Chiar şi-aşa, dacă exista un moment din viaţa mea în care să pot lua altă decizie, un moment din toate momentele de rahat, pe acela l-aş fi ales. Când îmi aminteam de expresia ei – cum i se boţise chipul, cum îşi muşcase buzele şi-şi încreţise nasul ca să-şi ascundă durerea –, mă termina. Doamne, dacă aş fi putut, m-aş fi întors la acel moment şi i-aş fi spus tot ce ar fi trebuit să-i spun. I-aş fi spus c-o iubesc şi m-aş fi asigurat că pe chipul ei n-avea să mai apară vreodată expresia aia.

Capitolul 33

Conrad

În noaptea aia la motel, n-am reuşit să adorm. Îmi derulam în minte tot ce se întâmplase între noi. Nu puteam s-o ţin tot aşa, tot sucindu-mă, trăgând-o spre mine şi apoi împingând-o la o parte. Nu era corect.

Când Belly s-a trezit şi a intrat la duş, ne-am sculat şi eu, şi Jere. În timp ce-mi strângeam pătura, i-am zis:

— Nu-i nimic dacă-ţi place de ea.

Jere s-a zgâit la mine, cu gura căscată.

— Ce tot spui?

Simţind că mă sufoc, i-am zis:

— Nu mă supăr... dacă vrei să fii cu ea.

S-a uitat la mine de parcă aş fi luat-o razna. Chiar aveam senzaţia că am luat-o razna. Am auzit că se opreşte apa la duş şi, întorcându-i spatele, i-am zis:

— Numai să ai grijă de ea.

Şi apoi, când Belly a ieşit, îmbrăcată, cu părul ud, s-a uitat la mine cu ochii în care se citea speranţa, iar eu m-am uitat la ea ca şi cum n-o recunoşteam. Cu o privire complet absentă. Am văzut cum îi piere lumina din ochi. Am văzut cum se i stinge dragostea pentru mine. O ucisesem chiar eu.

Acum, când îmi aminteam de momentul acela de la motel, înţelegeam că eu eram cel care declanşasem povestea asta. Eu îi împinsesem unul spre celălalt. Era opera mea. Eu eram cel care trebuia să trăiască de-acum înainte cu consecinţele. Ei erau fericiţi.

Mă descurcasem binişor în a o evita, dar s-a întâmplat să fiu acasă în după-amiaza aceea de vineri când, din senin, Belly a avut nevoie de ajutorul meu. Stătea pe jos în camera de zi, cu biblioraftul ăla ridicol, înconjurată de hârtii. Părea panicată, stresată. Avea grimasa aceea de îngrijorare, expresia pe care o avea când încerca să rezolve o problemă la mate şi nu-i dădea de cap.

— Jere e încă în oraş, e prins în trafic, mi-a zis, suflându-şi părul care-i cădea peste faţă. I-am spus să plece mai devreme. Chiar aveam nevoie de ajutorul lui azi.

— Ce trebuia să facă?

— Urma să mergem la Michaels. Ştii, magazinul cu chestii decorative?

— Nu pot să spun c-am intrat vreodată într-un magazin Michaels, i-am spus sec.

Am şovăit, apoi am adăugat:

— Dar, dacă vrei, vin cu tine.

— Pe bune? Pentru că am de luat nişte chestii grele azi. Dar magazinul e tocmai în Plymouth.

— Sigur, nicio problemă, am zis, simţind o satisfacţie inexplicabilă la gândul c-o să am de cărat nişte chestii grele.

Am luat maşina ei, pentru că era mai mare. A condus ea. Mersesem doar de câteva ori cu ea la volan. Faţeta asta a ei nu-mi era cunoscută. Era sigură pe ea, încrezătoare. Conducea cu viteză, dar menţinând controlul. Îmi plăcea treaba asta. M-am trezit că tot trăgeam cu ochiul la ea şi a trebuit să-mi impun să mă potolesc.

— Nu conduci prost, i-am zis.

A rânjit.

— Jeremiah a fost un profesor bun.

Aşa e. El o învăţase să conducă.

— Deci, în ce privinţe te-ai mai schimbat?

— Hei, n-am condus niciodată prost.

Am pufnit, apoi m-am uitat pe geam.

— Cred că Steve n-ar fi de acord.

— N-o să mă lase niciodată să uit ce i-am făcut odorului lui.

A schimbat viteza, când am ajuns la semafor.

— Deci, care-s celelalte schimbări?

— Porţi tocuri acum. La ceremonia de inaugurare, aveai pantofi cu toc.

După o ezitare de-o fracţiune de secundă, a zis:

— Mda, uneori. Dar şi-acum mă împiedic în ei. Sunt o doamnă ca la carte, a adăugat pe un ton abătut.

Am dat să-i ating mâna, dar, în ultima clipă, m-am oprit şi am arătat cu degetul.

— Încă îţi mai rozi unghiile.

Şi-a îndoit degetele pe volan.

— Nu-ţi scapă nimic, mi-a zis, cu o undă de zâmbet.

— Bun, deci ce luăm de-aici? Suporturi pentru flori?

Belly a început să râdă.

— Mda. Suporturi pentru flori. Altfel zis, vaze.

A înhăţat un căruţ, iar eu i l-am tras din mână şi am început să-l împing înaintea noastră.

— Cred c-am optat pentru vaze stil „uragan”.

— Ce-i aia vază stil „uragan”? Şi de unde naiba ştie Jere ce-i aia?

— Când am zis „am optat”, nu mă referam la mine şi Jere, ci la mine şi Taylor.

Mi-a tras căruţul din mână şi a luat-o înainte. M-am ţinut după ea până la culoarul 12.

— Vezi?

Belly mi-a arătat o vază pântecoasă de sticlă.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Foarte frumos, am comentat pe un ton plictisit.

A lăsat vaza din mână şi a luat una mai subţire.

— Îmi pare rău că a picat pe tine măgăreaţa să mă ajuţi la chestia asta. Ştiu că e o treabă penibilă.

— Nu e... chiar aşa, am zis.

Am început să iau vaze de pe raft.

— De câte avem nevoie?

— Stai aşa! Să le luăm pe cele mari sau pe cele mijlocii? Mă gândesc că poate pe cele mijlocii, a zis, ridicând una şi uitându-se la eticheta cu preţul. Mda, categoric pe cele mijlocii. Văd că mai au doar câteva. Poţi să întrebi pe cineva care lucrează aici?

— Pe cele mari, am zis, pentru că deja pusesem patru dintre vazele mari în căruţ. Cele mari sunt mult mai drăguţe. Poţi să pui mai multe flori în ele sau mai mult nisip, sau ce-o fi.

Belly m-a privit circumspect.

— Zici asta doar din cauză că nu vrei să te duci să cauţi pe cineva.

— Bine, mda, dar, pe bune, cred că cele mari sunt mai drăguţe.

A ridicat din umeri şi a mai pus o vază mare în căruţ.

— Cred c-am putea să avem doar o vază mare pe fiecare masă în loc de două mijlocii.

— Şi acum ce mai luăm?

Am dat să împing din nou căruţul şi Belly mi l-a tras din mână.

— Lumânări.

M-am ţinut după ea pe încă un culoar, şi pe încă unul.

— Nu cred că ştii pe unde trebuie s-o luăm.

— Îţi arăt drumul mai pitoresc, mi-a zis, cârmind căruţul. Ia uită-te la toate ghirlandele şi florile alea artificiale. Chestii faine.

M-am oprit.

— Să luăm câteva? S-ar putea să arate fain în cerdac.

Am înhăţat un buchet de floarea-soarelui şi am adăugat câţiva trandafiri albi.

— Arată relativ drăguţ, nu?

— Glumeam, mi-a zis, sugându-şi obrajii.

Mi-am dat seama că încerca să-şi reţină un zâmbet.

— Dar, da, arată OK. Nu extraordinar, dar OK.

Am pus florile la loc.

— Bine, mă dau bătut. De-acum înainte, eu doar car chestiile grele.

— Apreciez efortul, totuşi.

Când ne-am întors acasă, maşina lui Jeremiah era parcată pe alee.

— Eu şi Jere putem să descărcăm totul mai încolo, am zis, oprind motorul.

— Vă ajut şi eu, s-a oferit, sărind din maşină. Mă duc să-l salut mai întâi.

Am luat câteva dintre plasele mai grele şi am urcat treptele, intrând după ea în casă. Jeremiah era tolănit pe canapea şi se uita la televizor. Când ne-a văzut, s-a ridicat în capul oaselor.

— Pe unde aţi fost? ne-a întrebat.

A zis-o pe un ton nonşalant, dar a mijit ochii la mine.

— La Michaels, i-a zis Belly. La ce oră ai ajuns?

— Acum ceva vreme. De ce nu m-ai aşteptat? Ţi-am zis că ajung la timp.

Jeremiah s-a ridicat şi a străbătut camera. A tras-o pe Belly, strângând-o în braţe.

— Ţi-am zis, la Michaels închid la 21. Mă îndoiesc c-ai fi ajuns la timp, i-a zis Belly şi părea iritată, dar l-a lăsat s-o sărute.

Eu le-am întors spatele.

— Mă duc să aduc lucrurile din maşină.

— Stai aşa, te ajut şi eu.

Jeremiah i-a dat drumul lui Belly şi mi-a tras o palmă pe spinare.

— Con, mulţam că mi-ai ţinut locul azi.

— N-ai pentru ce.

— E trecut de 20:00, a zis Belly. Mor de foame. Haideţi să mergem cu toţii să mâncăm la Jimmy’s.

Am clătinat din cap.

— Neah, mie nu mi-e foame. Duceţi-vă voi.

— Dar n-ai mâncat nimic de seară, mi-a zis Belly, încruntându-se. Hai şi tu cu noi.

— Nu, mersi.

A dat să protesteze din nou, dar Jere i-a zis:

— Bells, nu vrea să vină. Hai să mergem noi.

— Eşti sigur? m-a întrebat.

— Nu vreau nimic, am zis, pe un ton mai aspru decât aş fi vrut.

Presupun că mi-am atins scopul însă, pentru că au plecat.

Capitolul 34

La Jimmy’s, niciunul dintre noi n-a comandat raci. Eu mi-am luat scoici prăjite şi un ceai cu gheaţă, iar Jeremiah şi-a luat o chiflă cu homar şi o bere. Chelnerul i-a cerut un act de identitate şi a rânjit când s-a uitat, dar i-a adus totuşi o bere.

Am turnat câteva pliculeţe de zahăr în ceai, l-am gustat şi apoi am mai adăugat două.

— Sunt frânt, a zis Jeremiah, rezemându-se de spătarul colţarului şi închizând ochii.

— Ei bine, trezirea. Avem treabă.

A deschis ochii.

— Cum ar fi?

— Cum adică „cum ar fi”? O grămadă de chestii. Cei de la David’s Bridal mi-au pus tot soiul de întrebări. Gen, care-i gama noastră cromatică? Şi o să te îmbraci în smoking sau în costum?

Jeremiah a pufnit.

— Smoking? Pe plajă? Probabil că n-o să port nici măcar pantofi.

— Păi, da, ştiu, dar probabil c-ar fi cazul să te hotărăşti cu ce-o să te îmbraci.

— Nu ştiu. Spune-mi tu. O să port orice vreţi tu şi Taylor să port. Doar e ziua voastră specială, nu?

— Haha, am făcut. Foarte nostim.

Nu e ca şi cum îmi păsa, de fapt, de ce-o să poarte. Voiam doar să se hotărască şi să-mi spună, ca să pot tăia chestia asta de pe listă.

Bătând darabana cu degetele pe masă, mi-a zis:

— Mă gândeam la pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă albă. Ceva simplu şi drăguţ, după cum am zis.

— Bine.

Jeremiah a tras o duşcă din bere.

— Hei, putem să dansăm primul dans pe You Never Can Tell?

— Nu ştiu cântecul.

— Sigur că-l ştii. E din filmul meu preferat. Îţi dau un indiciu: am ascultat coloana sonoră în buclă în sala multimedia de la căminul nostru semestrul trecut.

Văzând că îl privesc în continuare intrigată, a început să cânte:

— It was a teenage wedding and the old folks wished them well.[10]

— Oh, da. Din Pulp Fiction.

---

[10] În traducere aproximativă: „Au făcut nunta în adolescenţă şi babacii le-au dorit toate cele bune”. Cântecul You Never Can Tell, compus de Chuck Berry, este melodia pe care se desfăşoară celebra scenă a dansului din Pulp Fiction. (N.t.).

— Deci putem?

— Vorbeşti serios?

— Zău aşa, Bells. Fii fată de comitet. Putem să punem dansul pe YouTube. Pun pariu c-o să avem like-uri la greu. O să fie haios!

M-am uitat urât la el.

— Haios? Vrei ca nunta noastră să fie haioasă?

— Zău aşa. Tu iei toate deciziile, iar eu nu-mi doresc decât chestia asta, a zis, îmbufnându-se, şi nu-mi dădeam seama dacă vorbeşte serios sau nu.

Oricum ar fi fost, m-a scos din fire. Pe deasupra, eram încă nervoasă că nu ajunsese la timp să mă ajute la Michaels.

Chelnerul a venit cu mâncarea şi Jeremiah s-a înfipt imediat în chifla cu homar.

— Ce alte decizii am luat eu? l-am întrebat.

— Ai decis că tortul o să fie de morcov, mi-a reamintit, cu maioneza prelingându-i-se pe bărbie. Mie-mi place tortul de ciocolată.

— Nu vreau să fiu eu cea care ia toate deciziile! Nici măcar nu ştiu ce fac.

— Atunci o să te ajut mai mult. Doar spune-mi ce să fac. Hei, mi-a venit o idee. Ce-ar fi dacă nunta ar fi în stil Tarantino?

— Mda, ce-ar fi? am zis posomorâtă, înfigându-mi furculiţa într-o scoică.

— Tu ai putea să fii Mireasa, ca în Kill Bill.

Şi-a ridicat privirea din farfurie.

— Glumesc, glumesc. Dar toată treaba o să rămână ceva relaxat, nu? Am zis că vrem ceva fără fasoane.

— Mda, dar tot trebuie să le dăm ceva de mâncare, gen.

— Nu-ţi face probleme legat de mâncare şi chestii de-astea. Tata o să angajeze pe cineva să se ocupe de partea asta.

Am simţit furnicături de iritare, mocnindu-mi pe sub piele ca o erupţie gata să izbucnească.

— Ţie ţi-e uşor să zici să nu-mi fac griji. Nu tu eşti cel care trebuie să organizeze nunta.

Jeremiah a lăsat sendvişul din mână şi s-a îndreptat de spate.

— Ţi-am spus c-o să te ajut. Şi, după cum ziceam, o să se ocupe tata de multe chestii.

— Nu vreau să se ocupe el. Vreau să o organizăm noi împreună. Şi, dacă faci glume despre filmele lui Quent Tarantino, nu se cheamă că mă ajuţi.

— Quentin, m-a corectat Jeremiah.

M-am uitat chiorâş la el.

— Nu glumeam în legătură cu primul dans, a continuat. Încă mai cred c-ar fi cool. Şi, Bells, am făcut şi eu chestii. M-am gândit cum să procedăm cu muzica. Amicul meu Pete o face pe DJ-ul în weekend. A zis c-o să vină cu boxele şi-o să-şi conecteze iPod-ul la boxe şi-o să se ocupe el de tot. Deja are coloana sonoară de la Pulp Fiction, apropo.

Jeremiah a ridicat din sprâncene poznaş. Ştiam că aşteaptă să mă vadă râzând sau măcar zâmbind. Şi eram gata să cedez, doar ca să termin cu cearta şi să-mi pot mânca scoicile fără nervi, când mi-a zis, pe un ton nevinovat:

— Oh, stai aşa, voiai să te consulţi cu Taylor mai întâi? Să vezi dacă e de acord?

I-am aruncat o privire furioasă. Era cazul să termine cu glumele şi să înceapă să-i arate mai multă recunoştinţă, pentru că Taylor era cea care mă ajuta, de fapt, spre deosebire de el.

— Nu e nevoie să mă consult cu ea în privinţa asta. E o idee stupidă şi n-o să facem aşa ceva.

Jeremiah a fluierat înfundat.

— Cum zici tu, Mirezilla.

— Nu sunt aşa ceva! Nici măcar nu vreau să fac nimic din toate chestiile astea. Fă-le tu.

S-a uitat lung la mine.

— Cum adică nu vrei să faci nimic din chestiile astea?

Deodată inima mea o luase la goană.

— Mă refer la organizare. Nu vreau să fac nimic din toate chestiile astea imbecile care ţin de organizare. Nu partea cu căsătoria propriu-zisă. Pe-aia încă mai vreau s-o fac.

— Bun. Şi eu.

S-a întins peste masă, mi-a şterpelit o scoică din farfurie şi a băgat-o în gură.

Am înfulecat ultima scoică până nu mi-o lua şi pe-aia. Apoi am înhăţat câţiva cartofi de pe farfuria lui, deşi aveam şi eu porţia mea de cartofi.

— Hei, mi-a zis încruntat. Ai cartofii tăi.

— Ai tăi sunt mai crocanţi, i-am zis, dar de fapt o făcusem mai mult de ciudă.

M-am întrebat: oare toată viaţa de-acum înainte Jeremiah avea să încerce să-mi înfulece ultima scoică sau ultima îmbucătură de friptură? Mie îmi plăcea să termin tot ce aveam în farfurie – nu eram genul de fată care mai lasă câteva îmbucături doar din politeţe.

Tocmai băgasem un cartof în gură, când Jeremiah m-a întrebat:

— Laurel a dat vreun semn?

Am înghiţit cu noduri. Deodată îmi trecuse foamea.

— Nu.

— Probabil c-a primit invitaţia de-acum.

— Mda.

— Păi, să sperăm c-o să sune weekendul ăsta, a zis Jere, băgând în gură ce mai rămăsese din sendviş. Adică, sunt sigur c-o să sune.

— Să sperăm, am zis.

Am luat o gură de ceai cu gheaţă şi am adăugat:

— Putem să dansăm primul dans pe You Never Can Tell dacă vrei aşa mult.

Jere a schiţat un gest triumfător.

— Vezi? De-asta mă însor cu tine!

Am zâmbit fără să vreau.

— Pentru că sunt generoasă?

— Pentru că eşti foarte generoasă şi mă înţelegi, mi-a zis, recuperându-şi o parte din cartofi.

Când ne-am întors acasă, maşina lui Conrad dispăruse.

Capitolul 35

Conrad

Aş fi preferat să-mi înfigă cineva cuie în ţeastă cu un pistol pneumatic, în mod repetat, decât să-i văd împreună cuibăriţi pe canapea în seara aia. După ce-au plecat să ia

cina, m-am urcat în maşină şi am pornit-o spre Boston. Pe drum, m-am gândit să nu mă mai întorc la Cousins. La naiba. Ar fi mai uşor aşa. Pe la jumătatea drumului, am decis că, da, aşa ar fi cel mai bine. La o oră distanţă de casă, mi-am zis, la naiba cu ei, eram la fel de îndreptăţit ca ei să fiu acolo. Încă mai trebuia să curăţ streşinile şi eram convins că observasem un cuib de viespi pe burlan. Erau tot soiul de chestii de care trebuia să mă ocup. Nu puteam să nu mă mai întorc.

În jur de miezul nopţii, stăteam la masa din bucătărie în boxeri, mâncând cereale, când a intrat tata, încă la costum. Nici măcar nu ştiam că e acasă.

N-a părut surprins să mă vadă.

— Con, pot să vorbesc o clipă cu tine? mi-a zis.

— Mda.

S-a aşezat de cealaltă parte a mesei, cu paharul de bourbon în faţă. În lumina chioară din bucătărie, tata părea un moşneag. Părul începuse să i se rărească în creştet şi slăbise, slăbise prea mult. Când o fi îmbătrânit aşa tare? În mintea mea, rămăsese la treizeci şi şapte de ani.

Tata şi-a dres glasul.

— Ce crezi c-ar trebui să fac legat de treaba asta cu Jeremiah? Vreau să zic, chiar e chitit s-o facă?

— Mda, cred că este.

— Laurel nu ştie ce să mai facă. A încercat toate metodele, dar copiii nu vor s-o asculte. Belly a fugit de-acasă şi acum

nici măcar nu-şi mai vorbesc. Ştii cum se încăpăţânează şi Laurel uneori.

Tot ce-mi spunea era o surpriză pentru mine. Nu ştiusem că nu-şi mai vorbesc.

Tata a luat o gură din pahar.

— Crezi că pot să fac ceva? Să-i opresc?

Pentru prima dată, chiar eram de acord cu tata. Lăsând la o parte sentimentele mele pentru Belly, mi se părea o prostie să te însori la nouăsprezece ani. Ce rost avea? Ce încercau să dovedească?

— Ai putea să-i tai fondurile lui Jere, am zis şi apoi m-am simţit josnic pentru că sugerasem aşa ceva. Dar, chiar dacă ai face-o, încă mai are banii lăsaţi de mama, am adăugat.

— Aproape toţi banii sunt într-un fond fiduciar.

— E hotărât. O s-o facă oricum.

Am şovăit, apoi am adăugat:

— Pe deasupra, dacă i-ai face o figură ca asta, nu te-ar ierta în veci.

Tata s-a ridicat şi şi-a mai turnat nişte bourbon. A luat o gură, apoi a zis:

— Nu vreau să-l pierd cum te-am pierdut pe tine.

N-am ştiut ce să-i răspund. Aşa c-am rămas tăcuţi amândoi şi, chiar când deschideam în sfârşit gura să-i spun „Nu m-ai pierdut”, s-a ridicat.

Oftând din rărunchi, a dat pe gât paharul.

— Noapte bună, fiule!

— Noapte bună, tată!

L-am urmărit cum urca poticnit treptele, din ce în ce mai greoi cu fiecare pas, ca Atlas ducând povara lumii pe umeri. Nu mai trebuise să facă faţă unei astfel de situaţii până acum. Nu trebuise niciodată să fie genul ăsta de tată. Mama fusese mereu prezentă să se ocupe de treburile dificile. Acum, că ea nu mai era, îl mai aveam doar pe el şi nu era de-ajuns.

Eu fusesem dintotdeauna fiul favorit. În ochii tatei, eu eram Iacob, iar Jeremiah era Esau. Nu era un lucru pe care să-l fi pus vreodată la îndoială, îmi închipuisem dintotdeauna că eram preferatul tatei, deoarece eram primul născut. Am acceptat chestia asta ca atare, ca şi Jere. Dar, pe măsură ce creşteam, mi-am dat seama că nu de asta era vorba. Era pentru că se recunoştea în mine. În ochii tatei, eram doar o reflecţie a lui. Îşi închipuia că suntem foarte asemănători. Jere îi semăna mamei, eu îi semănam tatei. Aşa că eu am fost cel asupra căruia a pus toată presiunea. Eu am fost cel asupra căruia şi-a canalizat toată energia, toate speranţele. Fotbal, şcoală, orice. Mă străduiam din greu să fiu la înălţimea aşteptărilor, să fiu întocmai ca el.

Mi-am dat seama pentru prima dată că tata nu e perfect, când a uitat de ziua mamei. Jucase toată ziua golf cu prietenii lui şi a ajuns târziu acasă. Eu şi Jere îi făcuserăm un tort şi-i luaserăm flori şi o felicitare. Le puseserăm pe toate pe masa din sufragerie. Tata băuse câteva beri: am simţit mirosul de băutură, când m-a îmbrăţişat.

— Oh, la naiba, am uitat, a zis. Băieţi, pot să mă semnez şi eu pe felicitare?

Eram în clasa a noua atunci. E cam târziu, ştiu, să-ţi dai seama că tatăl tău nu e un erou. Asta a fost doar prima dată când îmi amintesc că a făcut ceva ce m-a dezamăgit. După aceea am descoperit din ce în ce mai multe motive de dezamăgire.

Toată dragostea şi toată mândria pe care le simţisem s-au prefăcut în ură. Şi apoi am început să mă urăsc pe mine însumi, care eram creaţia lui. Pentru că vedeam şi eu treaba asta: cât de mult semănam. Şi mă speria. Nu voiam să fiu genul de bărbat care-şi înşală soţia. Nu voiam să fiu genul de bărbat care pune munca mai presus de familie, care se zgârceşte cu bacşişul la restaurant, care nu se oboseşte niciodată să înveţe numele menajerei.

Din momentul ăla mi-am propus să spulber imaginea pe care şi-o făcuse despre mine. Am renunţat la reprizele de alergat cu el dimineaţa – înainte să plece la lucru –, am renunţat la expediţiile de pescuit, la golf, care oricum nu-mi plăcuse niciodată. Şi am renunţat la fotbal, care-mi plăcea la nebunie. Venise la toate meciurile mele, le filma ca să ne uităm împreună apoi şi să-mi arate momentele în care o dădusem în bară. De fiecare dată când apărea un articol despre mine în ziar, îl înrăma şi-l punea pe perete în biroul lui.

Am renunţat la toate treburile astea ca să-i fac în ciudă. I-am răpit orice chestie de care se mândrise cu mine.

Mi-a luat mult timp până mi-am dat seama. Că eu eram cel care îl pusese pe tata pe un piedestal. Eu făcusem asta, nu el. Şi apoi l-am dispreţuit pentru că nu era perfect. Pentru că era doar om.

Luni dimineaţă m-am întors la Cousins.

Capitolul 36

Luni după-amiază, eu şi Conrad mâncam afară, pe terasă. Făcuse pui la grătar şi porumb copt pentru masa de prânz. Nu glumise când zisese că nu mânca altceva decât pui la grătar.

— Jere ţi-a spus ce ţinute vrea să purtaţi tu şi Steven la nuntă? l-am întrebat.

Conrad a clătinat din cap, cu un aer nedumerit.

— Credeam că băieţii se îmbracă doar în costum la nunţi.

— Păi, da, dar voi sunteţi cavalerii de onoare, aşa că o să vă îmbrăcaţi cu toţii la fel. În pantaloni scurţi kaki şi cămăşi albe de in.

— E prima dată când aud de cămăşi de in. Sau de faptul că o să-i fiu cavaler de onoare.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Jeremiah trebuie să fie mai pe față. Sigur că tu ești cavalerul de onoare. Mă rog, tu și Steven.

— Cum pot să fie doi cavaleri de onoare? Dacă te iei după nume, ar trebui să fie doar unul[11].

Mușcând din știuletele de porumb, a adăugat:

— N-are decât să fie Steven, mie mi-e indiferent.

— Nu! Ești fratele lui Jeremiah. Trebuie să-i fii cavaler de onoare.

Mi-a sunat telefonul în timp ce-i explicam ce presupunea rolul. N-am recunoscut numărul, dar, de când mă apucasem serios de organizarea nunții, începusem să primesc o mulțime de astfel de apeluri.

— Stau de vorbă cu Isabel?

N-am recunoscut vocea. Părea să fie o doamnă mai coaptă, cam de vârsta mamei. Oricine o fi fost avea un accent pronunțat de Boston.

— Ăă, ea e. Adică, eu sunt.

— Mă numesc Denise Coletti, sun de la firma lui Adam Fisher.

— Oh... bună ziua! Îmi pare bine de cunoștință.

— Da, bună ziua! Trebuie doar să verific câteva aspecte legate de nuntă. Am selectat o firmă de catering numită Elegantly Yours – organizează evenimente în zonă. Au

[11] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, cavalerul de onoare este numit „best man” (bărbatul cel mai bun). (N.t.).

acceptat să preia evenimentul foarte din scurt la rugămintea noastră – se fac rezervări cu luni înainte la firma aceasta. Este în regulă pentru voi?

— Sigur, am zis, cu o voce moale.

Conrad m-a privit intrigat şi eu am schiţat din vârful buzelor Denise Coletti. A făcut ochii mari şi mi-a făcut semn să-i dau telefonul. I-am împins mâna la o parte.

Apoi Denise Coletti m-a întrebat:

— Acum, câţi invitaţi estimaţi că veţi avea?

— Douăzeci, dacă va putea veni toată lumea.

— Adam a estimat mai curând în jur de patruzeci. O să verific cu el.

O auzeam tastând.

— Deci, probabil vreo patru-cinci aperitive de persoană. Vreţi ca meniul să includă şi o opţiune vegetariană?

— Nu cred că avem vreun prieten vegetarian.

— Bun. Vreţi să faceţi o degustare? Probabil c-ar fi bine, cred.

— Ăă, bine.

— Minunat. O să vă fac o rezervare pentru săptămâna viitoare, atunci. Acum, în ceea ce priveşte repartizarea la mese. Vreţi două sau trei mese lungi sau cinci mese rotunde?

— Ăă...

Nici măcar nu mă gândisem la mese. Şi de unde până unde patruzeci de persoane? Mi-aş fi dorit s-o am pe Taylor alături să-mi spună ce să fac.

— Pot să revin cu un răspuns?

Denise a oftat înfundat şi mi-am dat seama că spusesem ceva greşit.

— Sigur, dar revino cât mai repede, ca să le pot da undă verde. Asta-i tot deocamdată. Ne mai auzim spre sfârşitul săptămânii. Oh, şi felicitări!

— Mulţumesc foarte mult, Denise!

De lângă mine, Conrad i-a strigat:

— Bună, Denise!

— L-am auzit pe Connie cumva? Salută-l din partea mea.

— Denise te salută, i-am transmis.

Apoi Denise m-a felicitat din nou şi am închis.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Conrad.

Îi rămăsese un bob de porumb pe obraz.

— De ce te-a sunat Denise?

Am lăsat telefonul din mână şi i-am zis:

— Ăă, s-ar părea că secretara tatălui tău ne organizează nunta mai nou. Şi o să avem patruzeci de invitaţi în loc de douăzeci.

— Asta-i o veste bună, mi-a zis Conrad pe un ton neutru.

— Cum anume e o veste bună?

— Înseamnă că tata acceptă faptul c-o să vă căsătoriţi. Şi va plăti pentru nuntă.

Conrad a început să taie pieptul de pui.

— Hm. Oau!

M-am ridicat.

— Ar fi cazul să-l sun pe Jere. Stai aşa, e prânzul abia. E încă la lucru.

M-am aşezat la loc.

Probabil c-ar fi trebuit să mă simt uşurată că prelua altcineva toată responsabilitatea, dar, în schimb, m-am simţit copleşită. Nunta asta devenea o chestie mult mai complicată decât îmi închipuisem. Şi acum închiriam mese? Pur şi simplu era prea mult, prea dintr-odată.

Conrad, aşezat în faţa mea, întindea unt pe încă un ştiulete de porumb. Mi-am lăsat privirea în farfurie. Nu-mi mai era foame. M-a luat cu greaţă.

— Mănâncă, m-a îndemnat Conrad.

Am luat o înghiţitură de pui.

N-aveam să apuc să vorbesc cu Jeremiah decât pe seară. Dar persoana cu care-mi doream cu adevărat să vorbesc era mama. Ea ar fi ştiut cum să aranjăm mesele şi unde să aşezăm pe toată lumea. Nu Denise era persoana care aş fi vrut să-mi sară în ajutor şi să-mi spună ce să fac, nici domnul Fisher, nici măcar Susannah. N-o voiam decât pe mama.

Capitolul 37

Conrad

N-am realizat cu adevărat cât de greu îi era lui Belly până când n-am auzit-o vorbind la telefon cu Taylor în cursul săptămânii. Lăsase uşa deschisă şi eu mă spălam pe dinţi în baia din hol.

— Taylor, îi sunt foarte recunoscătoare mamei tale pentru ce încearcă să facă, dar nu e nevoie, pe cuvânt... Ştiu, dar mi s-ar părea pur şi simplu prea bizar să-i văd pe toţi adulţii din cartier la petrecerea pentru mireasă şi mama să lipsească...

Am auzind-o oftând şi a spus:

— Mda, ştiu. Bine. Mulţumeşte-i mamei tale.

Şi apoi a închis uşa şi sunt relativ convins c-am auzit-o plângând.

M-am dus în camera mea, m-am întins în pat şi am rămas cu privirea în tavan.

Belly nu-şi trădase tristeţea faţă de mine. Era o persoană optimistă, veselă din fire, ca şi Jere. Dacă exista o parte bună într-o situaţie, Belly invariabil o găsea. M-a şocat s-o aud plângând. Ştiam că n-ar trebui să mă bag. Aşa era mai înţelept. N-avea nevoie de mine s-o ocrotesc. Era om în toată firea. Pe deasupra, cu ce-o puteam ajuta eu?

Categoric n-aveam să mă bag.

A doua zi, m-am trezit devreme ca să mă întâlnesc cu Laurel. Încă nu se luminase, când am plecat. Am sunat-o de pe drum şi am întrebat-o dacă putem lua micul-dejun împreună. Laurel a fost surprinsă, dar nu mi-a pus nicio întrebare, a propus să ne întâlnim la un restaurant pe lângă autostradă.

Cred că Laurel a fost dintotdeauna o persoană aparte pentru mine. De când eram mic, îmi plăcea pur şi simplu să fiu în preajma ei. Îmi plăcea că puteai fi tăcut pe lângă ea, şi cu ea. Nu le vorbea de sus copiilor. Ne trata de la egal la egal. După ce-a murit mama şi m-am transferat la Stanford, am început s-o sun pe Laurel din când în când. Îmi plăcea şi-acum să vorbesc cu ea şi îmi plăcea că-mi amintea de mama fără să fie prea dureros. Era ca un fir care mă lega de casă.

Ea a ajuns prima la restaurant: se aşezase într-un separeu, aşteptându-mă.

— Connie, mi-a zis, ridicându-se şi desfăcându-şi braţele.

Părea să fi slăbit.

— Hei, Laur! i-am spus, îmbrăţişând-o la rândul meu.

Mi s-a părut că era numai piele şi os, dar mirosea la fel. Laurel răspândise mereu un miros proaspăt, parcă de scorţişoară.

M-am aşezat de cealaltă parte a mesei. După ce-am comandat, şuncă şi clătite pentru amândoi, m-a întrebat:

— Deci, cum îţi merge?

— Bine, am răspuns, dând nişte suc pe gât.

Cum puteam măcar să deschid discuţia? Nu era stilul meu. Mie nu-mi veneau de la sine chestiile astea, cum îi veneau lui Jere. Mă băgam într-o treabă care nu mă privea. Dar trebuia s-o fac. De dragul ei.

Mi-am dres glasul şi i-am zis:

— Te-am sunat, pentru că voiam să vorbim despre nuntă.

Expresia i-a devenit încordată, dar nu m-a întrerupt.

— Laur, cred c-ar trebui să mergi. Cred c-ar trebui să iei parte la nuntă. Doar eşti mama ei.

Laurel a amestecat în cafea şi apoi s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

— Crezi c-ar trebui să se căsătorească?

— N-am spus asta.

— Atunci ce crezi?

— Cred că se iubesc şi se vor căsători indiferent de ce crede oricine altcineva. Şi... cred că Belly are mare nevoie de mama ei acum.

— Isabel pare să se descurce de minune fără mine, mi-a răspuns sec. Nici măcar nu m-a sunat să-mi spună pe unde este. A trebuit să aflu de la Adam, care, apropo, cică va plăti pentru nuntă acum. Tipic pentru Adam. Iar acum Steven e cavalerul de onoare şi tatăl lui Belly va ceda, cum face de fiecare dată. S-ar părea că eu sunt singura care se mai ţine pe poziţie.

— Belly nu se descurcă de minune. Nu mănâncă mai nimic. Şi... am auzit-o plângând azi-noapte. Zicea că mama lui Taylor o să-i organizeze o petrecere înaintea nunţii, dar c-o să i se pară aiurea dacă nu eşti şi tu.

Expresia lui Laurel s-a îmblânzit, doar un pic.

— Lucinda îi organizează o petrecere?

Apoi, amestecând din nou în cafea, mi-a zis:

— Jere nu s-a gândit bine. Nu ia treaba asta în serios, nu îndeajuns.

— Ai dreptate, nu e un tip serios din fire. Dar, crede-mă, e serios în privinţa ei.

Am inspirat adânc şi am adăugat:

— Laurel, dacă n-o să te duci, o să-ţi pară rău.

S-a uitat ţintă la mine.

— Vorbim deschis unul cu celălalt aici?

— Nu vorbim întotdeauna deschis?

Laurel a încuviinţat, luând o gură de cafea.

— Da, aşa e. Deci spune-mi. Care e interesul tău în treaba asta?

Ştiam c-o să vină momentul ăsta. Era vorba despre Laurel, la urma urmei. Ea n-o lua pe după cireş.

— Vreau s-o ştiu fericită.

— Ah. Doar pe ea?

— Şi pe Jeremiah.

— Şi asta-i tot?

S-a uitat ţintă la mine.

Eu doar i-am înfruntat privirea, fără să zic nimic.

Am încercat să plătesc eu micul-dejun, deoarece eu eram cel care o invitase, dar Laurel nu m-a lăsat.

— N-ai să vezi, mi-a zis.

Pe drumul de întoarcere, mi-am derulat în minte conversaţia. Privirea ei cu subînţeles când m-a întrebat care era interesul meu. Ce făceam? Alegeam vaze cu Belly, încercam să-i îmbunez pe părinţi. Deodată mă transformasem în omul care le planifica nunta şi nici

măcar nu eram de acord cu ei. Trebuia să mă desprind din situaţia asta. Mă spălam pe mâini de toată treaba.

Capitolul 38

— Pe unde ai umblat? l-am întrebat pe Conrad când a apărut în prag.

Fusese plecat toată dimineaţa.

Nu mi-a răspuns imediat. De fapt, îşi cam ferea privirea. Şi apoi mi-a zis, laconic:

— Am avut nişte drumuri.

M-am uitat câş la el, dar nu mi-a mai dat niciun alt detaliu. Aşa că l-am întrebat doar:

— Vrei să vii cu mine la florăria din Dyerstown, să-mi ţii de urât? Trebuie să aleg florile pentru nuntă.

— Nu vine Jere azi? Nu poţi să te duci cu el?

Părea iritat.

Am fost surprinsă şi m-am simţit un pic jignită. Crezusem că ne-am înţeles de minune în ultimele câteva săptămâni.

— Ajunge abia diseară. Oricum, am adăugat, pe un ton poznaş, tu eşti expertul în aranjamente florale, nu Jere, ai uitat?

Conrad stătea rezemat de chiuvetă, cu spatele la mine. A dat drumul la apă şi şi-a umplut paharul.

— Nu vreau să-l supăr.

Mi s-a părut că aud o undă de durere în glasul lui. Durere şi încă ceva. Teamă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva în dimineaţa asta?

M-am îngrijorat deodată. Văzând că nu-mi răspunde, m-am apropiat de el din spate şi am vrut să-i pun mâna pe umăr, dar Conrad s-a întors şi mi-am lăsat mâna pe lângă corp.

— Nu s-a întâmplat nimic, mi-a zis. Hai să mergem. Conduc eu.

A fost destul de tăcut la florărie. Eu şi Taylor optaserăm pentru cale, dar, răsfoind catalogul cu aranjamente florale, am sfârşit prin a alege bujori. Când i-am arătat florile lui Conrad, mi-a zis:

— Erau florile preferate ale mamei.

— Îmi amintesc.

Am comandat cinci aranjamente, unul pentru fiecare masă, întocmai cum îmi zisese Denise Coletti să fac.

— Cum rămâne cu buchetele? m-a întrebat vânzătoarea de la florărie.

— Se poate să fie tot bujori?

— Sigur, se poate. O să vă pregătesc ceva frumos. Dumneavoastră şi cavalerii de onoare veţi purta bucheţele la butonieră? l-a întrebat pe Conrad.

El s-a înroşit tot.

— Nu sunt mirele, a zis.

— Este fratele mirelui, am intervenit, întinzându-i femeii cardul de credit al domnului Fisher.

Am plecat la scurt timp după aceea.

*

La întoarcere, am trecut pe lângă o tarabă cu fructe aflată pe marginea drumului. Aş fi vrut să opresc, dar nu i-am zis. Conrad probabil că şi-a dat seama, pentru că m-a întrebat:

— Vrei să ne întoarcem?

— Neah, nu-i nimic, am trecut deja.

A întors pe strada cu sens unic.

Taraba consta din câteva lăzi de lemn cu piersici şi o pancartă cu rugămintea să lăsăm banii în cutie. Am lăsat un dolar pentru că n-aveam mărunt.

— Nu vrei şi tu una? l-am întrebat, ştergând piersica de tricou.

— Neah, sunt alergic la piersici.

— De când? l-am întrebat. Sigur te-am văzut mâncând piersici până acum. Sau măcar plăcintă cu piersici.

A ridicat din umeri.

— De când mă ştiu. Am mai mâncat, dar simt o mâncărime în gură de la ele.

Înainte să muşc din piersică, am închis ochii şi i-am inspirat parfumul.

— Nu ştii ce pierzi.

În viaţa mea nu mai mâncasem o piersică aşa de bună. Perfect coaptă. De cum o atingeai, simţeai că ţi se afundă un pic degetele în fruct. Am hălpăit-o, simţind cum mi se prelingea zeama pe bărbie, cum mă mânjeam pe mâini. Era dulce-acrişoară. O experienţă care-ţi solicita aproape toate simţurile, miros, gust şi văz.

— E o piersică desăvârşită, am declarat. Aproape că nu-mi vine să mai mănânc încă una, pentru că n-are cum să fie la fel de bună.

— Hai să vedem dacă e aşa, mi-a zis Conrad, ducându-se să-mi mai ia o piersică.

Pe aceea am mâncat-o din patru îmbucături.

— A fost bună? m-a întrebat.

— Mda. A fost.

Conrad a întins mâna şi mi-a şters bărbia cu cămaşa lui. Era, poate, cel mai intim gest pe care-l schiţase cineva faţă de mine.

Am simţit că mă ia cu ameţeală, că mă clatin pe picioare.

Toată greutatea gestului venea din felul cum mă privise, preţ de câteva secunde. Apoi şi-a plecat ochii, de parcă l-ar fi orbit lumina soarelui care-mi bătea din spate.

M-am tras de lângă el şi am zis:

— Mă duc să mai cumpăr câteva, pentru Jere.

Tremuram în timp ce puneam piersicile într-o pungă de plastic. Fusese de-ajuns să mă privească, să mă atingă, şi tremuram. Era o nebunie. Urma să mă căsătoresc cu fratele lui.

Odată ce-am urcat din nou în maşină, n-am mai zis nimic. Nici să fi vrut n-aş fi fost în stare. Nu-mi găseam cuvintele. În liniştea care domnea în maşină, tulburată doar de aerul condiţionat, tăcerea dintre noi părea asurzitoare. Aşa c-am deschis geamul şi am început să urmăresc din priviri fiecare obiect de pe partea mea.

Când am ajuns acasă, maşina lui Jeremiah era parcată pe alee. Conrad s-a făcut nevăzut de cum am intrat în casă. L-am găsit pe Jere moţăind pe canapea, cu ochelarii de soare rămaşi pe creştet. L-am trezit cu un sărut.

A deschis ochii.

— Hei!

— Hei! Vrei o piersică? l-am întrebat, legănând punga de plastic de parcă ar fi fost un pendul.

Deodată mă cuprinsese neastâmpărul.

Jere m-a îmbrăţişat şi mi-a zis:

— Eşti dulce ca o piersică.

— Ştiai că fratele tău e alergic la piersici?

— Sigur. Mai ţii minte când a mâncat îngheţată de piersică şi i s-au umflat buzele?

M-am desprins din braţele lui şi m-am dus să spăl piersicile. Mi-am spus că n-aveam niciun motiv să mă simt vinovată, nu se întâmplase nimic. „N-ai făcut nimic rău”, mi-am zis.

Clăteam piersicile în strecurătoarea roşie de plastic, scuturând apa de prisos aşa cum o văzusem pe Susannah că făcea, de nenumărate ori. În timp ce curgea apa peste piersici, Jeremiah a venit din spatele meu şi a înhăţat una, spunând:

— Cred că le-ai spălat destul.

S-a cocoţat pe bufetul din bucătărie şi a muşcat din piersică.

— E bună, nu-i aşa? l-am întrebat.

Am dus una la nas şi am inspirat adânc mirosul, încercând să-mi alung toate gândurile nebuneşti din minte.

Jeremiah a încuviinţat. Deja o terminase şi tocmai arunca sâmburele în chiuvetă.

— Foarte bună. Ai luat şi căpşune? Aş mânca o caserolă întreagă de căpşune acum.

— Nu, doar piersicile.

Le-am pus în fructiera de argint, aranjându-le cum m-am priceput mai bine. Încă îmi tremurau mâinile.

Capitolul 39

Apartamentul avea mochetă albastră pe jos, de la un capăt la altul, şi, chiar şi în şlapi, simţeam că e îmbibată de umezeală. Bucătăria era cât toaleta din avion, practic, iar dormitorul nu avea ferestre.

Toată ziua vizionaserăm apartamente aflate în apropierea campusului. Deocamdată vizitaserăm trei. Ăsta era de departe cel mai naşpa.

— Îmi place mocheta, a comentat Jeremiah pe un ton admirativ. E plăcut să-ţi laşi picioarele pe mochetă dimineaţa, când te trezeşti.

Am tras cu ochiul spre uşa deschisă, în pragul căreia ne aştepta proprietarul. Părea cam de vârsta tatei. Avea părul lung şi alb, prins într-o coadă de cal, mustaţă şi o sirenă la bustul gol tatuată pe antebraţ. M-a surprins uitându-mă la tatuaj şi mi-a rânjit. Am schiţat un zâmbet firav la rândul meu.

Apoi m-am întors în dormitor şi i-am făcut semn lui Jeremiah să mă urmeze.

— Miroase a fum de ţigară, i-am şoptit. E îmbibat mirosul în mochetă, gen.

— Se duce cu Febreze,[12] iubi.

— N-ai decât să-i dai tu cu Febreze. De unul singur. Eu n-am de gând să mă mut aici.

— Care-i problema? La cât de aproape e de campus, e ca şi cum ar fi acolo. Şi avem şi curte – putem să facem grătar. Imaginează-ţi câte petreceri am putea să dăm. Zău aşa, Belly.

— Niciun „zău”. Hai să ne întoarcem la primul apartament la care ne-am uitat. Acolo aveau aer condiţionat.

De deasupra, se simţeau mai curând decât să se audă vibraţii de la boxele cuiva.

Jeremiah şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Acolo stăteau doar persoane în vârstă şi familii. Locul ăsta e pentru oameni de vârsta noastră. Studenţi ca noi.

Am aruncat din nou o privire spre proprietar. Se uita la telefon, prefăcându-se că nu trage cu urechea la conversaţia noastră.

— Locul ăsta e, practic, un cămin de băieţi, i-am zis, coborând glasul. Dacă aş fi vrut să stau într-un cămin de băieţi, m-aş fi instalat cu tine la căminul vostru.

Şi-a dat ochii peste cap.

— S-ar părea că n-o să închiriem apartamentul, a zis cu voce tare.

---

[12] Odorizant pentru textile (N.t.).

Uitându-se la proprietar, a dat din umeri, ca şi cum i-ar fi spus „csf, ncsf”. De parcă ar fi fost în cârdăşie, ca băieţii.

— Mulţumesc că ne-aţi arătat apartamentul, i-am spus omului.

— N-ai pen’ ce, mi-a zis, aprinzându-şi o ţigară.

În timp ce ieşeam, m-am uitat chiorâş la Jeremiah. El a schiţat din vârful buzelor Ce-i?, cu un aer nedumerit. M-am mulţumit să clatin din cap.

— Se face târziu, s-a plâns Jeremiah în maşină. Hai să alegem odată un loc. Vreau doar să scăpăm de chestia asta.

— Bine, am zis, dând drumul la aerul condiţionat. Atunci eu îl aleg pe primul.

— Bine.

— Bine, i-am răspuns.

Ne-am întors la primul complex rezidenţial ca să completăm actele. Ne-am dus direct la administraţie. Pe administratoare o chema Carolyn. Era o roşcată înaltă, îmbrăcată într-o rochie petrecută, cu imprimeu. Parfumul ei semăna cu cel pe care-l folosea Susannah. Mi-am zis că ăsta era, cu siguranţă, un semn bun.

— Deci nu închiriază părinţii apartamentul în numele vostru? ne-a întrebat. Pentru majoritatea studenţilor semnează părinţii contractul de închiriere.

Am dat să răspund, dar Jeremiah mi-a luat-o înainte.

— Nu, facem treaba asta pe cont propriu. Suntem logodiţi.

I-am citit surprinderea pe chip şi am văzut-o aruncând o privire fulgerătoare spre burta mea.

— Oh! a exclamat. Păi, felicitări!

— Mulţumim, i-a răspuns Jeremiah.

Eu n-am spus nimic. În sinea mea mă gândeam că mă saturasem ca toată lumea să tragă concluzia că sunt gravidă doar pentru că urma să ne căsătorim.

— Va trebui să vă verificăm istoricul de credit şi apoi vă pot procesa dosarul, ne-a zis Carolyn. Dacă totul este în regulă, apartamentul e al vostru.

— Dacă cineva a plătit cu întârziere câteva facturi de pe cardul de credit, treaba asta o să-i, hm, afecteze istoricul de credit? a întrebat Jeremiah, aplecându-se spre ea.

Am făcut ochii mari.

— Ce tot spui? l-am întrebat. Doar îţi plăteşte tatăl tău facturile de pe cardul de credit.

— Mda, ştiu, dar mi-am făcut şi eu unul în anul întâi. Ca să am un istoric de credit, a adăugat, zâmbindu-i cuceritor lui Carolyn.

— Sunt sigură că n-o să fie o problemă, i-a zis ea, dar zâmbetul îi pierise. Isabel, tu cum stai cu creditul?

— Ăă, bine, cred. Tata m-a pus la clauză la cardul lui de credit, dar nu-l folosesc niciodată.

— Hmmm. Bine, carduri de cumpărături la anumite magazine atunci?

Am clătinat din cap.

— Putem să acoperim cu siguranţă chiria pe prima şi pe ultima lună, a intervenit Jeremiah. Şi garanţia. Aşa că totul e în regulă.

— Minunat, a zis Carolyn, ridicându-se de pe scaun. O să procesez astăzi cererea şi vă dau de veste în câteva zile.

— Ţinem pumnii, am zis, încercând să par optimistă.

Eu şi Jeremiah am ieşit din clădire şi am luat-o spre parcare. Când am ajuns la maşină, am zis:

— Sper sincer să putem închiria apartamentul ăla.

— Dacă nu reuşim, sunt convins că putem închiria altul dintre celelalte. Mă îndoiesc că Gary ne-ar verifica istoricul de credit, de fapt.

— Cine-i Gary?

Jeremiah a dat roată maşinii, venind pe partea şoferului şi descuind portiera.

— Tipul de la ultimul apartament pe care l-am vizionat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt sigură că Gary ne-ar verifica totuşi istoricul.

— Mă îndoiesc. Gary era de gaşcă.

— Gary probabil că are un laborator la subsol în care fabrică metamfetamină, am comentat şi, de data asta, şi-a dat Jeremiah ochii peste cap.

Am continuat.

— Dacă ne-am muta în apartamentul ăla, probabil că ne-am trezi în miez de noapte într-o cadă cu gheaţă, fără vreun rinichi.

— Belly, le închiriază apartamente multor studenţi. Un tip din echipa noastră de fotbal a locuit acolo anul trecut şi n-a păţit nimic. Încă are ambii rinichi şi toate cele.

Ne-am înfruntat din priviri pe deasupra maşinii, aflaţi pe poziţii opuse.

— De ce mai discutăm treaba asta? m-a întrebat Jeremiah. A ieşit cum ai vrut tu, ai uitat?

N-a încheiat propoziţia cum ştiam c-ar fi vrut s-o încheie: A ieşit cum ai vrut tu, ca de fiecare dată.

— Încă nu ştim dacă a ieşit cum am vrut eu sau nu.

Nici eu n-am încheiat propoziţia cum mi-aş fi dorit: Încă nu ştim dacă a ieşit cum am vrut eu sau nu, din cauza creditului tău dubios.

Am smucit portiera din stânga şi am urcat în maşină.

Am primit vestea spre sfârşitul săptămânii. Nu obţinuserăm apartamentul. Nu ştiu dacă ni s-a tras de la creditul dubios al lui Jere sau de la faptul că eu n-aveam

credit deloc, dar ce mai conta, de fapt? Ideea era că nu-l obţinuserăm.

Capitolul 40

Era ziua petrecerii lui Taylor. În mintea mea era petrecerea ei, pentru că ea şi mama ei erau cele care o organizaseră. Invitaţiile pe care le trimiseseră erau mai frumoase decât invitaţiile propriu-zise la nuntă.

Erau deja câteva maşini parcate în faţa casei. Am recunoscut Audiul argintiu al lui Marcy Yoo şi Honda albastră a mătuşii lui Taylor, tanti Mindy. Erau aninate baloane albe de cutia poştală a lui Taylor. Imaginea mi-a amintit de toate petrecerile de aniversare ale lui Taylor. De fiecare dată avea baloane roz-bombon. De fiecare dată.

Eu purtam o rochie de vară albă şi sandale. Mă dădusem cu rimel, fard de obraz şi luciu de buze. Când plecasem de-acasă, din Cousins, Conrad îmi zisese că-mi stă bine. Era prima dată când vorbeam din ziua când ne opriserăm să luăm piersici. Mi-a zis „Îţi stă bine” şi eu i-am mulţumit. Perfect normal.

Am sunat la uşă, ceva ce nu făceam niciodată la Taylor acasă. Dar, dat fiind că era o petrecere, m-am gândit c-ar fi cazul.

Mi-a deschis Taylor. Purta o rochie roz cu peştişori verde-deschis care înotau pe la poale şi îşi prinsese părul în

semicoc. La cum arăta, ea ar fi trebuit să fie mireasa, nu eu.

— Îţi stă bine, mi-a zis, îmbrăţişându-mă.

— Şi ţie, i-am zis şi eu, intrând în casă.

— A ajuns aproape toată lumea, m-a anunţat, conducându-mă în camera de zi.

— Mă duc la baie mai întâi.

— Grăbeşte-te, tu eşti invitata de onoare.

M-am dus repede la baie şi, după ce m-am spălat pe mâini, am încercat să-mi pieptăn părul cu degetele. Mi-am mai dat cu un pic de luciu pe buze. Nu ştiu de ce, aveam emoţii.

Taylor atârnase clopote de nuntă din hârtie creponată din tavan, iar din combină se revărsa Going to the Chapel.

Le-am văzut pe prietenele noastre, Marcy, Blair şi Katie, pe tanti Mindy, pe vecina noastră de alături, doamna Evans, pe mama lui Taylor, Lucinda. Şi, lângă ea, pe canapeluţă, într-un costum bleu, se afla mama.

Mi-au dat lacrimile când am văzut-o.

N-am luat-o la fugă una spre cealaltă să ne îmbrăţişăm, n-am plâns în hohote. Am dat roată încăperii, îmbrăţişând toate femeile şi fetele, şi, când am ajuns în sfârşit la mama, ne-am strâns tare în braţe şi am rămas îndelung aşa. N-a trebuit să spunem nimic, pentru că ştiam amândouă.

În dreptul mesei cu bufetul, Taylor mi-a strâns mâna.

— Eşti fericită? m-a întrebat şoptit.

— Foarte fericită, i-am şoptit la rândul meu, luând o farfurie.

Simţeam o uşurare nemăsurată. Totul chiar se aranja. O aveam din nou pe mama alături. Lucrurile chiar se puneau în mişcare.

— Bine.

— Cum s-a întâmplat chestia asta, de fapt? Mama ta a stat de vorbă cu mama?

— Îhî, mi-a zis, făcându-mi o bezea. Mama a zis că nici n-a fost aşa greu s-o convingă să vină.

Lucinda aranjase masa cu dichis, celebra ei prăjitură cu cocos tronând în mijloc. Meniul includea limonadă cu apă minerală, rulouri cu cârnăciori, morcovi baby şi sos de smântână cu ceapă – toate gustările mele preferate. Mama adusese plăcinta ei cu lămâie.

Mi-am încărcat farfuria cu mâncare şi m-am instalat lângă fete. Băgând un rulou cu cârnăcior în gură, am zis:

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit!

— Nu-mi vine să cred că te măriţi, mi-a spus Marcy, clătinând din cap cu un aer siderat.

— Nici mie, i-a ţinut isonul Blair.

— Nici mie, le-am spus.

Momentul când am desfăcut cadourile mi-a plăcut cel mai mult. Parcă era ziua mea. Am primit forme de brioşe de la Marcy, un set de pahare de la Blair, prosoape de mâini de la tanti Mindy, cărţi de bucate de la Lucinda, o carafă de sticlă de la Taylor, o pilotă cu puf de la mama.

Taylor stătea lângă mine, notând cine ce-mi dăruise şi adunând panglicile. A făcut găuri într-o farfurie de carton şi a petrecut panglicile prin ele.

— Aia la ce foloseşte? am întrebat-o.

— O să fie buchetul tău pentru repetiţie, prostuţo, mi-a zis Lucinda, zâmbindu-mi larg.

Fusese la salonul de bronzat în dimineaţa aia. Mi-am dat seama pentru că mai avea urmele de la ochelarii de protecţie.

— Oh, n-o să avem o repetiţie înaintea nunţii.

Pentru că, sincer, ce aveam de repetat? Urma să facem nunta pe plajă. Avea să fie ceva simplu, fără fasoane, aşa cum ne doream amândoi.

Taylor mi-a întins farfuria.

— Atunci trebuie s-o porţi în loc de pălărie.

Lucinda s-a ridicat şi mi-a pus farfuria pe cap, legând-o ca pe o bonetă. Am început cu toatele să râdem, când Marcy mi-a făcut poză.

Taylor s-a ridicat, cu carneţelul în mână.

— Bun, pregătiţi-vă să ascultaţi ce-o să spună Belly în noaptea nunţii.

Mi-am acoperit faţa cu pălăria din panglici. Auzisem deja de jocul ăsta. Domnişoara de onoare notează tot ce spune viitoarea mireasă în timp ce desface cadourile.

— „Oh, ce drăguţ arată!” a exclamat Taylor şi toată lumea s-a hlizit.

Am încercat să-i smulg carneţelul din mână, dar ea l-a ridicat să n-ajung la el şi a citit mai departe:

— „Lui Jeremiah o să-i placă la nebunie!”

După concursul de rochii de mireasă din hârtie igienică, după ce-am ajutat la curăţenie şi plecaseră toţi musafirii, am condus-o pe mama la maşină.

Cuprinsă de sfială, i-am spus:

— Mulţumesc că ai venit, mamă. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Mi-a dat la o parte părul care-mi căzuse peste ochi.

— Eşti fata mea, mi-a zis simplu.

Am strâns-o în braţe.

— Te iubesc aşa tare!

L-am sunat pe Jeremiah de cum m-am urcat în maşină.

— Mergem înainte! am ţipat în telefon.

Nu că ar fi fost vreodată altfel. Totuşi, organizarea nunţii în timp ce eram departe de casă, certată cu mama – toate treburile astea mă făcuseră cu nervii. Dar, cu mama alături, simţeam în sfârşit că am din nou aer. Grijile mele se risipiseră. În sfârşit mă simţeam întreagă. Simţeam că sunt în stare să fac asta.

În seara aia, am dormit acasă. M-am uitat cu Steven şi cu mama la un documentar despre crime, o emisiune din aia în care fac reconstituirea faptei. Ne-am tăvălit de râs văzând cât de prost jucau actorii şi ne-am îndopat cu Fritos şi ce mai rămăsese din plăcinta cu lămâie a mamei. A fost tare bine.

Capitolul 41

Conrad

În ziua în care Belly s-a întors acasă, eu i-am făcut o vizită lui Ernie, fostul proprietar al restaurantului pescăresc la care lucrasem cândva, debarasând mesele. Toată puştimea care a trecut prin Cousins îl ştia pe Ernie, iar Ernie îi ştia pe toţi. Nu uita niciodată un chip, în ciuda vârstei. Ernie trebuie să fi avut pe puţin şaptezeci de ani când am lucrat eu acolo, în liceu. Băiatul surorii lui, John, era patronul acum şi era o jigodie. Mai întâi l-a obligat să treacă pe postul de barman, dar Ernie nu mai putea să facă faţă, aşa că John l-a pus să se ocupe de tacâmuri. Până la urmă i-a făcut vânt cu totul, obligându-l să iasă la pensie. Sigur, Ernie era bătrân, dar era harnic şi toată

lumea îl iubea. Obişnuiam să ies cu el în pauze la ţigară. Ştiam că nu se cade să-i dau câte o ţigară când cerea, dar era un bătrânel deja şi cine se îndură să refuze un om în vârstă, de fapt?

Ernie locuia într-o căsuţă la ieşirea de pe autostradă şi încercam să trec pe la el cel puţin o dată pe săptămână. Să-i ţin de urât, dar şi ca să mă asigur că mai trăieşte. Ernie n-avea pe nimeni să-i amintească să-şi ia medicamentele, iar nepotu-său John cu siguranţă nu-i călca pragul. După ce John l-a obligat să plece cu totul de la restaurant, Ernie a zis că nu-l mai consideră neamul lui.

Aşa c-am fost destul de mirat, când am intrat pe strada lui Ernie şi i-am văzut maşina lui John, care tocmai pleca. Am parcat în faţa casei şi am bătut o dată, apoi am intrat.

— Mi-ai adus o ţigară? m-a întrebat Ernie de pe canapea.

Aşa făcea de fiecare dată. Nici măcar nu mai avea voie să fumeze.

— Nu, m-am lăsat.

— Atunci valea!

Apoi a început să râdă, cum făcea de fiecare dată, iar eu m-am aşezat pe canapea. Ne uitam la seriale vechi cu poliţişti şi mâncam alune fără să zicem nimic. Stăteam de vorbă doar în pauzele de publicitate.

— Ai auzit că se însoară frate-meu weekendul viitor? l-am întrebat.

Ernie a pufnit.

— Încă n-am dat ortu’ popii, băiete. Sigur c-am auzit. Toată lumea a auzit. E o fată drăguţă. Îmi făcea reverenţe când era mititică.

Rânjind, i-am spus:

— Asta pentru că i-am zis noi că pe vremuri ai fost prinţ în Italia, dar apoi te-ai făcut mafiot. Naşul din Cousins.

— Mi se pare corect.

A revenit serialul şi ne-am uitat într-o tăcere relaxată. Şi apoi, la următoarea pauză, Ernie mi-a spus:

— Deci ai de gând să boceşti după ea ca un neisprăvit sau ai de gând să faci ceva?

A fost cât pe-aci să mă înec cu o alună. Tuşind, l-am întrebat:

— Ce tot zici?

A pufnit din nou.

— Nu mă lua cu vrăjeli. O iubeşti, nu-i aşa? E ursita?

— Ernie, cred c-ai uitat să-ţi iei medicamentele azi. Unde ţi-e cutia cu pastile?

M-a redus la tăcere cu un gest al mâinii palide, slăbănoage, întorcându-şi din nou atenţia spre televizor.

— Şezi domol. A revenit serialul.

A trebuit să aştept următorul calup de publicitate ca să-l întreb, pe un ton nonşalant:

— Chiar crezi în treaba asta? Că ne e scris să fim cu o singură persoană pe lume?

— Sigur că da, mi-a zis, decojind o alună. Elizabeth a fost sufletul meu pereche. Când n-a mai fost ea, n-am găsit vreun motiv să-mi caut pe altcineva. Fata mea s-a dus. Acum doar aştept să-mi vină şi mie rândul. Adu-mi o bere, bine?

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre frigider. M-am întors cu o bere şi cu un alt pahar. Ernie avea o obsesie să aibă un pahar nou la bere.

— Ce-a căutat John pe aici? l-am întrebat. L-am văzut când veneam încoace.

— A venit să-mi tundă iarba.

— Credeam că asta e treaba mea, i-am zis, turnându-i berea în pahar.

— O rasoleşti pe margini.

— De când aţi reînceput să vorbiţi, de fapt?

Ernie a ridicat din umeri şi a băgat o alună în gură.

— Probabil că doar adulmecă pe-aici ca să-i las casa când oi crăpa.

Şi-a băut berea şi s-a rezemat de fotoliu.

— Eh, e băiat bun. Doar pe el îl are soră-mea. E neamul meu. Sângele apă nu se face. Să nu uiţi niciodată treaba asta, Conrad.

— Ernie, cu două pauze în urmă, mi-ai zis că, dacă nu încerc să-l împiedic pe frate-meu să facă nunta, sunt un neisprăvit!

Scobindu-se în dinţi, Ernie a comentat:

— Dacă o fată ţi-e ursită, nu mai contează nimic altceva, nici măcar familia.

M-am simţit mai relaxat, când am plecat de la Ernie după câteva ore. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

Capitolul 42

Era miercuri, cu doar câteva zile înaintea nunţii. A doua zi trebuiau să vină Taylor şi Anika la Cousins, precum şi Josh, Redbird şi fratele meu. Băieţii urmau să aibă aşa-zisa petrecere a burlacilor, iar eu, Taylor şi Anika aveam de gând să lenevim la piscină. Prin eforturile combinate ale lui Denise Coletti şi Taylor, pregătirile de nuntă erau practic gata. Mâncarea fusese comandată: sendvişuri cu homar şi cocktail de creveţi. Pregătiserăm instalaţia de luniniţe pentru terasă şi curte. Conrad avea să ne cânte o melodie la chitară în timp ce tata mă conducea spre altar. Urma să port bijuteriile pe care mi le lăsase Susannah şi aveam să-mi fac singură coafura şi machiajul.

Lucrurile începeau să se aşeze, dar tot aveam senzaţia că uitasem ceva.

Tocmai dădeam cu aspiratorul, când Conrad a împins uşa glisantă. Făcuse surfing toată dimineaţa. Am oprit aspiratorul.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Era palid şi-i şiroia apa din păr.

— M-a doborât un val. M-am tăiat în aripioară.

— Te-ai tăiat rău?

— Neah, nu prea rău.

L-am văzut cum se îndreaptă şchiopătând spre baie şi am dat fuga spre el. Se aşezase pe marginea căzii şi sângele îmbibase prosopul, prelingându-i-se pe picior. Pentru o fracţiune de secundă, mi s-a făcut greaţă.

— Deja s-a oprit sângerarea, mi-a zis, dar se făcuse alb ca blatul de marmură şi părea gata să leşine.

— Arată mai grav decât este.

— Ţine în continuare apăsat, i-am zis. Mă duc după ceva să curăţ rana.

Probabil că-l durea foarte tare, pentru că m-a ascultat. Când m-am întors cu apă oxigenată, bandaje şi Bactine, era în aceeaşi poziţie, cu piciorul în cadă.

M-am aşezat lângă el, cu picioarele sprijinite pe chiuvetă, cu faţa spre el.

— Dă drumul prosopului, i-am zis.

— Sunt OK. Fac eu treaba asta.

— Nu, nu eşti.

Apoi a dat drumul prosopului şi am apăsat eu pe rană. S-a crispat.

— Iartă-mă.

Am ţinut apăsat câteva minute, apoi am desprins prosopul mânjit de sânge. Tăietura era îngustă şi lungă de câţiva centimetri. Nu mai sângera la fel de abundent, aşa că, fără să mă mai codesc, i-am turnat apă oxigenată pe rană.

— Au! a scâncit.

— Nu fi copil, e doar o zgârietură, l-am minţit.

Mă întrebam dacă o să aibă nevoie de copci.

Conrad s-a lăsat mai spre mine, cu capul atingându-mi umărul, în timp ce-i curăţam rana. Simţeam cum inspiră şi expiră, îl simţeam cum icneşte de fiecare dată când atingeam rana.

Odată ce-am curăţat tăietura, arăta mult mai bine. I-am dat cu spray anestezic deasupra şi apoi i-am pansat gamba. La sfârşit l-am bătut pe genunchi.

— Vezi? Eşti ca nou.

Şi-a ridicat privirea şi mi-a zis:

— Mulţumesc.

— N-ai de ce.

Şi apoi am rămas încremeniţi amândoi, uitându-ne unul la celălalt, privindu-ne în ochi. Am început să respir mai iute. Dacă mă aplecam doar un pic spre el, am fi ajuns să ne sărutăm. Ştiam c-ar trebui să mă îndepărtez, dar nu eram în stare s-o fac.

— Belly?

Îi simţeam răsuflarea pe gât.

— Mda?

— Poţi să mă ajuţi să mă ridic? O să urc în camera mea să trag un pui de somn.

— Ai pierdut mult sânge, i-am zis, simţind cum îmi reverbera vocea pe gresia din baie. Nu cred că e indicat să te culci.

A schiţat un zâmbet anemic.

— Asta se aplică la comoţii.

M-am ridicat imediat şi apoi l-am tras şi pe el.

— Poţi să mergi? l-am întrebat.

— Mă descurc, mi-a zis, îndepărtându-se şontânc-şontâc, ţinându-se cu o mână de perete.

Mi se udase tricoul unde-şi lăsase capul pe umărul meu. Cu gesturi mecanice, am început să fac curat, simţind cum îmi bătea inima, gata să-mi spargă pieptul. Ce se întâmplase adineaori? Ce fusesem cât pe-aci să fac? De data asta nu mai fusese ca faza cu piersicile. De data asta eu eram singura vinovată.

Conrad nu s-a trezit nici la cină şi m-am întrebat dacă să-i duc ceva de mâncare, dar am decis că mai bine nu. În schimb, am pus la cuptor una dintre pizzele congelate pe care le cumpărasem şi mi-am petrecut restul serii făcând curăţenie la parter. Eram uşurată că urma să ajungă toată lumea a doua zi. N-aveam să mai fim doar noi doi. Odată ce ajungea Jeremiah, totul avea să revină la normal.

Capitolul 43

Totul a revenit, într-adevăr, la normal. Eu mă purtam normal, Conrad se purta normal: era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru că, de fapt, nu se întâmplase nimic. Dacă n-ar fi avut bandajul la picior, aş fi crezut că mi-am imaginat toată treaba.

Băieţii erau cu toţii pe plajă, cu excepţia lui Conrad, care trebuia să nu-şi ude bandajul. El era în bucătărie, pregătea carnea s-o pună pe grătar. Noi, fetele, leneveam la piscină şi ne tot treceam o pungă de floricele la ceaun din mână în mână. Ca vreme, era o zi perfectă de petrecut în Cousins. Soarele dogorea sus pe cer şi erau doar câţiva nori răzleţi. Nu se anunţa ploaie în următoarele şapte zile. Vremea avea să ţină cu noi la nuntă.

— Redbird e drăguţ în felul lui, nu-i aşa? a comentat Taylor, aranjându-şi sutienul de la costumul de baie.

— Câh, a făcut Anika. Dacă cineva e poreclit Redbird[13], o să zic „pas”.

Taylor a privit-o încruntată.

— Nu mai fi aşa cârcotaşă. Belly, tu ce părere ai?

— Ăă... e un tip de treabă. Jeremiah zice că e foarte loial.

— Vezi? s-a entuziasmat Taylor, împungând-o cu piciorul pe Anika.

Anika mi-a aruncat o privire grăitoare, iar eu am privit-o complice şi am zis:

— E foarte, foarte loial. Ce dacă e, gen, un picuţ omul cavernelor?

Taylor a aruncat cu o mână de floricele în mine şi, chicotind, am încercat să prind câteva cu gura.

— Ieşim cu băieţii diseară? m-a întrebat Anika.

— Nu, au planuri pe cont propriu. O să meargă la un bar unde se servesc shoturi cu whisky la jumătate de preţ sau aşa ceva.

— Bleah, a făcut Taylor.

Aruncând o privire spre bucătărie, Anika ne-a spus în surdină:

— Nu mi-aţi zis cât de sexy e Conrad.

---

[13] În argoul american, redbird poate însemna şi „ţărănoi”. (N.t.).

— Nu e chiar aşa de sexy, a protestat Taylor. Doar se crede.

— Ba nu se crede, i-am luat apărarea. Tay e supărată doar pentru că n-a fost niciodată atras de ea, i-am zis Anikăi.

— De ce ar fi fost atras de ea, când era iubitul tău?

I-am făcut semn să tacă.

— N-a fost niciodată iubitul meu, i-am şoptit.

— A fost dintotdeauna, a comentat Taylor, stropindu-se din nou cu ulei de bronzat.

— Nu mai e, am zis pe un ton apăsat.

La cină am mâncat friptură cu legume la grătar. Era o masă de oameni mari. Bând vin roşu, la masă cu toţi prietenii mei, m-am simţit om în toată firea. Stăteam lângă Jeremiah şi el îşi întinsese braţul pe spătarul scaunului meu. Şi totuşi.

Toată seara, am stat de vorbă cu alte persoane. Nu m-am uitat spre el, dar ştiam mereu unde este. Aveam conştiinţa acută a prezenţei lui. Când era lângă mine, îmi zvâcnea tot corpul. Când lipsea, simţeam o durere surdă. Cu el alături, simţeam tot.

Stătea lângă Anika şi i-a zis ceva care a făcut-o să râdă. Am simţit o strângere de inimă. Mi-am ferit privirea.

Tom s-a ridicat şi a ţinut un toast.

— În cinstea lui Belly şi J-Fish, o pereche absolut – a scos un râgâit – extraordinară. Sunt chiar extraordinari, la naiba!

Am văzut-o pe Anika aruncându-i o privire lui Taylor, ca şi cum îi spunea tipul ăsta ţi se pare drăguţ? În loc de răspuns, Taylor a dat din umeri. Toţi au ridicat paharele de vin şi dozele de bere şi am ciocnit. Jeremiah m-a tras spre el şi m-a sărutat pe buze, sub ochii tuturor. M-am desprins din braţele lui, stânjenită. Am văzut expresia de pe chipul lui Conrad şi am regretat c-o văzusem.

Şi apoi Steven a zis:

— Încă un toast, oameni buni.

S-a ridicat stângaci.

— Îl ştiu pe Jere dintotdeauna. Ca şi pe Belly, din păcate.

Am aruncat cu şerveţelul în el.

— Vă potriviţi, ne-a zis, uitându-se la mine.

Şi apoi s-a uitat la Jeremiah.

— Poartă-te frumos cu ea, amice. E o pacoste, dar e singura mea soră.

Am simţit că-mi dau lacrimile. M-am ridicat de pe scaun şi l-am îmbrăţişat.

— Scârbă ce eşti, i-am zis, ştergându-mă la ochi.

În timp ce mă aşezam la loc lângă Jeremiah, a zis:

— Cred c-ar fi cazul să spun şi eu ceva. În primul rând, mulţumesc că aţi venit, oameni buni. Josh, Redbird, Taylor şi Anika. Înseamnă foarte mult pentru noi să vă avem alături.

Jere mi-a tras un cot, iar eu m-am uitat lung la el, aşteptând să-l pomenească şi pe Conrad. M-am uitat cu subînţeles la el, dar n-a părut să se prindă.

— Spune şi tu câteva vorbe, Belly.

— Mulţumesc că aţi venit, am repetat. Şi, Conrad, mulţumim pentru masa asta extraordinară. A fost chiar extraordinară, la naiba!

Toată lumea a început să râdă.

După cină, am urcat în camera lui Jeremiah şi m-am uitat la el cum se pregătea să iasă cu băieţii. Fetele aveau să rămână acasă. Îi spusesem lui Taylor că poate să meargă, dacă vrea să se bage pe felie cu Redbird, dar zisese că preferă să rămână.

— A mâncat friptura cu degetele, îmi zisese, cu un aer dezgustat.

Jere se dădea cu deodorant, iar eu stăteam pe patul lui nefăcut.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? m-a întrebat.

— Sunt sigură. Hei, l-am întrebat dintr-odată, mai ţii minte când ai găsit căţelul ăla pe plajă? Şi i-am pus numele Rosie, până când ne-am prins că era băiat, şi apoi am continuat oricum să-i spunem Rosie?

S-a uitat la mine, cu o undă de încruntare, părând să-şi amintească.

— Nu eu am găsit-o, ci Conrad.

— Ba nu. Tu ai găsit-o. Şi ai plâns când au venit stăpânii ei după ea.

— Nu, Conrad a fost.

Deodată, tonul lui se înăsprise.

— Nu cred, am zis.

— Categoric aşa a fost.

— Eşti sigur?

— Sunt foarte sigur. Eu şi Steven am făcut mişto de el la greu din cauză c-a plâns.

Oare fusese într-adevăr Conrad? Fusesem aşa de convinsă de amintirea aia.

O avuseserăm pe Rosie trei zile minunate, până când a revendicat-o cineva. Rosie era o dulceaţă. Era galbenă, cu blăniţa moale, şi ne certaserăm în patul cui să doarmă. Ne hotărâserăm s-o ţinem prin rotaţie şi eu eram ultima la rând, pentru că eram cea mai mică, aşa că n-am mai apucat s-o ţin în patul meu.

Oare ce-mi mai aminteam greşit? Eram genul de om căruia îi place să se joace „Mai ştii când?” în sinea sa. Mereu mă mândrisem că-mi aminteam detalii. M-a înspăimântat gândul că era posibil ca amintirile mele să nu fie tocmai fidele.

Capitolul 44

După ce-au plecat băieţii, am urcat în camera mea să ne facem unghiile şi să experimentăm cu machiajul înainte de nuntă.

— Eu tot cred c-ar trebui să mergi la un salon pentru machiaj, mi-a zis Taylor din pat.

Îşi făcea pedichiura într-o nuanţă de roz-deschis, albicios.

— Nu vreau să-l bag pe domnul Fisher la şi mai multe cheltuieli. Deja cheltuie destul. Pe deasupra, nu-mi place să mă machiez. Niciodată nu mai semăn cu mine.

— Sunt profesionişti, se pricep.

— Când m-ai adus atunci la reprezentanţa MAC, m-au machiat de ziceai că-s travestit.

— Ăla e lookul lor. Măcar lasă-mă să-ţi pun gene false. Eu îmi pun. Şi Anika.

M-am uitat la Anika, tolănită pe podea cu o mască de castravete pe faţă.

— Tu ai deja genele lungi, i-am zis.

— Mă obligă, a zis Anika, cu dinţii încleştaţi, având grijă să nu-i crape masca.

— Păi, eu n-am de gând să-mi pun. Jere ştie deja cum arată genele mele şi nu-l deranjează. Pe deasupra, mă mănâncă ochii de la ele. Mai ţii minte, Tay? Mi-ai pus de Halloween şi mi le-am scos de cum te-ai întors cu spatele.

— Cinşpe dolari aruncaţi, s-a strâmbat Taylor.

Şi-a dat drumul din pat şi s-a aşezat pe jos lângă mine. Eu probam diversele rujuri pe care le adusese Taylor. Deocamdată principalele opţiuni erau un luciu de buze trandafiriu şi un ruj de culoarea piersicii.

— Care-ţi place mai mult? am întrebat-o.

Pe buza de sus îmi dădusem cu luciul de buze, iar pe cea de jos cu rujul.

— Rujul, a decretat Taylor. O să se vadă mai bine în poze.

Iniţial, planul era să facă Josh pozele – luase câteva cursuri de fotografie la Finch şi era fotograful oficial al organizaţiei lor la toate petrecerile. Dar acum, că se implicaseră domnul Fisher şi Denise Coletti, angajaserăm un fotograf profesionist, o cunoştinţă de-a lui Denise.

— Eu s-ar putea să mă duc totuşi la coafor, m-a anunţat Taylor.

— Nu te codi, i-am zis.

Ne-am schimbat toate trei în pijama, iar Taylor şi Anika mi-au înmânat un cadou de nuntă: o cămăşuţă de noapte din dantelă stil babydoll, cu chiloţi asortaţi.

— Pentru noaptea nunţii, mi-a zis Taylor cu subînţeles.

— Ăă, mda, m-am prins, am zis, studiind lenjeria de corp.

Speram că nu mă înroşisem prea tare.

— Mulţam, fetelor.

— Ai vreo întrebare pentru noi? m-a iscodit Taylor, cocoţându-se în pat.

— Taylor! Adică, trăiesc în lume, totuşi. Nu sunt bătută în cap.

— Zic şi eu...

A făcut o pauză.

— Probabil că n-o să-ţi placă aşa mult în primele dăţi. Adică, eu sunt foarte minionă, ceea ce înseamnă că sunt micuţă şi jos, aşa că m-a durut foarte tare. Pe tine s-ar putea să nu te doară aşa rău. Zi-i şi tu, Anika.

Anika şi-a dat ochii peste cap.

— Pe mine nu m-a durut deloc, Iz.

— Păi, probabil că ai un vagin foarte mare, i-a zis Taylor.

Anika a pocnit-o cu o pernă în cap şi am început toate să ne hlizim de nu ne mai puteam opri. Apoi am întrebat:

— Stai aşa, cât de rău te-a durut, Taylor? Te-a durut ca un pumn în burtă?

— Cine te-a pocnit pe tine în burtă până acum? m-a întrebat Anika.

— Am un frate mai mare, i-am reamintit.

— E altfel de durere, mi-a zis Taylor.

— Te-a durut mai tare decât crampele menstruale?

— Da. Dar aş zice că seamănă mai curând cu o injecţie de Novocainăîn gingie.

— Super, acum compară pierderea virginităţii cu o plombă, a zis Anika, ridicându-se. Iz, n-o mai asculta. Pe cuvânt, e mai plăcut decât mersul la dentist. Ar fi una dacă aţi fi amândoi virgini, dar Jeremiah ştie care-i treaba. O să aibă grijă de tine.

Taylor a început din nou să se hlizească.

— O să aibă grijă de ea!

Am încercat să zâmbesc, dar îmi simţeam chipul amorţit. Jeremiah mai fusese cu două fete. Prietena lui din liceu, Mara, şi acum Lacie Barone. Aşa că, da, eram convinsă c-o să ştie ce să facă. Doar că mi-aş fi dorit să nu ştie.

Eram întinse toate trei în patul meu, una lângă alta. Stăteam de vorbă cu lumina stinsă şi Anika a adormit prima. Mă tot sucisem dacă să-i spun lui Taylor ce aveam pe suflet, dacă să-i spun de Conrad şi cât de confuză mă simţisem în ultimul timp. Voiam să-i spun, dar îmi era şi teamă.

— Tay? i-am şoptit.

Era întinsă lângă mine, iar eu eram pe marginea patului, pentru că aveam de gând să mă duc să mă culc în camera lui Jere, când se întorceau băieţii.

— Ce-i? m-a întrebat somnoroasă.

— S-a întâmplat ceva ciudat.

— Ce-i?

Se înviorase deodată.

— Ieri, Conrad s-a tăiat la picior, când făcea surfing, şi l-am ajutat, şi a fost ceva bizar între noi.

— V-aţi sărutat? m-a întrebat şuierat.

— Nu! Dar am vrut, am adăugat pe şoptite. Am... am fost tentată să-l sărut.

— Oau, a zis, oftând înfundat. Dar nu s-a întâmplat nimic, aşa-i?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că sunt... panicată din cauză că am cam vrut s-o fac. Pentru o clipă doar.

Am oftat adânc.

— Mă mărit în câteva zile. N-ar trebui să-mi imaginez că mă sărut cu alţi băieţi.

— Conrad nu e doar un alt băiat, mi-a zis încet. E prima ta iubire. Prima ta mare iubire.

— Ai dreptate! am exclamat, uşurată.

Deja parcă mi se luase o piatră de pe inimă.

— E nostalgie. Doar atât.

Taylor a şovăit şi apoi mi-a spus:

— Nu ţi-am spus o chestie. Conrad a venit să stea de vorbă cu mama ta.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Când?

— Acum câteva săptămâni. El a convins-o să vină la petrecerea miresei. Mama ta i-a spus mamei şi mama mi-a spus mie...

N-am zis nimic. Oare făcuse asta de dragul meu?

— Nu ţi-am spus, pentru că nu voiam să te zăpăcesc din nou. Pentru că-l iubeşti pe Jere, nu-i aşa? Vrei să te măriţi cu el?

— Îhî.

— Eşti sigură? Pentru că nu e prea târziu, să ştii. Încă mai poţi să anulezi toată treaba – nu e musai să faceţi nunta weekendul ăsta. Ai putea să te mai gândeşti o vreme...

— N-am nevoie să mă gândesc.

— Bine.

M-am întors pe cealaltă parte.

— Noapte bună, Tay.

— Noapte bună.

A durat o vreme până când a început să respire egal, iar eu stăteam întinsă lângă ea, reflectând.

Conrad încă mai avea grija mea. Tiptil, m-am dat jos din pat, am străbătut camera şi l-am căutat pe bâjbâite, pe birou, până l-am găsit. Unicornul meu de sticlă.

Capitolul 45

Când Susannah ne lăsa la mall sau la minigolf, de fiecare dată îl punea pe Conrad să ne păstorească.

— Ai grijă de ei, Connie, îi spunea. Mă bazez pe tine.

Odată ne-am despărţit la mall, pentru că băieţii voiau să meargă la sala de jocuri şi eu nu voiam. Aveam opt ani. Le-am spus că ne vedem în zona cu restaurante într-o oră. Eu m-am dus glonţ la magazinul de sticlărie. Băieţii nu voiau niciodată să meargă acolo, dar mie îmi plăcea la nebunie. Mă plimbam de la o măsuţă la alta. Îmi plăcea mai ales să mă uit la unicornii de sticlă. Îmi doream să iau unul, măcar unul micuţ, dar costau doisprezece dolari. Eu n-aveam decât zece. Nu reuşeam să-mi iau ochii de la unicorn. Luam figurina de-acolo, o lăsam la loc, apoi o luam din nou. Până să-mi dau seama, a trecut mai bine de o oră, aproape două. Am luat-o la fugă cât de repede puteam spre zona cu restaurante. Mă temeam că băieţii or fi plecat fără mine.

Când am apărut, Conrad nu era pe-acolo. Jeremiah şi Steven erau aşezaţi în zona cu Taco Bell, numărându-şi bonurile câştigate la sala de jocuri.

— Pe unde ai umblat? m-a întrebat Steven, cu un aer enervat.

Nu l-am băgat în seamă.

— Unde e Conrad? l-am întrebat pe Jeremiah, gâfâind.

— A plecat să te caute, mi-a răspuns Jeremiah. Vrei să cumpărăm ceva acum cu bonurile sau să adunăm o mulţime pentru data viitoare? l-a întrebat pe Steven.

— Hai să aşteptăm, i-a zis Steven. Tipul mi-a zis c-o să primească mai multe premii săptămâna viitoare.

Când s-a întors Conrad un pic mai încolo şi m-a găsit aşezată lângă Jeremiah şi Steven, mâncând o îngheţată la cornet, părea furibund.

— Pe unde ai umblat? a zbierat la mine. La ora 15:00 ar fi trebuit să te întorci aici!

Am simţit un nod în gât şi mi-am dat seama că eram în pragul lacrimilor.

— La magazinul de sticlărie, i-am răspuns şoptit, în timp ce îngheţata Moose Tracks mi se prelingea pe mână.

— Dacă ai fi păţit ceva, mama m-ar fi omorât! Pe mine m-a lăsat să am grijă de voi.

— Aveau un unicorn...

— Las-o baltă. Nu te mai luăm nicăieri cu noi.

— Nu, Conrad! Hai, te rog, i-am zis, ştergându-mi lacrimile cu mâna mânjită de îngheţată. Iartă-mă.

Se simţea vinovat că ţipase la mine, mi-am dat seama. S-a aşezat lângă mine şi mi-a zis:

— Să nu mai faci niciodată treaba asta, Belly. De-acum înainte, rămânem împreună. Bine?

— Bine, am încuviinţat, trăgându-mi nasul.

De ziua mea anul ăla, în august, Conrad mi-a dăruit un unicorn de sticlă. Nu pe cel micuţ, ci pe cel mare, care costa treizeci de dolari. I s-a rupt cornul, când s-au luat la un moment dat la trântă Jeremiah şi Steven, dar l-am păstrat. L-am păstrat chiar pe birou. Cum aş fi putut să arunc aşa un cadou?

Capitolul 46

Conrad

M-am oferit să fiu şoferul de serviciu. Când am plecat de-acasă, toată lumea se pilise deja de la vin şi bere.

Am luat maşina puştiului ăla, Tom sau Redbird, sau cum i-o fi zis, pentru că era cea mai mare. Era practic cât un

jeep. Jeremiah s-a aşezat pe locul din stânga, lângă mine, iar ceilalţi s-au aşezat în spate.

Tom s-a întins printre noi şi a dat drumul la radio. A început să recite ca la rap pe lângă muzică, pe un ritm aiurea şi încurcând versurile. Josh i s-a alăturat, iar Steven a dat capota jos şi a scos capul la aer.

Uitându-mă cu coada ochiului la Jere, l-am întrebat:

— Ăştia sunt prietenii tăi?

A început să râdă şi s-a apucat să le ţină isonul la rap.

Barul era arhiplin. Peste tot vedeai fete pe tocuri, date cu ruj strălucitor, cu părul îndreptat şi lucios. Imediat, Redbird s-a apucat să invite la dans toate fetele care treceau prin dreptul lui. Şi-a luat-o în freză de fiecare dată.

M-am dus la bar să le iau de băut, şi Steven a venit după mine. Aşteptam să-i atragem atenţia barmanului, când Steven mi-a pus mâna pe umăr şi m-a întrebat:

— Deci, cum faci faţă la toată chestia asta?

— La ce? La nuntă?

— Mda.

I-am întors spatele.

— Asta este.

— Crezi că e o greşeală?

N-a trebuit să-i răspund, pentru că barmanul s-a uitat în sfârşit spre noi.

— Cinci shoturi duble de tequila şi o bere Newcastle, i-am zis.

— Nu faci un shot cu noi? m-a întrebat Steven.

— Trebuie să am grijă de voi, capete seci ce sunteţi, ai uitat?

Ne-am întors cu shoturile la masa unde se aşezaseră ceilalţi. Toţi cinci le-au dat pe gât şi apoi Redbird s-a ridicat şi a început să se bată cu pumnii în piept şi să zbiere ca Tarzan. Pe ceilalţi i-a bufnit râsul şi au început să-l îmboldească să intre în vorbă cu câteva fete de pe ringul de dans. El şi Steven s-au apropiat de ele, iar noi am rămas la locurile noastre, urmărindu-i. Steven avea mai mult succes decât Redbird. El şi roşcata au început să danseze, iar Redbird s-a întors la masă, abătut.

— Aduc din nou de băut, am anunţat.

M-am gândit că era de datoria mea, în calitate de cavaler de onoare, să-i fac criţă pe toţi.

M-am întors cu încă cinci shoturi de tequila şi, dat fiind că Steven era încă pe ringul de dans, Jere a băut şi shotul lui.

Eu beam tacticos din bere, când l-am auzit pe tipul ăla, Josh, spunându-i lui Jeremiah:

— Amice, o să poţi în sfârşit să mergi până la capăt cu Belly.

Am ridicat brusc privirea. Jeremiah îi înconjurase umerii lui Josh cu braţul şi cânta:

— It’s a nice day for a white wedding.[14]

Încă nu făcuseră sex?

Şi apoi l-am auzit pe Josh spunând:

— Auzi, şi tu eşti ca virgin, gen. N-ai mai avut parte de nimic de când cu Lacie la Cabo.

La Cabo? Jeremiah fusese la Cabo în vacanţa de primăvară, anul trecut. Pe vremea când el şi Belly erau împreună.

Jeremiah a început să cânte fals:

— Like a virgin, touched for the very first time.[15]

Şi apoi s-a ridicat.

— Trebuie să mă uşurez.

L-am urmărit cum se îndrepta împleticit spre baie, în timp ce Josh spunea:

— Fisher e un nemernic băftos. Lacie e mişto tare.

Tom i-a tras un cot şi i-a zis, pe un ton sonor:

---

[14] „E o zi frumoasă pentru o nuntă în alb”, refrenul cântecului White Wedding, interpretat de Billy Idol. (N.t.).

[15] „Ca o fecioară, atinsă pentru prima dată.” Refrenul cântecului Like a Virgin, lansat de Madonna în 1984. (N.t.)

— La naiba, mai ţii minte cum au încuiat camera de hotel şi ne-au lăsat pe-afară?

Mie mi-a zis:

— A fost mortal, amice. Mortal. Ne-au lăsat pe-afară şi îi luase valul aşa tare, că nici nu ne-au auzit când am bătut la uşă. La naiba, a trebuit să dormim pe hol în noaptea aia.

— Fata aia era şi gălăgioasă, nu glumă. Oh, Jere-ohhh-mi-ohhh..., a zis Josh, râzând.

Am văzut roşu dinaintea ochilor. Mi-am încleştat pumnii pe sub masă. Îmi venea să pocnesc ceva. Mai întâi, voiam să-i pocnesc pe ăştia doi, apoi voiam să-l găsesc pe frate-meu şi să-l snopesc în bătaie.

Am sărit de pe scaun şi am străbătut clubul, croindu-mi drum prin mulţime, îmbrâncind lumea, până am ajuns la baie.

Am bătut cu pumnul în uşă.

— Ocupat, mi-a zis Jeremiah poticnit dinăuntru.

Şi apoi l-am auzit vomitând în budă.

Am mai rămas câteva clipe acolo, apoi am luat-o din loc, am trecut pe lângă masa noastră şi am ieşit direct în parcare.

Capitolul 47

După o oră, s-au întors băieţii, beţi mangă. Îl mai văzusem pe Jere beat şi altă dată, dar nu în halul ăsta. Era aşa pilit, încât băieţii au trebuit practic să-l ducă pe sus până la etaj.

De-abia dacă-şi putea ţine ochii deschişi.

— Beelllyyyy, m-a strigat. O să mă însor cu tine, tu, fată.

De pe ultima treaptă i-am strigat şi eu:

— Du-te şi te culcă!

Conrad nu era cu ei. L-am întrebat pe Tom:

— Unde e Conrad? Credeam că el era şoferul de serviciu.

Tom urca clătinându-se pe picioare.

— Habar n-am. Era cu noi.

Am ieşit la maşină, gândindu-mă c-o fi zăcut în nesimţire pe bancheta din spate. Dar nu era acolo. Începeam să mă îngrijorez, însă chiar atunci l-am zărit hăt pe plajă, căţărat pe postul salvamarului. M-am descălţat şi am luat-o spre el.

— Coboară, l-am strigat. Să n-adormi acolo.

— Urcă tu, mi-a zis. Doar un pic.

Am stat pe gânduri o clipă. Nu părea beat – părea să n-aibă nimic. M-am cocoţat pe marginea scaunului şi m-am aşezat lângă el.

— V-aţi distrat? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

M-am uitat la valurile care se revărsau pe ţărm. Luna era în primul pătrar.

— Îmi place la nebunie să stau aici noaptea, am spus.

Şi apoi deodată mi-a zis:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Ceva din tonul lui m-a speriat.

— Ce?

Cu ochii spre ocean, mi-a zis:

— Jere te-a înşelat când a fost în Cabo.

Nu mă aşteptam să-mi spună chestia asta. Era, poate, ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spună. Avea maxilarul încleştat şi părea furios.

— În seara asta la club, unul dintre amicii lui cretini a comentat ceva.

S-a uitat în sfârşit la mine.

— Îmi pare rău c-a trebuit s-o afli de la mine. M-am gândit că ai dreptul să ştii.

N-am ştiut ce să-i răspund. Într-un final i-am zis:

— Ştiam deja.

S-a uitat şocat la mine.

— Ştiai?

— Mda.

— Şi totuşi te măriţi cu el?

Am simţit că-mi ia faţa foc.

— A făcut o greşeală, am zis încet. Se dispreţuieşte pentru ce-a făcut. L-am iertat. Totul e în regulă acum. Totul e minunat.

Conrad a schiţat o grimasă dezgustată.

— Glumeşti? Şi-a petrecut noaptea într-o cameră de hotel cu o fată şi tu îi iei apărarea?

— Ce cădere ai tu să ne judeci? Nu e treaba ta.

— Nu e treaba mea? Frate-meu e un cap sec, iar tu eşti...

Nu şi-a dus la capăt propoziţia.

— Nu mi-am închipuit niciodată c-ai fi genul de fată care să înghită aşa ceva din partea unui tip, mi-a zis, în schimb.

— Am înghiţit chestii mult mai nasoale din partea ta, i-am răspuns instinctiv.

Mi-a scăpat pur şi simplu.

Cu ochii aruncând văpăi, mi-a spus:

— Nu te-am înşelat absolut niciodată. Nici măcar nu m-am uitat la altă fată când eram împreună.

M-am tras de lângă el şi am început să cobor.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Nu ştiam de ce deschisese subiectul ăsta acum. Voiam doar să uit de toată treaba.

— Credeam că te cunosc, mi-a zis.

— S-ar părea că te-ai înşelat, i-am întors-o.

Şi mi-am dat drumul pe distanţa care mai rămăsese până jos.

L-am auzit sărind după mine şi am început să mă îndepărtez. Simţeam că-mi dau lacrimile şi nu voiam să mă vadă.

Conrad a luat-o la fugă după mine şi m-a prins de braţ. Am dat să întorc capul, dar a observat şi s-a schimbat la faţă. Mă compătimea. Asta n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Iartă-mă, mi-a zis. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Ai dreptate. Nu e treaba mea.

M-am întors să plec. Nu aveam nevoie de compătimirea lui.

Am luat-o în direcţie opusă faţă de casă. Nu ştiam încotro merg, voiam doar să plec de lângă el.

— Te iubesc şi-acum! mi-a strigat.

Am încremenit. Şi apoi m-am întors încet să mă uit la el.

— Nu spune asta.

A făcut un pas spre mine.

— Nu ştiu dacă o să mi te scot vreodată din minte, cu totul. Am... o senzaţie. Că o să te port mereu cu mine. Aici.

Şi-a dus cu înverşunare mâna la inimă şi apoi a lăsat-o să cadă.

— E doar pentru că mă mărit cu Jeremiah.

Nu mi-a plăcut cum îmi suna glasul: sfios, tremurat. Moale.

— Din cauza asta îmi spui dintr-odată toate lucrurile astea.

— Nu e dintr-odată, mi-a spus, uitându-se în ochii mei. E dintotdeauna.

— Nu contează. E prea târziu.

I-am întors spatele.

— Stai.

M-a prins din nou de braţ.

— Dă-mi drumul, am zis şi îi vorbeam pe un ton aşa rece, că nu mi-aş fi recunoscut glasul.

L-a luat prin surprindere şi pe el.

A tresărit şi mâna i-a căzut pe lângă corp.

— Spune-mi doar un lucru. De ce să vă căsătoriţi acum? De ce nu vă mutaţi doar împreună?

Mă întrebasem şi eu treaba asta. Tot nu reuşisem să găsesc un răspuns convingător.

Am început să mă îndepărtez, dar s-a ţinut după mine. M-a îmbrăţişat din spate, înconjurându-mi umerii.

— Dă-mi drumul.

M-am zbătut să scap, dar nu mi-a dat drumul.

— Stai. Stai.

Inima mi-o luase la goană. Dacă ne vedea cineva? Dacă ne auzea cineva?

— Dacă nu-mi dai drumul, o să ţip.

— Ascultă-mă, doar un minut. Te rog. Te implor!

Vorbea răguşit, gâtuit de emoţie.

Am oftat. Am început o numărătoare inversă în minte. Şaizeci de secunde, doar atât aveam să-i acord. O să-l las să spună ce are de zis şaizeci de secunde şi apoi o să plec, fără să mă uit în urmă. Acum doi ani, nu-mi doream altceva decât o veste de la el. Dar acum era prea târziu.

— Acum doi ani, am dat-o în bară, mi-a zis încet. Dar nu în sensul în care-ţi închipui tu. În noaptea aia... mai ţii minte noaptea aia? Noaptea în care ne întorceam cu maşina de la facultate şi ploua aşa tare c-a trebuit să facem popas la motelul ăla. Mai ţii minte?

Ţineam minte noaptea aia. Normal c-o ţineam minte.

— În noaptea aia, n-am închis un ochi. Am stat treaz, gândindu-mă ce să fac. Ce se cădea să fac? Pentru că ştiam că te iubesc. Dar ştiam şi că n-ar trebui. Nu aveam dreptul să iubesc pe nimeni atunci. După ce-a murit mama, eram aşa de mânios. Simţeam tot timpul o furie în mine. Aveam senzaţia că o să explodez din clipă în clipă.

A tras aer în piept.

— Nu mă simţeam în stare să te iubesc aşa cum meritai. Dar ştiam cine e capabil de asta. Jere. El te iubea. Dacă te ţineam lângă mine, aveam să-ţi fac rău cumva. Ştiam treaba asta. Nu puteam avea ce-mi doream. Aşa că ţi-am redat libertatea.

Deja mă oprisem din numărătoare. Nu puteam decât să mă concentrez pe ritmul respiraţiei mele. Inspiră, expiră.

— Dar vara asta... Doamne, vara asta. Să fiu în preajma ta, să stăm de vorbă ca pe vremuri. Să te văd privindu-mă cum mă priveai cândva.

Am închis ochii. Nu conta ce spunea acum. Asta îmi repetam.

— Te revăd şi se alege praful de orice mi-am propus. E o situaţie imposibilă... Îl iubesc pe Jere mai mult decât pe oricine. E fratele meu, neam din neamul meu. Mă detest pentru că fac treaba asta. Dar, când vă văd împreună, îl detest şi pe el.

Vocea i s-a frânt.

— Nu te mărita cu el. Nu rămâne cu el. Rămâi cu mine.

I se scuturau umerii. Plângea. Mi se rupea inima să-l aud cum se roagă de mine, să-l văd atât de expus şi vulnerabil. Îmi doream să-i spun atâtea lucruri. Dar nu puteam. Cu Conrad, dacă făceam primul pas, nu m-aş mai fi putut opri.

M-am smuls din braţele lui.

— Conrad...

S-a agăţat de mine.

— Spune-mi doar atât. Mai simţi ceva pentru mine?

L-am împins deoparte.

— Nu! Nu înţelegi? N-o să fii niciodată ce e Jere pentru mine. Mi-e cel mai bun prieten. Mă iubeşte orice ar fi. Nu-şi ia iubirea înapoi când i se năzare. Nimeni nu s-a purtat vreodată cu mine cum se poartă el. Nimeni. Cu atât mai puţin tu. Ce-a fost între noi..., am început şi apoi m-am oprit.

Trebuia să o nimeresc la fix. Trebuia să găsesc cuvintele care să-l convingă să renunţe pe veci la mine.

— Ce-a fost între noi n-a însemnat niciodată nimic.

I-a picat faţa. Am văzut cum i se stingea lumina din ochi. Nu mai eram în stare să mă uit la el.

Am luat-o încă o dată din loc şi, de data asta, nu s-a mai ţinut după mine. Nu m-am uitat în urmă. Abia când eram sigură că nu mă mai vede, abia când se zărea din nou casa, am dat frâu liber lacrimilor. M-am trântit în nisip şi am plâns de mila lui Conrad şi apoi de mila mea. Am plâns după ceea ce n-avea să fie.

Se ştie că nu poţi avea totul în viaţă. În sinea mea ştiam că-i iubeam pe amândoi, în măsura în care poţi iubi două persoane în acelaşi timp. Ceva ne lega pe mine şi pe Conrad, ceva avea să ne lege pe veci. Asta nu era o treabă de care să mă pot lepăda. Ştiam lucrul ăsta acum, că dragostea nu e ceva care să se poată şterge, oricât de mult te-ai strădui.

M-am ridicat, m-am scuturat de nisip şi am intrat în casă. M-am băgat în pat lângă Jeremiah. Dormea dus, sforăind tare, cum făcea când bea prea mult.

— Te iubesc, i-am zis, privindu-i spatele.

Capitolul 48

A doua zi, cu puţin înainte de prânz, Taylor şi Anika au plecat în oraş să facă ultimele cumpărături. Eu am rămas să fac curat la baie, pentru că părinţii urmau să ajungă mai pe seară. Băieţii încă mai dormeau, din fericire. Nu ştiam ce-o să-i spun lui Jeremiah. Mă rodea grija. Oare ar fi un gest egoist sau unul generos să nu-i spun nimic?

Am dat nas în nas cu Conrad, când am ieşit de la duş, şi nici măcar n-am putut să-l privesc în ochi. I-am auzit maşina pornind la scurt timp după aceea. Nu ştiam unde-a plecat, dar speram c-o să se ţină departe de mine. Trecuse prea puţin timp, rana era prea proaspătă. M-am trezit că-mi doream să plece unul dintre noi. Eu nu puteam să plec – eu eram cea care se mărita –, dar mi-am dorit să plece el. Totul ar fi fost mai uşor atunci. Era un gând egoist,

ştiam. Jumătate din casă îi aparţinea lui Conrad, la urma urmelor.

După ce făcusem patul şi lăsasem în ordine baia de oaspeţi, am coborât în bucătărie să-mi fac un sendviş. Mi-am imaginat c-o să fiu la adăpost, m-am gândit că încă nu se întorsese. Dar am dat cu ochii de el, tocmai mânca şi el un sendviş.

De cum m-a văzut, Conrad a lăsat sendvişul din mână. Părea să fie cu friptură de vită.

— Putem să stăm de vorbă o clipă?

— Mă pregătesc să plec în oraş, am nişte drumuri de făcut, i-am zis, cu privirea fixată undeva deasupra umărului lui, uitându-mă oriunde numai la el nu. Chestii pentru nuntă.

Am dat să plec, dar s-a ţinut după mine până pe terasă.

— Uite ce e, îmi pare rău pentru faza de azi-noapte.

Eu n-am zis nimic.

— Poţi să-mi faci o favoare? Poţi să uiţi tot ce ţi-am spus?

A schiţat un zâmbet discret, ironic. Mi-a venit să-l pocnesc, să-i piară zâmbetul de pe faţă.

— Nu ştiam ce vorbesc azi-noapte, eram beat mort. Doar pentru că m-am întors aici, m-au năpădit amintirile. Dar toată treaba e din vremuri apuse, ştiu asta. Sincer, nici nu mai ţin minte ce ţi-am zis, dar sunt sigur că, orice-ar fi fost, am întrecut măsura. Îmi pare foarte rău.

Pentru o clipă m-am înfuriat aşa tare că n-am fost în stare să vorbesc. De-abia puteam să respir. Mă simţeam ca un peşte pe uscat, deschizând şi închizând gura, trăgând cu nesaţ aerul care parcă se împuţinase. Nici măcar nu reuşisem să adorm în ajun, în schimb, mă frământasem, analizând fiecare vorbă pe care mi-o spusese. M-am simţit ca ultima fraieră. Şi când te gândeşti că, pentru o clipă doar, şovăisem. Îmi imaginasem cum ar fi dacă m-aş mărita cu el, nu cu Jeremiah. Îl uram pentru treaba asta.

— Nu erai beat, i-am zis.

— Ba da, chiar eram.

De data asta mi-a zâmbit stingherit.

Nu l-am băgat în seamă.

— Ai răscolit toate chestiile astea în weekendul în care mă mărit şi acum vrei să „uit” ce-ai zis? Nu eşti întreg. Nu înţelegi că nu te poţi juca aşa cu oamenii?

I-a pierit zâmbetul.

— Stai o clipă, Belly...

— Nu-mi rosti numele.

M-am tras de lângă el.

— Nici măcar să nu-l gândeşti. De fapt, să nu-mi mai vorbeşti niciodată.

Revenind la zâmbetul ironic, mi-a zis:

— Păi, ar fi cam greu, având în vedere că te măriţi cu fratele meu. Zău aşa, Belly.

Nu-mi imaginasem că pot să mă înfurii mai tare, dar mă înşelasem. Eram aşa furioasă, că practic m-am stropşit la el:

— Vreau să pleci. Invocă una dintre scuzele tale de toată jena şi pleacă. Întoarce-te la Boston sau în California. Nu mă interesează unde te duci. Vreau doar să nu te mai văd.

I-a zvâcnit ochiul.

— Nu plec.

— Du-te, i-am zis, îmbrâncindu-l. Pleacă!

Şi atunci am observat primele fisuri în faţada lui.

Cu un tremur în glas, m-a întrebat:

— Ce te aşteptai să-ţi spun, Belly?

— Nu-mi mai rosti numele! am ţipat la el.

— Ce vrei de la mine? a ţipat la rândul lui. Mi-am pus sufletul pe masă azi-noapte! Am zis tot ce aveam de zis şi tu mi-ai retezat complet elanul. Pe bună dreptate. Înţeleg că n-ar fi trebuit să-ţi spun toate lucrurile alea. Dar acum încerc să găsesc o cale de a ieşi din situaţia asta cu măcar o brumă de demnitate, ca să te mai pot privi în ochi când se va sfârşi totul, şi nu te înduri să-mi laşi nici măcar atât. Mi-ai frânt inima azi-noapte, bine? Asta vrei să auzi?

Din nou, nu-mi găseam cuvintele. Şi apoi le-am găsit.

— Chiar nu ai inimă, i-am zis.

— Nu, cred că s-ar putea ca tu să fii cea lipsită de inimă, de fapt.

Deja se îndepărta, când am strigat după el:

— Ce vrea să însemne asta?

L-am prins din urmă şi l-am tras de braţ, obligându-l să se întoarcă spre mine.

— Spune-mi ce-ai vrut să spui cu asta.

— Ştii ce înseamnă.

Conrad şi-a smuls braţul din mâna mea.

— Te iubesc şi acum. N-am încetat niciodată să te iubesc. Cred c-o ştii şi tu. Cred c-ai ştiut-o dintotdeauna.

Am strâns din buze, clătinând din cap.

— Nu e adevărat.

— Nu minţi.

Am clătinat încă o dată din cap.

— Cum vrei tu. Dar eu n-am de gând să mă mai prefac de dragul tău.

Şi cu asta a coborât treptele şi s-a îndreptat spre maşină.

M-am lăsat să cad pe terasă. Inima îmi bătea de un miliard de ori pe minut. Mă simţeam mai vie decât oricând. Furie,

tristeţe, bucurie. El mă făcea să le simt pe toate. Nimeni altcineva nu avea un astfel de efect asupra mea. Absolut nimeni.

Deodată m-a năpădit o senzaţie, o certitudine absolută că n-aveam să pot renunţa vreodată la el. Era atât de simplu şi atât de complicat. În toţi aceşti ani mă ţinusem scai de el şi acum nu mai puteam să mă desprind. Era vina mea, de fapt. Nu puteam renunţa la Conrad şi nu-l puteam părăsi pe Jeremiah.

Ce opţiuni mai aveam?

A doua zi urma să mă mărit.

Dacă făceam treaba asta, dacă îl alegeam pe Conrad, nu mai exista cale de întoarcere. Nu aveam să-i mai cuprind vreodată capul lui Jere în palme, n-aveam să-i mai simt puful moale de pe ceafă. Era ca penele la atingere. Jere n-avea să se mai uite vreodată la mine cum se uita acum. Mă privea ca şi cum aş fi fost drăguţa lui. Ceea ce şi eram şi mi se părea că aşa fusesem dintotdeauna. Urma să pierd toate lucrurile astea. S-ar fi sfârşit totul. Unele fapte nu pot fi şterse. Cum aş fi putut să-mi iau rămas-bun de la toate lucrurile alea? Nu puteam. Şi cum rămânea cu familiile noastre? Ce repercusiuni ar avea decizia asta asupra mamei, asupra tatălui lui? Treaba asta ne-ar distruge. Nu puteam să fac una ca asta. Mai ales... mai ales când totul era atât de fragil, acum, că nu mai era Susannah. Încă încercam să ne lămurim cum să fim cu toţii laolaltă în lipsa ei, cum să fim în continuare familia care se regăsea în fiecare vară.

Nu puteam să sacrific totul doar pentru asta. Doar de dragul lui Conrad. Conrad care îmi spusese că mă iubeşte. În sfârşit, rostise cuvintele.

Când Conrad Fisher îi spunea unei fete că o iubeşte, vorbea serios. O fată se putea încrede în vorbele lui. Ar fi putut chiar să-şi pună viaţa în joc pe baza lor.

Şi asta aş face. Mi-aş pune toată viaţa în joc de dragul lui. Şi nu puteam să fac aşa ceva. Nu voiam s-o fac.

Capitolul 49

Conrad

Eram în maşină, îndepărtându-mă de casă, simţind cum îmi gonea adrenalina prin sânge.

O spusesem în sfârşit. Îi spusesem acele cuvinte, cu voce tare, în faţă. Era o uşurare să nu mai port cu mine cuvintele nerostite, şi faptul că i le spusesem efectiv îmi stârnise un puseu de endorfine. Eram exaltat, ca în transă, pluteam pe nori. Mă iubea. Nu aveam nevoie s-o aud spunând cuvintele. O ştiam instinctiv, din felul cum mă privise adineaori.

Dar ce urma? Dacă mă iubea, iar eu o iubeam, ce urma să facem acum, când erau atâtea persoane între noi? Cum puteam să ajung vreodată la ea? Oare eram în stare s-o iau pur şi simplu de mână şi să fug în lume cu ea? Eram convins c-ar veni cu mine. Dacă i-o ceream, eram convins

că s-ar putea într-adevăr să vină. Dar unde am merge, de fapt? Oare ceilalţi ne-ar ierta? Jere, Laurel, tata. Şi, dacă aş lua-o cu adevărat departe de ei, unde aş duce-o?

Dincolo de asta, de toate întrebările şi îndoielile, simţeam un regret nemăsurat, ca un gol în stomac. Dacă i-aş fi spus-o acum un an, acum o lună, chiar şi acum o săptămână, oare lucrurile ar fi stat altfel acum? Era ziua dinaintea nunţii ei. În douăzeci şi patru de ore, urma să se mărite cu fratele meu. De ce aşteptasem atâta timp?

M-am învârtit o vreme cu maşina, am ajuns până în oraş, am mers de-a lungul falezei şi apoi m-am întors acasă. Nu era parcată niciuna dintre maşini pe alee, aşa că m-am gândit c-am scăpat o vreme, dar apoi am dat cu ochii de Taylor, care se instalase pe terasa din faţă.

— Unde e restul lumii? am întrebat-o.

— Păi, bună şi ţie!

Şi-a ridicat ochelarii pe creştet.

— Au ieşit cu barca.

— De ce nu te-ai dus şi tu cu ei?

— Am rău de mare.

Taylor m-a studiat.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Precaut, am studiat-o la rândul meu.

— Despre ce?

Mi-a făcut semn spre scaunul aflat lângă al ei.

— Vino să te aşezi mai întâi.

M-am conformat.

— Ce i-ai spus lui Belly azi-noapte?

— Ce ţi-a zis? am întrebat-o, ferindu-mi privirea.

— Nimic. Dar îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Ştiu c-a plâns azi-noapte. Avea ochii complet umflaţi dimineaţă. Aş fi dispusă să pariez că a plâns din cauza ta. Din nou. Bravo, Conrad!

Am simţit o gheară în piept.

— Nu te priveşte.

Taylor s-a uitat chiorâş la mine.

— Belly e cea mai veche prietenă a mea. Sigur că mă priveşte. Te avertizez, Conrad. Las-o în pace. O zăpăceşti. Din nou.

Am dat să mă ridic.

— Am terminat?

— Nu. Aşază-te la loc.

M-am aşezat din nou.

— Ai idee cât de mult ai rănit-o, în nenumărate rânduri? Te porţi ca şi cum ar fi o jucărie pe care o iei de pe jos şi cu care te joci când îţi vine. Eşti ca un ţânc. Altcineva a luat ce-ţi aparţinea şi nu-ţi place de nicio culoare chestia asta, aşa că dai buzna aici şi îţi baţi joc de tot doar pentru că poţi.

Am oftat.

— Nu asta încerc să fac.

Şi-a muşcat buza.

— Belly mi-a spus că o parte din fiinţa ei te va iubi mereu. Tot mai vrei să-mi spui că nu-ţi pasă?

Oare zisese asta?

— N-am spus niciodată că nu-mi pasă.

— Probabil că eşti singurul care o poate împiedica să meargă până la capăt cu nunta. Dar ar fi cazul să fii foarte sigur c-o mai vrei, la naiba, pentru că altfel le dai vieţile peste cap fără motiv.

Şi-a pus din nou ochelarii la ochi.

— Nu-i da peste cap viaţa celei mai bune prietene ale mele, Conrad. Nu fi un nemernic egoist ca de obicei. Fii băiatul bun, cum spune ea că eşti. Redă-i libertatea.

Fii băiatul bun, cum spune ea că eşti.

*

Crezusem c-o să pot face treaba asta, să lupt pentru ea până la capăt, fără să mă mai gândesc la altcineva. S-o iau pur şi simplu de mână şi să fugim. Dar oare, dacă aş face asta, n-aş dovedi că Belly se înşelase? Că nu eram un băiat bun. Aş fi un nemernic egoist, exact cum spusese Taylor. Dar aş avea-o pe Belly lângă mine.

Capitolul 50

În seara aia, am luat cu toţii cina la un restaurant mai nou din oraş – părinţii mei, domnul Fisher şi noi toţi, tânăra generaţie. Nu-mi era foame, dar am comandat o chiflă cu homar şi am mâncat fiecare îmbucătură, pentru că plătea tata. A insistat. Tata, care purta aceeaşi cămaşă albă cu dunguliţe gri la orice ocazie „de gală”. O purta şi acum, stând lângă mama, îmbrăcată în rochia ei bleumarin, stil cămaşă, şi simţeam cum creşte inima în mine de fiecare dată când mă uitam la ei doi.

Şi mai era şi Taylor, care se prefăcea că ascultă cu interes în timp ce tata turuia despre sistemul nervos al unui homar. Stătea lângă Anika, care chiar părea interesată. Lângă Anika stătea fratele meu, care-şi dădea ochii peste cap.

Conrad se aşezase la capătul opus al mesei, cu prietenii lui Jere. Mi-am impus să nu mă uit în direcţia lui, să mă concentrez doar la ce aveam în farfurie, la Jeremiah, care stătea lângă mine. Nu era cazul să mă obosesc, deoarece nici Conrad nu se uita la mine. Vorbea cu băieţii, cu Steven, cu mama. Cu oricine în afară de mine. „Asta ai

vrut, mi-am zis. I-ai spus să te lase în pace. Tu i-ai cerut asta.”

Nu poţi să ai şi una, şi alta.

— Te simţi bine? m-a întrebat Jeremiah.

Am ridicat capul şi i-am zâmbit.

— Da! Sigur. Doar c-am mâncat prea mult.

Jeremiah mi-a luat un cartof din farfurie şi mi-a zis:

— Mai lasă loc şi pentru desert.

Am dat din cap. S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat, iar eu i-am răspuns la sărut. Apoi l-am văzut aruncând o privire spre capul mesei, aşa de repede că e posibil să mi se fi părut.

Capitolul 51

Conrad

Am avut senzaţia c-o iau razna în seara aia. Stând acolo la masă cu toată lumea, ciocnind când tata a ţinut un toast, încercând să nu mă uit când Jere a sărutat-o de faţă cu noi toţi.

După cină, Jere şi Belly cu toţi prietenii lor au mers pe faleză să-şi ia îngheţată. Tata şi tatăl lui Belly s-au întors la

hotel. Acasă mai eram doar eu şi Laur. Tocmai urcam în camera mea, dar Laurel m-a oprit şi mi-a zis:

— Hei, hai să bem o bere, Connie. Cred c-o meritǎm, ce zici?

Ne-am aşezat la masa din bucătărie cu câte o bere. Şi-a ciocnit sticla de a mea şi a zis:

— În... în cinstea a ce să ciocnim?

— Pentru ce altceva? În cinstea mirilor.

Fără să se uite la mine, Laurel m-a întrebat:

— Cum eşti?

— Bine. Minunat.

— Haide. Stai de vorbă cu Laura ta. Spune-mi. Cum te simţi?

— Sincer?

Am tras o duşcă din bere.

— Practic, mă termină chestia asta.

Laurel s-a uitat la mine, cu o expresie înduioşată.

— Îmi pare rău. Ştiu c-o iubeşti mult, băiete. Probabil că ţi-e foarte greu.

Am simţit că mi se pune un nod în gât. Am încercat să-mi dreg glasul, degeaba. Simţeam cum mă strânge în piept, cum îmi zvâcnesc ochii. Avea să mă podidească plânsul de

faţă cu ea. Era din cauza felului cum o spusese, de parcă mama ar fi fost acolo cu mine, ştiind fără să trebuiască să-i spun.

Laurel mi-a prins mâna într-a ei. Am încercat să mi-o retrag, dar mi-a strâns-o şi mai tare.

— O să trecem şi peste ziua de mâine, îţi promit. Noi doi împreună, băiete.

Strângându-mi din nou mâna, a continuat:

— Doamne, ce dor mi-e de mama ta.

— Şi mie.

— Chiar avem nevoie de ea acum, nu-i aşa?

Mi-am plecat capul şi am început să plâng.

Capitolul 52

Am vrut să mă culc în camera lui Jeremiah în noaptea aia, dar, când am dat să urc după el, Taylor a scuturat dojenitor din deget.

— Ţţ. Aduce ghinion.

Aşa că eu mă dusesem în camera mea şi el într-a lui.

Era prea zăpuşeală. Nu reuşeam să adorm. Îmi tot aruncam cearşaful de pe mine şi-mi întorceam perna de

pe o parte pe alta să mă răcoresc, dar n-avea niciun efect. Mă tot uitam la ceas. S-a făcut unu, apoi două.

Când n-am mai rezistat, am aruncat aşternuturile deoparte şi m-am schimbat în costumul de baie. N-am aprins nicio lumină, am coborât pe întuneric. Luna lumina îndeajuns cât să mă pot orienta. Toţi ceilalţi dormeau.

Am coborât la piscină. Am plonjat şi mi-am ţinut respiraţia cât de mult am putut. Deja simţeam cum mă relaxez până în măduva oaselor. Când am ieşit să trag aer în piept, am făcut pluta şi mi-am întors privirea spre cer. Răsăriseră stelele. Îmi plăcea cât de linişte era, cum încremenise totul. Nu se auzea decât zgomotul valurilor spărgându-se uşor pe nisip.

A doua zi aveam să devin Isabel Fisher. Era ce-mi dorisem dintotdeauna, visul meu din copilărie împlinit înmiit. Iar eu distrusesem totul. Sau, mai curând, eram pe cale s-o fac. Trebuia să spun adevărul. Nu puteam să mă mărit cu Jeremiah aşa, nu ţinând ceva atât de important secret.

Am ieşit din piscină, m-am înfăşurat în prosop şi am intrat în casă, îndreptându-mă spre camera lui Jeremiah. Dormea, dar l-am trezit.

— Trebuie să-ţi vorbesc, i-am zis.

Mi se prelingea apa din păr, îi picura pe pernă, peste faţă.

— Nu aduce ghinion? m-a întrebat, somnoros.

— Nu-mi pasă.

Jeremiah s-a ridicat în capul oaselor, ştergându-şi obrajii.

— Ce-i?

— Hai să vorbim afară.

Am ieşit pe terasă şi ne-am aşezat amândoi pe un şezlong.

Fără să-l iau pe ocolite, i-am zis încet:

— Azi-noapte, Conrad mi-a zis că încă mai are anumite sentimente faţă de mine.

L-am simţit încordându-se lângă mine. Am aşteptat să zică ceva şi, văzând că tace, am continuat.

— Sigur că i-am zis că eu nu-i împărtăşesc sentimentele. Am vrut să-ţi spun mai devreme, dar apoi m-am gândit c-ar fi o greşeală, c-ar trebui să ţin pentru mine discuţia...

— Îl omor, mi-a zis Jere şi m-a şocat să-l aud rostind cuvintele.

S-a ridicat.

Am încercat să-l trag la loc lângă mine, dar nu m-a lăsat.

— Jere, nu! m-am rugat de el. Nu face asta. Te rog, rămâi aici şi hai să stăm de vorbă.

— De ce îl aperi?

— Nu... nu fac asta. Nu-l apăr.

M-a privit fără să se aşeze.

— Vrei să te măriţi cu mine ca să-ţi ştergi din minte amintirea lui?

— Nu, am zis, aproape sugrumat. Nu.

— Faza e că nu te cred, Bells, mi-a spus Jeremiah, pe un ton curios de neutru. Văd cum te uiţi la el. Nu cred că te-ai uitat vreodată la mine aşa. Nici măcar o dată.

Am sărit de pe şezlong şi m-am agăţat cu disperare de mâinile lui, dar s-a ferit. Respirând poticnit, i-am zis:

— Nu-i adevărat, Jere. Nu-i deloc adevărat. Ce simt pentru el vine doar din amintiri. Atâta tot. N-are nimic de-a face cu noi doi. Toate astea au rămas în trecut. Nu putem să uităm de trecut şi să ne creăm propriul viitor? Doar noi doi?

— Oare e în trecut? m-a întrebat, pe un ton aparent calm. Ştiu că v-aţi văzut de Crăciun. Ştiu c-aţi fost împreună aici.

Am dat să-i răspund, dar nu mi-a ţâşnit niciun cuvânt de pe buze.

— Spune ceva. Haide, încearcă să negi.

— Nu s-a întâmplat nimic între noi, Jere. Îţi jur! Nici măcar n-am ştiut că avea să fie aici. Nu ţi-am spus doar din cauză că... de ce oare? De ce nu-i spusesem? De ce nu-mi venea niciun motiv în minte? N-am vrut să te necăjeşti degeaba.

— Dacă ar fi fost aşa, mi-ai fi spus. În schimb, ai ţinut secretă întâlnirea. După toate chestiile pe care mi le-ai spus despre încredere, mi-ai ascuns treaba asta. Eu m-am simţit ca naiba pentru ce-am făcut cu Lacie şi noi doi nici măcar nu eram împreună când s-a întâmplat.

Am simţit că mă ia cu greaţă.

— De cât timp ştii?

— Contează? s-a zburlit la mine.

— Da, contează pentru mine.

Jeremiah a început să se îndepărteze de mine.

— Ştiu de când s-a întâmplat. Conrad mi-a pomenit că v-aţi văzut, credea că ştiu deja. Aşa că, desigur, a trebuit să mă prefac că ştiam. Îţi dai seama cât de imbecil m-am simţit?

— Îmi închipui, am şoptit. De ce n-ai zis nimic?

Stăteam doar la câţiva paşi distanţă, dar păreau să ne despartă kilometri întregi. Ochii lui îmi dădeau senzaţia asta. Mă priveau atât de distant.

— Am aşteptat să-mi spui tu. Şi nu mi-ai spus niciodată.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să-ţi spun. Am greşit.

Era o prostie. Inima îmi bătea nebuneşte.

— Te iubesc. Ne căsătorim mâine. Noi doi, nu-i aşa?

Când nu mi-a răspuns, l-am întrebat din nou:

— Nu-i aşa?

— Trebuie să ies de-aici, a spus într-un final. Trebuie să mă gândesc la nişte lucruri.

— Pot să vin cu tine?

De data asta răspunsul a venit prompt şi m-a terminat.

— Nu.

A plecat, iar eu n-am încercat să mă ţin după el. M-am prăbuşit pe trepte. Nu-mi mai simţeam picioarele. Nu-mi mai simţeam tot corpul. Oare chiar se întâmpla chestia asta? Era aievea? Nu părea să fie aievea.

Capitolul 53

Pe-afară se auzea un sticlete cântând. Sau o fi fost o presură. Tata încercase să mă înveţe să recunosc cântecele mai multor specii de păsări, dar nu-mi aminteam foarte bine.

Cerul era mohorât. Încă nu ploua. Dar, cât de curând, avea să înceapă să toarne. Părea o dimineaţă ca oricare alta în Cousins Beach. Doar că nu era, pentru că azi urma să mă mărit.

Eram relativ sigură că urma să mă mărit. Singura problemă era că habar n-aveam unde plecase Jeremiah, nici dacă mai avea de gând să se întoarcă.

Stăteam în faţa măsuţei de toaletă, în halatul meu de baie roz, încercând să-mi ondulez părul. Taylor era la salon şi voise să mă convingă să mă coafez şi eu acolo, dar refuzasem. Singura dată când fusesem să mă coafez, nu-mi plăcuse deloc cum mă făcuseră. Arătam ca o participantă la un concurs de miss, cu părul tapat şi ţeapăn. Nu semănam cu mine. Mă gândeam că azi, mai mult decât oricând, trebuia să semăn cu mine.

A bătut cineva la uşă.

— Intră, am zis, încercând să înfoi o buclă care se pleoştise deja.

S-a deschis uşa. Era mama. Era îmbrăcată deja. Purta un sacou şi pantaloni de in, şi ţinea în mână un plic galben ca lămâia. L-am recunoscut imediat: hârtia de scris personalizată pe care o folosea Susannah. Era fix ce te-ai fi aşteptat de la ea. Am sperat că meritam scrisoarea. Mă durea gândul că o dezamăgisem astfel. Oare ce-ar spune, dacă ar şti?

Mama a închis uşa în urma ei.

— Vrei să te ajut? m-a întrebat.

I-am întins ondulatorul. A lăsat scrisoarea pe măsuţa de toaletă. A venit în spatele meu, desfăcându-mi părul în trei.

— Te-a machiat Taylor? Îţi stă bine.

— Da. Mulţumesc. Şi ţie îţi stă foarte bine.

M-am uitat la ea în oglindă, cum îmi răsucea părul pe ondulator, cu capul plecat. Mi s-a părut superbă în momentul ăla.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a privit în oglindă.

— Nu asta mi-aş fi dorit pentru tine. Dar sunt aici. E ziua nunţii tale. Eşti singura mea fiică.

Mi-am întins mâna peste umăr şi am luat-o de mână. Mi-a strâns mâna tare, aşa tare, că mă durea. Voiam să-i

destăinui totul, să-i mărturisesc că totul era dat peste cap, că nici măcar nu ştiam pe unde umblă Jeremiah sau dacă mă mai mărit până la urmă. Dar durase aşa mult până ajunsese în punctul ăsta şi, dacă-i stârneam o îndoială cât de mică, avea să fie de ajuns ca să pună capăt nunţii. M-ar lua pe sus şi m-ar duce departe de toată povestea asta.

Aşa că nu i-am spus decât:

— Mulţumesc, mami.

— Cu plăcere.

S-a uitat spre geam.

— Crezi că vremea o să ţină cu noi?

— Nu ştiu. Sper.

— Păi, în cel mai rău caz, o să mutăm ceremonia înăuntru. Nu-i mare chestie.

Apoi mi-a întins scrisoarea.

— Susannah a vrut să-ţi înmânez asta în ziua nunţii tale.

M-a sărutat pe creştet şi a ieşit.

Am luat scrisoarea şi mi-am plimbat degetele peste numele meu, scris în stilul caligrafic al lui Susannah. Apoi am lăsat-o la loc pe măsuţă. Nu încă.

A bătut din nou cineva la uşă.

— Cine e? am întrebat.

— Steven.

— Intră.

Uşa s-a deschis şi a intrat Steven, închizând-o în urma lui. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă albă de in, ţinuta mirelui şi a cavalerilor de onoare.

— Hei, mi-a zis, aşezându-se pe pat. Îţi stă bine părul.

— S-a întors?

Steven a ezitat.

— Spune-mi, Steven.

— Nu. Nu s-a întors. Conrad a plecat după el. Bănuieşte unde s-a dus.

Am oftat. Eram uşurată, dar, totodată... ce avea să facă Jeremiah odată ce-l vedea pe Conrad? Dacă treaba asta nu va face decât să agraveze lucrurile?

— O să mă sune de îndată ce-l găseşte.

Am încuviinţat, apoi am pus din nou mâna pe ondulator. Îmi tremurau degetele şi a trebuit să-mi sprijin mâna ca să nu mă ard pe obraz.

— I-ai spus ceva mamei? m-a întrebat Steven.

— Nu. N-am spus nimănui. Deocamdată n-am ce să le spun.

Am răsucit o şuviţă pe ondulator.

— O să vină. Ştiu c-o să vină.

Chiar o credeam, în mare.

— Mda. Mda, sunt sigur că ai dreptate. Vrei să rămân cu tine?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să mă pregătesc.

— Eşti sigură?

— Mda. Anunţă-mă doar când ai veşti.

Steven s-a ridicat.

— Aşa voi face.

Apoi a venit lângă mine şi m-a bătut stângaci pe umăr.

— Totul o să se rezolve cu bine, Belly.

— Mda, ştiu. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Doar găseşte-l pe Jere.

De îndată ce a plecat, am lăsat ondulatorul din mână. Îmi tremura mâna. Riscam să mă ard, dacă nu făceam o pauză. Oricum, îmi ondulasem destul părul.

Avea să se întoarcă. Avea să se întoarcă. O ştiam.

Şi apoi, pentru că nu-mi mai rămăsese altceva de făcut, m-am îmbrăcat în rochia de mireasă.

Stăteam la geam, uitându-mă la tata cum anină luminiţele de Crăciun pe terasa din spate, când Taylor a dat buzna în cameră.

Avea părul prins în coc şi părea strâns bine deasupra frunţii. Ţinea în braţe o pungă cafenie de hârtie şi un frappé.

— Bun, ţi-am adus prânzul, Anika o ajută pe mama ta să pună mesele, iar vremea asta îmi sabotează coafura, m-a anunţat, dintr-o răsuflare. Şi nu ştiu cum să-ţi spun, dar sunt sigură că m-a picurat când intram în casă.

Apoi m-a întrebat:

— De ce te-ai îmbrăcat deja în rochie? Mai e o grămadă de timp până la nuntă. Scoate-o. O să se şifoneze.

Când n-am zis nimic, m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Jeremiah nu e aici.

— Păi, normal că nu e, prostuţo. Aduce ghinion să vezi mireasa înaintea nunţii.

— Nu e acasă. A plecat azi-noapte şi încă nu s-a întors.

Tonul meu era surprinzător de calm.

— I-am spus totul.

A făcut ochii cât cepele.

— Cum adică, „totul”?

— Deunăzi, Conrad mi-a zis că încă mai ţine la mine. Şi azi-noapte i-am spus lui Jeremiah.

Parcă trecuseră săptămâni întregi în ultimele câteva zile. Nici măcar nu ştiam când sau cum se întâmplase toată povestea asta. Cum se zăpăciseră aşa tare lucrurile. Mi se învolburau de-a valma în minte, în suflet.

— Oh, Doamne! a exclamat Taylor, punându-şi mâinile la gură şi trântindu-se pe pat. Ce ne facem?

— Conrad a plecat să-l caute.

Mă uitam din nou pe geam. Tata terminase cu terasa şi trecuse la boschete. M-am îndepărtat de geam şi am dat să-mi trag fermoarul.

— Ce faci? m-a întrebat, şocată.

— Ai zis c-o să se şifoneze, ai uitat?

Am lăsat rochia să alunece de pe mine şi a căzut pe podea, o băltoacă albă, vaporoasă. Şi apoi am luat-o de acolo şi am pus-o pe umeraş.

Taylor mi-a pus halatul pe mine şi apoi m-a întors spre ea şi mi-a legat cordonul, de parcă aş fi fost copil mic.

— Totul o să se rezolve, Belly.

A bătut cineva la uşă şi ne-am uitat amândouă într-acolo.

— Sunt Steven, a zis fratele meu, deschizând uşa.

A intrat şi a închis uşa în urma lui.

— Conrad s-a întors cu el.

M-am lăsat să cad pe podea, răsuflând uşurată.

— S-a întors, am repetat.

— Acum face un duş şi apoi o să se îmbrace şi o să fie gata de plecare. De nuntă, adică. Nu să plece din nou.

Taylor a îngenuncheat lângă mine. M-a luat de mână, prefirându-şi degetele printre ale mele.

— Ai mâna rece, mi-a zis, încălzindu-mi-o cu cealaltă mână. Încă mai vrei să faci asta? m-a întrebat apoi. Nu eşti obligată s-o faci, dacă nu vrei.

Am închis ochii. Îmi fusese aşa de teamă că n-o să se mai întoarcă. Acum, că era aici, toată teama ţâşnise la suprafaţă.

Steven s-a aşezat pe jos lângă mine şi Taylor. M-a înconjurat cu braţul şi mi-a zis:

— Belly. Înţelege ce vrei de-aici, bine? Am opt vorbe să-ţi spun. Eşti pregătită să le auzi?

Am deschis ochii şi am dat din cap.

Pe un ton foarte solemn, mi-a zis:

— Dacă o faci, fă-o cum se cuvine.

— Ce naiba înseamnă asta, de fapt, Steven? l-a repezit Taylor.

Am izbucnit într-un hohot de râs, care părea să vină de undeva din străfunduri.

— Dacă o faci, fă-o cum se cuvine? Dacă o faci, fă-o cum se cuvine.

Râdeam aşa tare că-mi dăduseră lacrimile.

Taylor a sărit în picioare.

— Machiajul!

A înşfăcat cutia de şerveţele de pe măsuţa de toaletă şi m-a şters cu grijă. Eu încă mai râdeam.

— Revino-ţi, Conklin, m-a somat Taylor, aruncându-i o privire îngrijorată fratelui meu.

Floarea pe care o purta în păr stătea şui. Avea dreptate: umiditatea îi sabota coafura.

— Oh, n-are nimic, i-a spus Steven. Doar se amuză. Nu-i aşa, Belly?

— Dacă o faci, fă-o cum se cuvine, am repetat, chicotind.

— Cred că are un atac de isterie sau ceva. Să-i trag o palmă? l-a întrebat Taylor pe Steven.

— Nu, îi trag eu una, a zis, venind spre mine.

M-am oprit din râs. Nu aveam un atac de isterie. Sau poate că aveam, unul mic.

— N-am nimic! Nimeni n-o să mă ia la palme. Măiculiţă!

M-am ridicat.

— Cât e ceasul?

Steven a scos telefonul din buzunar.

— E 14:00. Încă mai avem vreo câteva ore până ajung invitaţii.

Inspirând adânc, am zis:

— Bine. Steven, te duci tu să-i spui mamei că ar fi cazul să ţinem nunta înăuntru? Dacă împingem canapelele în lateral, probabil că încap câteva mese în camera de zi.

— Îi pun pe ceilalţi băieţi la treabă, mi-a zis.

— Mulţam, Stevie. Şi, Taylor, poţi cumva să...

— Să rămân şi să te machiez din nou? m-a întrebat, cu speranţă în glas.

— Nu. Voiam să te rog să ieşi şi tu. Trebuie să mă gândesc un pic.

După un schimb de priviri, au ieşit amândoi cu paşi târşâiţi şi am închis uşa în urma lor.

De îndată ce-o să-l văd, totul o să aibă noimă din nou. Era musai să se întâmple aşa.

Capitolul 54

Conrad

În dimineaţa următoare m-a trezit Steven, care-mi zgâlţâia patul.

— L-ai văzut pe Jere?

— Până acum trei secunde dormeam, am mormăit, fără să deschid ochii. Cum era să-l văd?

Steven s-a oprit din zgâlţâit patul şi s-a aşezat pe margine.

— A dispărut, frate. Nu-l găsesc pe nicăieri şi nu şi-a luat telefonul. Ce naiba s-a întâmplat azi-noapte?

M-am ridicat în capul oaselor. Belly probabil că-i spusese totul. La naiba.

— Nu ştiu, am zis, frecându-mă la ochi.

— Ce ne facem?

Era numai vina mea.

M-am sculat din pat şi i-am zis:

— Du-te şi îmbracă-te. Mă duc să-l caut. Nu-i spune nimic lui Belly.

— Sună bine, mi-a zis, cu un aer uşurat. Dar n-ar trebui să ştie şi Belly? N-avem prea mult timp până la nuntă. Nu vreau să se pregătească şi toate cele, dacă el nu mai vine.

— Dacă nu mă întorc într-o oră, poţi să-i spui atunci.

Mi-am scos tricoul şi am luat pe mine cămaşa albă de in, modelul pe care ne pusese Jere să ni-l luăm cu toţii.

— Unde te duci? m-a întrebat Steven. Poate c-ar trebui să vin cu tine.

— Nu, tu rămâi aici şi ai grijă de ea. Îl găsesc eu.

— Deci ştii unde este?

— Mda, cred că da.

Habar n-aveam pe unde umbla nemernicul. Ştiam doar că trebuie să găsesc o soluţie.

Când să ies din casă, Laurel m-a oprit şi m-a întrebat:

— L-ai văzut pe undeva pe Jere? Am ceva să-i dau.

— A ieşit să ia ceva pentru nuntă, am zis. Mă duc chiar acum să mă întâlnesc cu el. I-l dau eu.

Mi-a înmânat un plic. Am recunoscut imediat hârtia. Era cea pe care o folosea mama. Pe plic era numele lui Jere, scris de mâna ei.

— Ştii, cred că s-ar putea să fie chiar mai plăcut aşa, venind din partea ta, mi-a zis Laurel, zâmbind. Lui Beck i-ar plăcea, nu crezi?

— Mda, cred că da, am încuviinţat.

Nici nu se punea problema să mă întorc fără Jere.

De cum am ieşit, am rupt-o la fugă spre maşină şi am demarat în viteză.

M-am dus mai întâi pe faleză, apoi în parcul de skateboarding pe unde ne făceam veacul când eram mici, apoi la sală, apoi la restaurantul unde făceam popas când ajungeam în oraş. Mereu îi plăcuseră milk shake-urile cu căpşune pe care le serveau. Dar nu era acolo. M-am învârtit prin parcarea de la mall. Nu se vedea maşina, nici Jere. Nu-l găseam pe nicăieri şi aproape că trecuse o oră. O încurcasem. Steven avea să-i dea vestea lui Belly şi apoi ăsta avea să devină încă un moment în care-i dădusem viaţa peste cap într-un mare fel. Şi dacă Jere plecase de tot din Cousins? Habar n-aveam, putea să fie în Boston de-acum.

Ar fi fost minunat, dacă aş fi avut vreo revelaţie subită, vreo strălucire despre unde putea fi, având în vedere că eram fraţi. Dar nu puteam decât să iau la rând locurile de pe listă, fiecare loc prin care trecuserăm la un moment dat. Unde s-ar duce Jeremiah, dacă ar fi supărat? S-ar duce la mama. Dar nu era înmormântată aici, ci la Boston.

În Cousins era pretutindeni. Şi apoi mi-a picat fisa: grădina. Poate că se dusese la grădina de la adăpost. Merita să încerc. L-am sunat pe Steven de pe drum.

— Cred că ştiu unde este. Încă nu-i spune nimic lui Belly.

— Bine. Dar, dacă nu mă suni într-o jumătate de oră, o să-i spun. Oricum ar fi, o să-i tăbăcesc fundul.

Am închis în timp ce intram în parcarea adăpostului pentru femei. I-am văzut imediat maşina. Am simţit o combinaţie

de uşurare nemăsurată şi spaimă. Ce drept aveam să-i spun orice? Eu eram vinovat de toată încurcătura asta.

Jere stătea pe o bancă în grădină, cu capul în palme. Încă purta hainele de ieri. Şi-a ridicat brusc capul, când m-a auzit.

— Te avertizez, amice. Nu te apropia de mine în momentul ăsta.

Am ţinut-o tot înainte. Când am ajuns chiar în faţa lui, i-am zis:

— Întoarce-te acasă cu mine.

S-a uitat chiorâş la mine.

— Du-te dracului!

— Ar trebui să te însori în câteva ore. N-avem timp de chestia asta acum. N-ai decât să mă pocneşti. O să te simţi mai bine.

Am încercat să-l iau de braţ şi m-a îmbrâncit.

— Nu, tu o să te simţi mai bine. Nu meriţi să te simţi mai bine. Dar, după mizeria pe care ai făcut-o, pe ascuns, ar trebui să te snopesc din bătaie.

— Atunci fă-o. Şi apoi hai să mergem. Belly te aşteaptă. N-o lăsa să aştepte în ziua nunţii ei.

— Mai taci! a zbierat, sărind la mine. N-ai dreptul să-mi vorbeşti despre ea.

— Haide, amice. Te rog. Te implor!

— De ce? Pentru că o iubeşti şi acum, nu-i aşa?

N-a aşteptat să-i răspund.

— Eu atât vreau să ştiu, dacă încă o mai iubeai, de ce mi-ai dat undă verde, hm? Eu am procedat corect. Nu m-am ascuns de tine. Te-am întrebat, fără ocolişuri. Mi-ai zis că tu ai lăsat-o în urmă.

— N-aş zice că mi-ai cerut voie, când te-am prins sărutând-o în maşină. Mda, ţi-am dat undă verde totuşi, pentru că am avut încredere c-o să ai grijă de ea şi o să te porţi cum se cuvine cu ea. Şi-apoi aud că ai înşelat-o în Cabo, în vacanţa de primăvară. Aşa că poate că eu ar trebui să te întreb dacă o iubeşti sau nu.

De cum am rostit ultimul cuvânt, pumnul lui Jere m-a pălit în faţă, zdravăn. Am avut senzaţia că m-a izbit un val de doi metri – nu mai auzeam decât un ţiuit în urechi. M-am tras înapoi, clătinându-mă pe picioare.

— Bun, am icnit. Acum putem s-o luăm din loc?

M-a pocnit din nou. De data asta am căzut la pământ.

— Taci! a zbierat la mine. Nu-mi spune mie care dintre noi o iubeşte mai mult. Eu o iubesc dintotdeauna. Nu tu. Tu ai tratat-o în ultimul hal. Ai părăsit-o de atâtea ori, amice. Eşti un laş. Nici măcar acum nu eşti în stare s-o recunoşti de faţă cu mine.

Respirând poticnit, am scuipat sângele care-mi umpluse gura şi i-am zis:

— Bine. O iubesc. Recunosc. Uneori... uneori cred că e singura fată cu care aş putea fi. Dar, Jere, te-a ales pe tine. Tu eşti cel cu care vrea să se mărite. Nu eu.

Am scos plicul din buzunar, m-am apropiat împleticit şi l-am împuns în piept cu el.

— Citeşte asta. E pentru tine, de la mama. Pentru ziua nunţii tale.

Înghiţind în sec, a desfăcut plicul. L-am urmărit cum citea, sperând, ştiind că mama găsise cuvintele potrivite. Întotdeauna ştia ce să-i spună lui Jeremiah.

A început să plângă în timp ce citea, iar eu mi-am ferit privirea.

— Mă întorc, mi-a zis în cele din urmă. Dar nu cu tine. Nu-mi mai eşti frate. Pentru mine, eşti ca mort. Nu vreau să te văd la nunta mea. Nu vreau să te mai am în viaţa mea. Vreau să dispari.

— Jere...

— Sper că i-ai spus tot ce aveai să-i spui. Pentru că, după chestia asta, n-o s-o mai vezi niciodată. Nici pe mine. S-a sfârşit. Nu ne mai leagă nimic.

Mi-a înmânat scrisoarea.

— Asta e a ta, nu-i a mea.

Şi apoi a plecat.

M-am aşezat pe bancă şi am desfăcut scrisoarea. Începea cu „Dragă Conrad”.

Şi apoi am început şi eu să plâng.

Capitolul 55

Pe geam, hăt pe plajă, vedeam un grup de ţânci cu găleţi de plastic şi lopăţele, care săpau după crabi de nisip.

Eu şi Jere făceam asta pe vremuri. Într-un rând, cred că eu aveam vreo opt ani, deci Jeremiah probabil că avea nouă, căutaserăm crabi de nisip toată după-amiaza şi, chiar şi când Conrad şi Steven au venit după el, n-a vrut să plece.

— Noi mergem cu bicicleta în oraş să închiriem un joc video şi, dacă nu vii cu noi, n-ai voie să te joci diseară.

— Poţi să te duci, dacă vrei, îi zisesem, necăjită la culme, pentru că eram convinsă c-o să aleagă să meargă.

Cine ar alege nişte crabi de nisip prăpădiţi în locul unui joc video nou?

A şovăit şi apoi le-a zis:

— Nu-mi pasă.

Şi a rămas.

M-am simţit vinovată, dar şi victorioasă, pentru că Jeremiah mă alesese pe mine. Meritam să fiu aleasă în locul altcuiva.

Am rămas pe afară până s-a întunecat. Am adunat crabii de nisip într-un pahar de plastic şi apoi le-am dat drumul.

I-am urmărit cum se întorceau şerpuit în nisip. Toţi păreau să ştie exact încotro se îndreaptă. Aveau o destinaţie limpede în minte. Spre casă.

În seara aia, Conrad şi Steve s-au jucat jocul nou. Jeremiah a stat şi s-a uitat la ei. N-a întrebat dacă se poate juca şi el şi mi-am dat seama cât de tare şi-ar fi dorit.

În amintirea mea, avea să fie mereu un erou.

A bătut cineva la uşă.

— Taylor, am nevoie să fiu singură o clipă, am zis, întorcându-mă.

Nu era Taylor. Era Conrad. Părea obosit, epuizat. Cămaşa lui albă de in era boţită. Ca şi pantalonii scurţi. Când m-am uitat mai atent, am văzut că avea ochii injectaţi şi am observat o vânătaie care i se întindea pe obraz.

Am dat fuga spre el.

— Ce s-a întâmplat? V-aţi luat la bătaie?

A clătinat din cap.

— N-ar trebui să fii aici, i-am zis, trăgându-mă înapoi. Jeremiah o să urce cât de curând.

— Ştiu, trebuie doar să-ţi spun ceva.

M-am tras din nou spre geam, întorcându-mă cu spatele.

— Mi-ai spus destule. Pleacă odată.

L-am auzit apăsând pe clanţă şi apoi l-am auzit închizând din nou uşa. Am crezut că plecase, până când am auzit întrebarea:

— Mai ţii minte infinitul?

M-am întors încet.

— Ce-i cu el?

Aruncându-mi ceva, mi-a zis:

— Prinde-l.

Am întins mâna şi l-am prins din zbor. Un lănţişor de argint. L-am ridicat şi l-am studiat. Lănţişorul cu simbolul infinitului. Nu mai strălucea ca odinioară, bătea în arămiu acum. Dar l-am recunoscut. Sigur că l-am recunoscut.

— Ce-i ăsta? l-am întrebat.

— Ştii ce e.

Am ridicat din umeri.

— Nu, îmi pare rău.

Mi-am dat seama că era deopotrivă îndurerat şi nervos.

— Bine. Nu-l ţii minte. O să-ţi reamintesc eu. Ţi-am cumpărat lănţişorul ăsta de ziua ta.

De ziua mea.

Trebuie să fi fost când am împlinit şaisprezece ani. A fost singurul an când a uitat să-mi ia cadou de ziua mea –

ultima vară pe care o petrecuserăm cu toţii la casa de vacanţă, pe vremea când mai trăia Susannah. În anul următor, când Conrad a dispărut, iar eu şi Jeremiah am plecat să-l căutăm, am găsit lănţişorul în biroul lui. Şi l-am luat, pentru că ştiam că e pentru mine. Mi l-a luat ulterior. N-am ştiut niciodată când îl cumpărase sau de ce, ştiam doar că e pentru mine. Să-l aud spunându-mi treaba asta acum, că fusese cadou de ziua mea, m-a pătruns în ultimul loc unde aş fi vrut să pătrundă. În inimă.

I-am cuprins mâna şi i-am pus lănţişorul în palmă.

— Îmi pare rău.

Conrad mi-a întins lănţişorul.

— E al tău, dintotdeauna, mi-a zis încetişor. Mi-a fost prea teamă să ţi-l dau atunci. Consideră că e un cadou anticipat de ziua ta. Sau unul cu întârziere. Poţi să faci ce vrei cu el. Doar... eu nu-l mai pot ţine.

M-am trezit că dau din cap. I-am luat lănţişorul din mână.

— Îmi pare rău că am stricat totul. Te-am rănit din nou şi îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău. Nu vreau să mai fac treaba asta. Aşa că... n-o să mai rămân la nuntă. O să plec acum. N-o să te mai revăd, mult timp de-acum înainte. Probabil că e mai bine aşa. Mă doare când sunt atât de aproape de tine. Iar Jere – Conrad şi-a dres glasul şi s-a tras înapoi, lăsând un spaţiu între noi –, el e cel care are nevoie de tine.

Mi-am muşcat buza ca să nu încep să plâng.

— Vreau să ştii, mi-a zis răguşit, că, orice s-ar întâmpla, pentru mine a meritat. Să fiu cu tine, să te iubesc. A meritat orice sacrificiu. Vă doresc toate cele bune, mi-a spus apoi. Aveţi grijă unul de celălalt.

A trebuit să fac un efort supraomenesc ca să rezist impulsului de a întinde mâna, de a atinge vânătaia care i se înfiripa pe obrazul stâng. Conrad n-ar fi vrut să fac asta. Îl cunoşteam îndeajuns de bine ca să ştiu.

S-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe frunte şi, înainte să se tragă înapoi, am închis ochii, străduindu-mă din răsputeri să-mi întipăresc în minte acest moment. Voiam să mi-l amintesc fix cum era acum, cu braţele lui bronzate, contrastând cu cămaşa albă, cu părul tuns un pic prea scurt în faţă. Până şi vânătaia, cu care se alesese din cauza mea.

Şi apoi dus a fost.

Pentru o clipă doar, gândul că s-ar putea să nu-l mai revăd vreodată... mi s-a părut mai crunt decât moartea. Am vrut s-o iau la fugă după el. Să-i spun orice, totul. Numai te rog, nu pleca. Te rog să nu pleci niciodată. Te rog, rămâi mereu lângă mine, ca să te pot vedea măcar.

Pentru că mi se părea ceva definitiv. Întotdeauna crezusem c-o să ne regăsim de fiecare dată. Că, indiferent ce s-ar întâmpla, va exista ceva care să ne lege: trecutul nostru, casa asta. Dar, de data asta, această ultimă dată, părea să fie definitiv. Părea că n-o să-l mai revăd vreodată sau că, atunci când îl voi revedea, lucrurile vor sta altfel, ne va despărţi un munte.

O simţeam până în măduva oaselor. Că acesta era deznodământul. Luasem în sfârşit o decizie, ca şi el. Îmi redase libertatea. Eram uşurată, aşa cum mă aşteptasem să fiu. Dar nu mă aşteptasem să simt o asemenea jale.

Bye bye, Birdie.

Capitolul 56

Era Valentine’s Day. Aveam şaisprezece ani, iar el avea optsprezece. A picat într-o joi în anul ăla, iar Conrad avea ore până la ora 19 joia, aşa că ştiam că n-o să ieşim în oraş sau ceva de felul ăsta. Plănuiserăm să ne vedem sâmbătă, poate să mergem la un film, dar niciunul dintre noi nu pomenise de Valentine’s Day. Pur şi simplu nu era genul de tip care să vină cu flori şi bomboane în formă de inimioară. Nu era mare chestie. Nici eu nu fusesem vreodată genul de fată care să se aştepte la asta, nu ca Taylor.

La şcoală, cei din clubul de teatru livraseră buchete de flori în pauza mare. Lumea comandase flori toată săptămâna, în pauza de prânz. Puteai să le trimiţi oricui voiai. Într-a noua, niciuna dintre noi nu avea prieten, aşa că eu şi Taylor ne trimiseserăm în secret flori una celeilalte. Anul ăsta, prietenul ei, Davis, îi trimisese o duzină de trandafiri roz şi-i cumpărase o bentiţă roşie la care se tot uitase ea la mall. A purtat bentiţa toată ziua.

Eram în camera mea în seara aceea, îmi făceam temele, când am primit un SMS de la Conrad. „Uită-te pe geam”,

scria. M-am dus să mă uit, gândindu-mă c-o fi vreo ploaie de meteoriţi. Conrad urmărea chestiile de genul ăsta.

Dar l-am văzut pe Conrad, făcându-mi cu mâna de pe o pătură în carouri, întinsă în curtea din faţa casei. Am dus mâna la gură şi am chiuit. Nu-mi venea să cred. Apoi mi-am luat tenişii în picioare, mi-am tras geaca vătuită peste pijamaua de flanelă şi am coborât aşa repede scara, că era să mă împiedic. Am ţâşnit de pe terasă drept în braţele lui.

— Nu-mi vine să cred că ai venit!

Nu mă înduram să-i dau drumul din braţe.

— Am venit imediat după ore. Ţi-am făcut o surpriză?

— Mare surpriză! Nici nu credeam că ştii că e Valentine’s Day azi.

A început să râdă.

— Haide, mi-a zis, luându-mă după umeri şi conducându-mă spre pătură.

Acolo ne aşteptau un termos şi o cutie de Twinkies.

— Întinde-te, mi-a zis, lungindu-se pe pătură. E lună plină.

Aşa că m-am întins lângă el şi m-am uitat la cerul de culoarea cernelii şi la luna aceea albă, strălucitoare, şi m-a trecut un fior. Nu de frig, ci de fericire.

M-a învelit cu o margine a păturii.

— E prea frig? m-a întrebat, cu un aer îngrijorat.

Am clătinat din cap.

A desfăcut termosul şi a turnat ceva în capac. Mi l-a întins şi mi-a zis:

— Nu mai e chiar fierbinte, dar poate ajută, totuşi.

M-am sprijinit în coate şi am luat o gură. Era cacao. Călduţă.

— S-a răcit?

— Nu, e bună.

Apoi ne-am întins amândoi pe spate şi ne-am uitat împreună la cer. O puzderie de stele. Era ger, dar nu-mi păsa. Conrad mi-a luat mâna într-a lui şi, ghidându-mi-o, mi-a arătat câteva constelaţii, unind stelele. Mi-a spus legendele despre centura lui Orion şi despre Cassiopeia. Nu m-am îndurat să-i zic că le ştiam deja, tata îmi arătase constelaţiile alea când eram mică. Îmi plăcea la nebunie să-l ascult pe Conrad cum povesteşte. I se simţea mirarea în glas, veneraţia pe care o simţea de fiecare dată când vorbea despre natură şi ştiinţă.

— Vrei să ne întoarcem în casă? m-a întrebat, ceva mai târziu.

Mi-a încălzit mâna într-a lui.

— N-am de gând să intru până nu văd o stea căzătoare, i-am zis.

— S-ar putea să nu vedem niciuna.

M-am cuibărit lângă el, în culmea fericirii.

— Nu-i nimic. Vreau doar să fac o încercare.

— Ştiai că astronomii le spun praf interplanetar? m-a întrebat zâmbind.

— Praf interplanetar, am repetat, savurând cuvintele pe limbă. Parcă ar fi nume de formaţie.

Conrad a suflat peste mâna mea – ca să mi-o încălzească –, apoi mi-a tras-o în buzunarul de la haină.

— Mda, cam aşa sună.

— În seara asta, e... cerul e...

Am căutat cuvintele potrivite, care să redea sentimentele pe care mi le trezea, cât de frumos era totul.

— Întinsă aici, uitându-mă la stele astfel, mă simt de parcă aş fi tolănită pe o planetă întreagă. E atât de vast totul. Infinit.

— Ştiam eu c-o să înţelegi.

Am zâmbit. Chipul lui era atât de aproape de al meu şi simţeam căldura pe care o radia corpul lui. Dacă aş fi întors capul, ne-am fi sărutat. Dar n-am făcut-o. Îmi era de-ajuns să fiu lângă el.

— Uneori am senzaţia că n-o să mai am încredere în vreo altă fată cum am în tine, mi-a zis apoi.

M-am uitat la el, surprinsă. Nu mă privea, încă era cu ochii la cer, concentrat în continuare.

Până la urmă, n-am văzut o stea căzătoare, dar nu m-a deranjat, câtuşi de puţin. Până să se sfârşească seara, i-am spus:

— Ăsta e unul dintre cele mai fericite momente din viaţa mea.

— Şi a mea, mi-a zis.

Pe atunci nu ştiam ce ne aşteaptă. Eram doar doi adolescenţi care se uitau la cer într-o noapte rece de februarie. Aşa că nu, nu mi-a dăruit flori sau bomboane. Mi-a dăruit luna şi stelele. Infinitul.

Capitolul 57

A bătut o dată la uşă.

— Eu sunt, mi-a zis.

— Intră.

Stăteam pe pat. Mă schimbasem din nou în rochia de mireasă. În curând aveau să sosească oaspeţii.

Jeremiah a deschis uşa. Era în pantalonii scurţi kaki şi cămaşa de in. Încă nu se bărbierise. Dar era îmbrăcat şi n-avea niciun semn pe faţă, nicio vânătaie. Am decis că e de bine.

S-a aşezat lângă mine pe pat.

— Nu aduce ghinion să ne vedem înainte de nuntă? m-a întrebat.

Am simţit un val de uşurare.

— Deci urmează o nuntă?

— Păi, eu m-am îmbrăcat de gală, ca şi tine.

M-a sărutat pe obraz.

— Arăţi superb, apropo.

— Unde ai fost?

— Am avut nevoie de un răstimp de gândire, mi-a zis, foindu-se stingherit. Sunt gata acum.

Aplecându-se spre mine, m-a sărutat din nou, de data asta pe buze.

M-am tras înapoi.

— Ce-i cu tine?

— Ţi-am spus, totul s-a aranjat. Ne căsătorim, nu-i aşa? Mai vrei să ne căsătorim?

A zis-o pe un ton nonşalant, dar am surprins o notă tăioasă pe care n-o mai auzisem până atunci.

— Putem măcar să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, s-a zburlit Jeremiah. Nici măcar nu vreau să mă mai gândesc vreodată la asta.

— Păi, eu vreau să vorbesc despre asta. Trebuie. M-ai speriat la culme, Jere. Ai plecat pur şi simplu. Nici măcar nu ştiam dacă te mai întorci.

— Sunt aici, nu? Îţi sunt mereu alături.

A încercat să mă sărute din nou şi de data asta l-am împins la o parte.

Şi-a frecat brutal obrazul. Apoi s-a ridicat şi a început să se învârtă prin cameră.

— Eu te vreau cu totul. Vreau fiecare părticică din fiinţa ta. Dar tu încă ai reţineri.

— La ce ne referim aici? l-am întrebat, cu o voce stridentă. La sex?

— Ăsta e un aspect. Dar e mai mult de-atât. Inima ta nu-mi aparţine pe deplin. Fii sinceră. Am dreptate, nu-i aşa?

— Nu!

— Cum crezi că mă simt, ştiind că sunt a doua opţiune pentru tine? Ştiind că dintotdeauna ar fi trebuit să fiţi voi doi?

— Nu eşti a doua opţiune pentru mine! Eşti prima!

Jeremiah a clătinat din cap.

— Nu, nu voi fi niciodată primul. Acela va fi mereu Con.

A lovit peretele cu palma.

— Am crezut că pot să fac chestia asta, dar nu pot.

— Ce nu poţi să faci? Nu poţi să te însori cu mine?

Mintea mea era în vrie şi apoi am început să turui.

— Bine, poate că ai dreptate. E o zăpăceală prea mare acum. Nu facem nunta azi. Doar o să ne mutăm în apartamentul ăla. În apartamentul lui Gary, cel pe care-l voiai tu. Nu mă deranjează. Putem să ne mutăm din semestrul doi. Bine?

El n-a spus nimic, aşa c-am repetat întrebarea, şi mai panicată acum.

— Bine, Jere?

— Nu pot. Doar dacă te uiţi la mine în momentul ăsta: mă priveşti în ochi şi-mi spui că nu-l mai iubeşti pe Con.

— Jere, te iubesc pe tine.

— Nu asta te-am întrebat. Ştiu că mă iubeşti. Întrebarea mea e: îl iubeşti şi pe el?

Am vrut să-i spun că nu. Am deschis gura. De ce nu voiau să-mi ţâşnească vorbele de pe buze? De ce nu puteam să-i zic ce simţea nevoia să audă? Ar fi fost atât de uşor să i-o spun. Un singur cuvânt şi tot coşmarul ar fi dispărut. Voia să mă ierte şi să uite totul. I-o citeam pe chip: nu trebuia decât să-i răspund „nu”. S-ar fi căsătorit şi acum cu mine. Dacă aş fi fost dispusă să-i spun acel cuvânt. Doar un cuvânt.

— Da.

Jere a icnit. Ne-am privit o bună bucată de vreme, apoi a înclinat din cap.

Am făcut un pas spre el, ştergând distanţa dintre noi.

— Cred... Cred că întotdeauna îl voi iubi un pic. Îl voi purta întotdeauna în suflet. Dar nu pe el l-am ales. Te aleg pe tine, Jeremiah.

Toată viaţa crezusem că n-am de ales, când era vorba de Conrad. Acum ştiam că nu e adevărat. Aveam de ales. Am ales să-l las în urmă, atunci şi acum. L-am ales pe Jeremiah. L-am ales pe băiatul care nu avea să mă lase vreodată în urmă.

Rămăsese cu capul în pământ. M-am rugat în gând să se uite la mine, să mă mai creadă o dată doar. Apoi şi-a ridicat privirea şi mi-a zis:

— Nu e de-ajuns. Nu vreau doar o parte din fiinţa ta. Te vreau cu totul.

Mi-au dat lacrimile.

S-a apropiat de măsuţa de toaletă şi a luat scrisoarea de la Susannah.

— Încă n-ai citit-o pe-a ta.

— Nici măcar nu ştiam dacă te mai întorci!

Şi-a lăsat degetul să alunece pe marginea plicului, studiindu-l.

— Am primit şi eu una. Dar nu era pentru mine. Era cea pentru Con. Probabil că mama a încurcat plicurile. În scrisoare zicea... zicea că a apucat să-l vadă o singură dată îndrăgostit. De tine.

S-a uitat la mine în momentul ăla.

— Nu vreau să fiu motivul care te împiedică să fii cu el. Nu vreau să fiu pretextul după care te ascunzi. Trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel n-o să fii niciodată în stare să te desprinzi de el.

— Am făcut-o deja, am şoptit.

Jeremiah a clătinat din cap.

— Nu, n-ai făcut-o. Partea cea mai nasoală e că ştiam că n-ai făcut-o şi totuşi te-am cerut în căsătorie. Aşa că s-ar părea că e şi vina mea, pe undeva, este?

— Nu.

S-a făcut că nu mă aude.

— O să te dezamăgească, pentru că asta face el. Ăsta e el.

Toată viaţa din momentul ăla aveam să-mi amintesc spusele lui. Tot ce mi-a spus Jeremiah în ziua aia, în ziua nunţii noastre. Aveam să-mi amintesc cuvintele pe care le-a rostit şi cum m-a privit când le-a rostit. Cu milă şi cu amărăciune. Mă uram pentru că eu eram cea care-l umpluse de amărăciune, pentru că nu fusese niciodată aşa.

Am întins mâna şi i-am cuprins obrazul în palmă. Ar fi putut să-mi împingă mâna la o parte, ar fi putut să se ferească de atingerea mea. N-a făcut-o. Gestul acela minuscul mi-a spus tot ce voiam să ştiu: că Jere era tot Jere şi că nimic nu putea să schimbe vreodată treaba asta.

— Te iubesc şi-acum, mi-a zis şi, din felul cum mi-a zis-o, ştiam că, dacă aş mai fi vrut, s-ar fi însurat şi acum cu mine.

Chiar şi după tot ce se întâmplase.

Există anumite momente în viaţa oricărei fete care sunt mai importante decât îşi dau seama când le trăiesc. Când priveşti în urmă, îţi spui: acela a fost un moment de răscruce, din cele care îţi schimbă cursul vieţii, şi nici măcar n-am bănuit. Habar n-aveam. Şi există şi momente despre care ştii că sunt importante. Că orice vei face în continuare va avea consecinţe. Viaţa ta o poate lua pe un făgaş sau pe celălalt. Momentul decisiv.

Acesta era un astfel de moment. Unul important. Pe cât de important se poate.

Până la urmă n-a plouat în ziua aia. „Fraţii” din organizaţia lui Jeremiah şi fratele meu de sânge au mutat degeaba mesele şi scaunele şi vazele stil „uragan” în casă.

Încă un lucru nu s-a întâmplat în ziua aia: eu şi Jeremiah nu ne-am căsătorit. N-ar fi fost corect. Faţă de niciunul dintre noi. Uneori mă întreb dacă ne pripiserăm cu nunta din cauză că fiecare încerca să-i dovedească ceva celuilalt şi poate chiar şi sieşi. Dar apoi îmi zic că nu, ne iubeam sincer. Chiar aveam cele mai bune intenţii. Pur şi simplu n-a fost să fie.

După câţiva ani

Scumpa mea Belly,

În momentul de faţă mi te închipui cum eşti azi, în ziua nunţii tale, superbă, strălucitoare, cea mai frumoasă mireasă din istorie. Mi te închipui la vreo treizeci de ani, o femeie care a avut parte de aventuri şi poveşti de dragoste din plin. Mi te închipui căsătorindu-te cu un bărbat de nădejde, puternic şi loial, un bărbat cu ochi blânzi. Sunt sigură că alesul tău este absolut minunat, chiar dacă nu poartă numele de familie Fisher! Ha.

Ştii că, nici dacă ai fi fata mea, nu te-aş iubi mai mult decât te iubesc deja. Draga mea Belly, fata mea extraordinară. Să te văd crescând a fost una dintre marile bucurii ale vieţii mele.

Fata mea care tânjea după atâtea lucruri... după o pisicuţă căreia să-i pui numele Margaret, după role în culorile curcubeului, după spumă de baie pe care s-o poţi mânca! După un băiat care să te sărute cum o săruta Rhett pe Scarlett. Sper că l-ai găsit, draga mea.

Să fiţi fericiţi! Să fiţi buni unul cu celălalt!

Cu toată dragostea,

Susannah

Oh, Susannah! Dacă ne-ai vedea acum...

Te-ai înşelat în câteva privinţe. Încă n-am împlinit treizeci de ani. Am douăzeci şi trei, aproape douăzeci şi patru de ani. După ce eu şi Jeremiah ne-am despărţit, el s-a mutat din nou la căminul lor, iar eu m-am mutat până la urmă cu Anika. În anul III, am făcut un stagiu în străinătate. Am fost în Spania, unde am avut aventuri din plin.

Eram în Spania când am primit prima scrisoare de la el. Scrisori adevărate, scrise de mână, nu e-mailuri. Eu nu i-am scris la început, dar scrisorile veneau în continuare, o dată pe lună, în fiecare lună. Prima dată când l-am revăzut, trecuse încă un an, era la ceremonia mea de absolvire. Şi pur şi simplu am ştiut atunci.

Alesul meu e un om blând, bun şi puternic, exact cum ai zis. Dar nu mă sărută cum o săruta Rhett pe Scarlett. Mă sărută şi mai cu foc. Şi ai nimerit-o într-o privinţă. Chiar poartă numele de familie Fisher.

Port rochia pe care am ales-o împreună cu mama: crem, cu mâneci decupate din dantelă şi decoltată la spate. Părul, părul pe care ne-am chinuit o oră să-l prindem cu agrafe, mi se revarsă din cocul prins într-o parte şi şuviţe lungi, ude îmi flutură peste faţă în timp ce fugim spre maşină prin ploaia torenţială. E plin de baloane pretutindeni. Mi-am scos pantofii, sunt desculţă, ţin sacoul lui gri deasupra capului să mă apere. El ţine câte un pantof cu toc înalt, dar nu prea înalt, în fiecare mână. Mi-o ia înainte şi deschide portiera de la maşină.

Suntem proaspăt căsătoriţi.

— Eşti sigură? mă întreabă.

— Nu, zic, urcându-mă în maşină.

Toată lumea ne aşteaptă la salonul de evenimente. N-ar trebui să-i lăsăm să aştepte. Dar, pe de altă parte, nu e ca şi cum ar putea să înceapă fără noi. Noi trebuie să avem primul dans. Pe Stay, de la Maurice Williams and the Zodiacs.

Mă uit pe geam şi-l văd pe Jere în capătul opus al pajiştii. I-a înconjurat umerii partenerei lui cu braţul, iar privirile ni se întâlnesc. Îmi face discret cu mâna. Îi fac şi eu cu mâna şi-i trimit o bezea. Zâmbeşte şi se întoarce spre însoţitoarea lui.

Conrad deschide portiera şi se urcă la volan. Cămaşa lui albă e udă leoarcă, i s-a lipit de piele. Tremură. Îmi prinde mâna într-a lui, lăsând degetele să ni se împletească, şi o duce la buze.

— Atunci hai s-o facem. Deja ne-am udat.

Răsuceşte cheia în contact şi o luăm din loc. O pornim spre ocean. Ne ţinem de mână tot drumul. Când ajungem, e pustiu, aşa că parcăm direct pe nisip. În larg încă mai plouă.

Sar din maşină, îmi ridic poalele rochiei şi-i strig:

— Gata?

Îşi suflecă pantalonii, apoi mă ia de mână.

— Gata.

O luăm la fugă spre apă, împiedicându-ne prin nisip, ţipând şi râzând ca nişte copii. În ultima clipă, mă ia pe sus de parcă m-ar trece pragul.

— Dacă îndrăzneşti să încerci un Belly la Apă acum, o să te trag după mine, îl avertizez, ţinându-mă bine de gâtul lui.

— Unde mergi tu, merg şi eu, îmi spune, plonjând în apă cu mine cu tot.

Ăsta e începutul pentru noi. Ăsta e momentul când devine realitate. Suntem soţ şi soţie. Suntem un infinit. Eu şi Conrad. Primul băiat cu care am dansat vreodată blues, primul băiat după care am plâns. Primul pe care l-am iubit vreodată.

Mulţumiri

În primul rând, mulţumiri din inimă lui Emily Meehan, pentru că m-a ajutat să duc această carte la bun sfârşit. Le mulţumesc mult, de asemenea, Juliei Maguire pentru că e mereu pe fază, lui Lucy Ruth Cummins pentru o nouă copertă minunată, lui Justin Chanda şi lui Anne Zafian pentru sprijinul lor constant şi întregii echipe de la S&S (care e extraordinară, sincer). De la departamentul de vânzări la producţie, marketing şi publicitate, sunteţi cu toţii cei mai tari.

Le mulţumesc, ca de fiecare dată, lui Emily van Beek şi echipei de la Folio, familiei mele de la Pippin şi, de asemenea, lui Siobhan Vivian, prima şi cea mai rafinată cititoare a mea.

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2

Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
După câţiva ani
Mulţumiri